

MYÖHEMPIEN AIKOJEN PYHIEN JEE SUKSEN KRISTUKSEN KIRKKO • MARRASKUU 2014

Liahona

Yleiskonferenssipuheet

Vanhimmat Gavarret,
Godoy, Martinez ja Wong
pitivät puheensa omalla
äidinkielellään

J. Kirk Richardsin teos Kristus spitaalisten keskuudessa

Jeesuksen Kristuksen avulla "sokeat saavat näkönsä ja rannat kävelevät, spitaaliset puhdistuvat ja kuurot kuulevat, kuolleet herätetään henkiin ja köyhille julistetaan ilosanoma" (Matt. 11:5).

LAUANTAIN AAMUKOKOUS

- 4 Tervetuloa konferenssiin
Presidentti Thomas S. Monson
- 6 Toivomme perustus
Presidentti Boyd K. Packer
- 9 Mihin suuntaan katsot?
Vanhin Lynn G. Robbins
- 12 Sakramentti – sielun uudistuminen
Cheryl A. Esplin
- 14 Pelastakaa ykseydessä
Vanhin Chi Hong (Sam) Wong
- 16 Ikuisesti vapaita toimimaan omasta puolestaan
Vanhin D. Todd Christofferson
- 20 Todistuksen saaminen valosta ja totuudesta
Presidentti Dieter F. Uchtdorf

LAUANTAIN ILTAPÄIVÄKOKOUS

- 24 Kirkon virkailijoiden hyväksyminen
Presidentti Henry B. Eyring
- 25 Rakastakaa muita ja tulkaa toimeen eroavuuksista huolimatta
Vanhin Dallin H. Oaks
- 28 Joseph Smith
Vanhin Neil L. Andersen
- 32 Vanhemmat – lastensa ensisijaiset evankeliumin opettajat
Tad R. Callister
- 34 Lähestykää Jumalan valtaistuinta luottavaisina
Vanhin Jörg Klebingat
- 37 Kyllä, Herra, Sua tahdon seurata
Vanhin Eduardo Gavarret
- 40 Emmekö me kaikki ole kerjäläisiä?
Vanhin Jeffrey R. Holland
- 43 Kestävän rauhan löytäminen ja iankaikkisen perheen rakentaminen
Vanhin L. Tom Perry

PAPPEUSKOKOUS

- 46 Valitkaa viisaasti
Vanhin Quentin L. Cook
- 50 Tiedän itse nämä asiat
Vanhin Craig C. Christensen

- 53 Paaston laki – henkilökohtainen vastuu pitää huolta köyhistä ja apua tarvitsevista
Piispa Dean M. Davies
- 56 ”Herra, en kai se ole minä?”
Presidentti Dieter F. Uchtdorf
- 59 Valmistava pappeus
Presidentti Henry B. Eyring
- 67 Ohjattuina turvallisesti kotiin
Presidentti Thomas S. Monson

SUNNUNTAIN AAMUKOKOUS

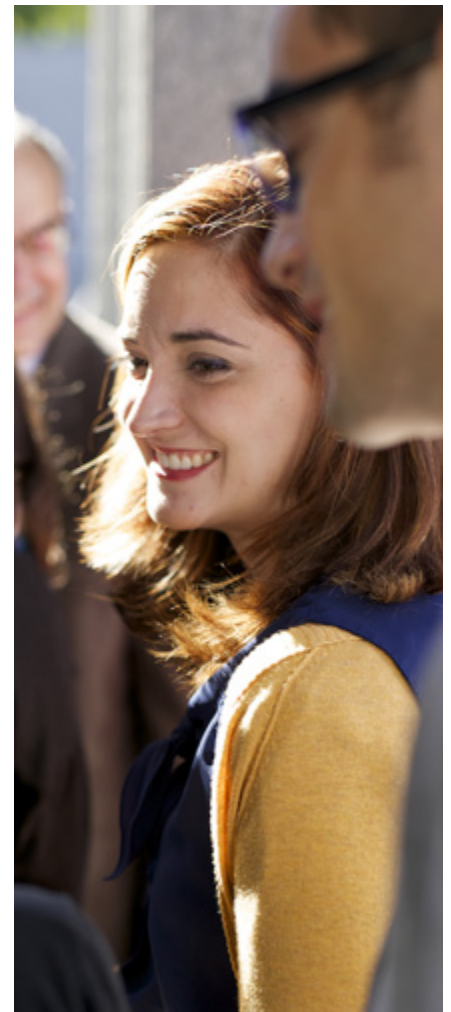
- 70 Jatkuva ilmoitus
Presidentti Henry B. Eyring
- 74 Profeettojen hyväksyminen ja tukeminen
Vanhin Russell M. Nelson
- 77 Eläkää profeettojen sanojen mukaan
Carol F. McConkie
- 80 Iankaikkinen elämä – tuntee taivaallinen Isämme ja Hänen Poikansa Jeesus Kristus
Vanhin Robert D. Hales
- 83 Sakramentti ja sovitus
Vanhin James J. Hamula
- 86 Laske harkiten jalkasi polulle
Presidentti Thomas S. Monson

SUNNUNTAIN ILTAPÄIVÄKOKOUS

- 89 Pysykää veneessä ja pidelkää kiinni!
Vanhin M. Russell Ballard
- 92 Asettakaa uskon osoittaminen etusijalle
Vanhin Richard G. Scott
- 96 Herralla on suunnitelma meitä varten!
Vanhin Carlos A. Godoy
- 99 Kirja
Vanhin Allan F. Packer
- 102 Henkilökohtainen palvelutyömme
Vanhin Hugo E. Martinez
- 104 Älkää suhtautuko kevytmielisesti pyhiin asioihin
Vanhin Larry S. Kacher
- 107 Tulkaa, niin näette
Vanhin David A. Bednar
- 110 Kunnes taasen kohtaamme
Presidentti Thomas S. Monson

YLEINEN NAISTEN KOKOUS

- 111 Valmistautuneet tavalla, jollaista ei ollut koskaan tunnettu
Linda K. Burton
- 114 Jumalan liittotyttöjä
Jean A. Stevens
- 117 Antakaa valonne loistaa
Neill F. Marriott
- 120 Eläkää iloiten evankeliumin mukaan
Presidentti Dieter F. Uchtdorf
- 64 Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon johtavat auktoriteetit ja johtavat virkailijat
- 124 Konferenssikertomusten hakemisto
- 125 Kirkon uutisia

Yhteenveto 184. puolivuotiskonferenssista

LAUANTAIN AAMUKOKOUS

4. LOKAKUUTA 2014

Kokouksen johtava virkailija: presidentti Thomas S. Monson. Kokouksen johtaja: presidentti Henry B. Eyring. Alkurukous: Bonnie L. Oscarson. Loppurukous: vanhin Bradley D. Foster. Musiikki: tabernaakkeli-kuoro, johtajina Mack Wilberg ja Ryan Murphy, urkureina Richard Elliott ja Andrew Unsworth. Laulut: ”Nyt aamu koittaa armaisen”, *MAP-lauluja*, 1; ”Laella kukkulan”, *MAP-lauluja*, 4, sovitus Wilberg, julkaisematon; ”Kaunis on Siion taivainen”, *MAP-lauluja*, 22, sovitus Wilberg, julkaisematon; ”Johda meitä, Jehovamme”, *MAP-lauluja*, 42; ”Jos kuuntelen sydämelläni”, DeFord, sovitus Murphy, julkaisematon; ”From All That Dwell below the Skies”, *Hymns*, 90, sovitus Wilberg, julkaisematon.

LAUANTAIN ILTAPÄIVÄKOKOUS

4. LOKAKUUTA 2014

Kokouksen johtava virkailija: presidentti Thomas S. Monson. Kokouksen johtaja: presidentti Dieter F. Uchtdorf. Alkurukous: vanhin Wilford W. Andersen. Loppurukous: vanhin Edward Dube. Musiikki: Tooelen, Grantsvillen ja Stansbury Parkin vaarujen yhdistetty kuoro Utahista, johtajana Hollie Bevan, urkurina Linda Margetts. Laulut: ”Arise, O God, and Shine”, *Hymns*, 265, sovitus Wilberg, julkaisija Oxford; ”Hän elää Vapahtajani”, *MAP-lauluja*, 82, sovitus Huff, julkaisematon; ”On Vapahtaja Israelin”, *MAP-lauluja*, 5; ”Mun luoksein jää, jo ilta on”, *MAP-lauluja*, 100, sovitus Gates, julkaisija Jackman.

LAUANTAI-ILLAN PAPPEUSKOKOUS

4. LOKAKUUTA 2014

Kokouksen johtava virkailija: presidentti Thomas S. Monson. Kokouksen johtaja: presidentti Henry B. Eyring. Alkurukous: vanhin Bruce A. Carlson. Loppurukous: vanhin James B. Martino. Musiikki: pappeudenhaltijoiden kuoro Provon lähetyssaarnaajien koulutuskeskuksesta, johtajina Ryan Eggett ja Elmo Keck, urkurina Clay Christiansen. Laulut: ”Rise Up, O Men of God”, *Hymns*, 324, sovitus Wilberg, julkaisematon; sikermä lähetyssaarnaaja-aiheisia lauluja: ”Kun vartun hiukan vanhemmaksi”, *Lasten laulukirja*, s. 91; ”Uskollisten laulu”, *Lasten laulukirja*, s. 85; ”Kuin Nefi muinoin”, *Lasten laulukirja*, s. 92; ”Herrasta ja Kuninkaasta”, *Lasten laulukirja*, s. 94–95, sovitus Evans ja Eggett, julkaisematon; ”Kiitos,

Luojamme, profeetasta”, *MAP-lauluja*, 10; ”Teit, Israelin vanhimmat”, *MAP-lauluja*, 196, sovitus Spiel, julkaisematon.

SUNNUNTAIN AAMUKOKOUS

5. LOKAKUUTA 2014

Kokouksen johtava virkailija: presidentti Thomas S. Monson. Kokouksen johtaja: presidentti Dieter F. Uchtdorf. Alkurukous: vanhin Don R. Clarke. Loppurukous: Rosemary M. Wixom. Musiikki: tabernaakkeli-kuoro, johtajana Mack Wilberg, urkureina Andrew Unsworth ja Clay Christiansen. Laulut: ”Sing Praise to Him”, *Hymns*, 70; ”Luodut kaikki laulakaa”, *MAP-lauluja*, 34; ”Kunnia miehelle”, *MAP-lauluja*, 15, sovitus Wilberg, julkaisematon; ”Herran lapset saapukaa”, *MAP-lauluja*, 27; ”Softly and Tenderly”, Thompson, sovitus Wilberg, julkaisematon; ”Niin varma on perustus”, *MAP-lauluja*, 43, sovitus Wilberg, julkaisematon.

SUNNUNTAIN ILTAPÄIVÄKOKOUS

5. LOKAKUUTA 2014

Kokouksen johtava virkailija: presidentti Thomas S. Monson. Kokouksen johtaja: presidentti Henry B. Eyring. Alkurukous: vanhin David F. Evans. Loppurukous: John S. Tanner. Musiikki: tabernaakkeli-kuoro, johtajina Mack Wilberg ja Ryan Murphy, urkureina Bonnie Goodliffe ja Linda Margetts. Laulut: ”Katso, saapu loistossansa”, *MAP-lauluja*, 26, sovitus Murphy, julkaisematon; ”Elon aallot myrskytyn kun raivoaa”, *MAP-lauluja*, 159; ”Oon lapsi Jumalan”, *MAP-lauluja*, 187, sovitus Murphy, julkaisematon; ”Alati rukoilen puolestasi”, *MAP-lauluja*, 12, sovitus Wilberg, julkaisematon.

LAUANTAI-ILLAN YLEINEN NAISTEN KOKOUS

27. SYYSKUUTA 2014

Kokouksen johtava virkailija: presidentti Thomas S. Monson. Kokouksen johtaja: Rosemary M. Wixom. Alkurukous: Dorah Mkhabela. Loppurukous: Amy Caroline White. Musiikki: Magnan, Hunterin ja Taylorsvillen vaarujen Alkeisyhdistyksen, Nuorten Naisten ja Apuyhdistyksen yhdistetty kuoro Utahista, johtajina Erin Pike Tall, urkurina Linda Margetts. Laulut: ”On This Day of Joy and Gladness”, *Hymns*, 64, sovitus Tall ja Margetts, julkaisematon; ”Saan käydä temppeleihin”, *Lasten laulukirja*, s. 99, esittäjänä lasten kuoro Soulessa Koreassa, sovitus Zabriskie, julkaisematon; sikermä: ”Tiedän, että

Vapahtajani rakastaa minua”, Bell ja Creamer; ”Hän elää Vapahtajani”, *MAP-lauluja*, 82, sovitus Tall ja Margetts, julkaisematon; ”Oon lapsi Jumalan”, *Lasten laulukirja*, s. 2–3, sovitus Zabriskie, julkaisematon; ”Let Zion in Her Beauty Rise”, *Hymns*, 41, sovitus Ward, julkaisematon.

KONFERENSSIPUHEET SAATAVINA

Yleiskonferenssipuheet ovat saatavana verkossa monilla kielillä. Mene osoitteeseen conference.lds.org ja valitse kieli. Puheet ovat saatavana myös evankeliumiaiheisen kirjaston mobiilisovelluksena. Äänitallenteita saa jakelukeskuksista yleensä kuuden viikon kuluessa yleiskonferenssista. Tietoa siitä, miten yleiskonferenssi on saatavana vammaisille jäsenille tarkoitetuissa formaateissa, on sivustolla disability.lds.org.

KOTIOPETUS- JA

KOTIKÄYNTIOPETUSSANOMAT

Valitkaa kotiopetus- ja kotikäyntiopetussanomaksi sellainen puhe, joka parhaiten vastaa niiden tarpeita, joiden luona käynte.

KANNESSA

Edessä: valokuva Nathaniel Ray Edwards. Takana: valokuva Leslie Nilsson.

KONFERENSSIN VALOKUVAT

Yleiskonferenssinäkymiä Salt Lake Cityssä talensivat Welden C. Andersen, Cody Bell, Janae Bingham, Randy Collier, Weston Colton, Craig Dimond, Nathaniel Ray Edwards, Ashlee Larsen, August Miller, Brian Nicholson, Leslie Nilsson, Matthew Reier, Christina Smith ja Byron Warner; Alexandriassa Virginiassa Yhdysvalloissa Chance Hammock; Veronassa Wisconsinissa Yhdysvalloissa Jenifer Ann Lee; Peachtree Cornersissa Georgiassa Yhdysvalloissa David Winters; San Lorenzossa Paraguayssa Rebeca Ríos Benites; Saipanissa Pohjois-Mariaanien saarilla Del Benson; Cuauhtémocissa Meksikossa Niltza Beatriz Santillan Castillo; Sobralissa Brasiliassa Wesley Dias; Las Piñasissa Filippiineillä Daniel Sanchez Labajo jr.; Waterfordissa Irlannissa Eymard Martin; Canoasissa Brasiliassa Michael Morris jr.; Barilocheassa Argentiinassa Josué Peña ja Kapkaupungissa Etelä-Afrikassa Samantha Scales.

**MARRASKUU 2014, 66. VUOSIKERTA, NUMERO 11
LIAHONA 10991 130**

Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon kansainvälinen julkaisu

Ensimmäinen presidenttikunta: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

Kahdentoista apostolin koorumi: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen

Vastaava päätoimittaja: Craig A. Cardon
Neuvojat: Mervyn B. Arnold, Christoffel Golden, Larry R. Lawrence, James B. Martino, Joseph W. Sitati

Toiminnanjohtaja: David T. Warner
Operatiivinen johtaja: Vincent A. Vaughn
Kirkon lehtien johtaja: Allan R. Loyborg
Liiketoiminnan johtaja: Garff Cannon

Päätoimittaja: R. Val Johnson
Apulaispäätoimittaja: Ryan Carr
Julkaisuavustaja: Lisa C. López

Toimittajat: Brittany Beattie, David Dickson, David A. Edwards, Matthew D. Flitton, Lori Fuller, Garrett H. Garff, LaRene Porter Gaunt, Mindy Anne Leavitt, Michael R. Morris, Sally Johnson Odekirk, Joshua J. Perkey, Jan Pinborough, Richard M. Romney, Paul VanDenBerghe, Marissa Widdison

Vastaava taiteellinen johtaja: J. Scott Knudsen

Taiteellinen johtaja: Tadd R. Peterson

Suunnittelu: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, Mandie M. Bentley, C. Kimball Bott, Tom Child, Nate Gines, Colleen Hincley, Eric P. Johnsen, Susan Lofgren, Scott M. Mooy, Mark W. Robison, Brad Teare, K. Nicole Walkenhorst

Aineettoman omaisuuden koordinaattori:

Collette Nebeker Aune

Tuotantopäällikkö: Jane Ann Peters

Tuotanto: Connie Bowthorpe Bridge, Julie Burdett, Katie Duncan, Bryan W. Gygj, Denise Kirby, Ginny J. Nilson, Gayle Tate Rafferty

Painatuksen valmistelu: Jeff L. Martin

Painatusjohtaja: Craig K. Sedgwick

Levikkijohtaja: Stephen R. Christiansen

Kotimaansivut:

Irina Riihikoski

Siltapellonkuja 2 L 110

00740 HELSINKI

Puhelin: 044 343 4424

Sähköposti: irina.riihikoski@gmail.com

Jakelu:

Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga

MSR Filialen

Sveagatan 8 A, 44132 Alingsås, Sverige

Tilastiedot:

Tilaukset ja osoitteenmuutokset tehdään asiakaspalveluun:

Puhelinnumero: +46 (0) 8500 655 20

Sähköposti: rstockholm@ldschurch.org

Verkkotilaukset: store.lds.org

Vuosittilauhinta: 7,50 €

Toimittakaa käsikirjoitukset ja tiedustelut verkossa

osoitteessa liahona.lds.org tai postitse osoitteella

Liahona, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City,

UT 84150-0024, USA tai sähköpostitse osoitteeseen

liahona@ldschurch.org.

Liahona (Mormonin kirjan sana, joka tarkoittaa 'kompassia' tai 'suunnannäyttäjää') ilmestyy albanian, armenian, bulgarian, cebun, englannin, espanjan, fidžin, hollannin, indonesian, islannin, italian, japanin, khmerin, kiinan (sekä tavallisin että yksinkertaistettuun kirjoitusmerkeihin), kiribatn, korean, kreikan, kroaatin, latvian, liettuan, malagasin, marshallin, mongolin, norjan, portugalil, puolan, ranskan, romanian, ruotsin, saksan, samoan, sloveenin, suomen, suahilin, tagalogin, tahitin, tanskan, thain, tongan, tšekin, ukrainan, unkarin, urduun, venäjän, vietnamin ja viron kielellä. (Ilmestymiskerrat vaihtelevat kielittäin.)

© 2014 Intellectual Reserve, Inc. Kaikki oikeudet pidätetään. Printed in the United States of America.

Liahonan tekstiä ja kuva-aineistoa saa kopioida satunnaisesti epäkaupalliseen käyttöön kirkossa tai kotona. Kuva-aineistoa ei kuitenkaan saa kopioida, mikäli se kielletään kuvituksen lähdemerkinnässä. Tekijänoikeutta koskevat kysymykset tulee lähettää osoitteeseen: Intellectual Property Office, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150, USA; sähköposti: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

November 2014 Vol. 66 No. 11. *Liahona* (USPS 311-480)

Finnish (ISSN 1522-9181) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 707.4.12.5).

NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

PUHUJAHAKEMISTO

Andersen, Neil L., 28
Ballard, M. Russell, 89
Bednar, David A., 107
Burton, Linda K., 111
Callister, Tad R., 32
Christensen, Craig C., 50
Christofferson, D. Todd, 16
Cook, Quentin L., 46
Davies, Dean M., 53
Espin, Cheryl A., 12
Eyring, Henry B., 24, 59, 70
Gavarret, Eduardo, 37
Godoy, Carlos A., 96
Hales, Robert D., 80
Hamula, James J., 83
Holland, Jeffrey R., 40
Kacher, Larry S., 104
Klebingat, Jörg, 34
Marriott, Neill F., 117
Martinez, Hugo E., 102
McConkie, Carol F., 77
Monson, Thomas S., 4, 67, 86, 110
Nelson, Russell M., 74
Oaks, Dallin H., 25
Packer, Allan F., 99
Packer, Boyd K., 6
Perry, L. Tom, 43
Robbins, Lynn G., 9
Scott, Richard G., 92
Stevens, Jean A., 114
Uchtdorf, Dieter F., 20, 56, 120
Wong, Chi Hong (Sam), 14

AIHEHAKEMISTO

Aaronin pappeus, 53, 59
Aktivointi, 14
Anteeksianto, 6, 12, 34
Armo, 6, 16
Avoliitto, 46, 114
Epäily, 104
Esimerkki, 32, 67, 86, 104
Fyysinen kunto, 34
Hengellisyys, 34
Huoltotyö, 40, 53
Ilmoitus, 70, 77, 111
Isyys, 43
Isä Jumala, 20, 34, 80, 120
Jeesus Kristus, 6, 9, 12, 14, 16, 20, 25, 37, 43, 46, 67, 77, 80, 83, 86, 92, 102, 107, 117
Johtaminen, 74
Joseph Smith, 6, 9, 28, 50, 53, 70, 80, 96
Kaste, 114
Kelvollisuus, 67
Kiistely, 25
Kirkon organisaatio, 74
Kiusaus, 67, 86
Kunnioitus, 25
Kuuliaisuus, 34, 37, 86, 111
Käskyt, 120
Kääntymys, 37, 56, 104
Liitot, 114
Luopumus, 9, 89
Lähetystyö, 4, 37, 107
Muutos, 34, 56
Neuvostot, 14
Näkökulma, 56, 96
Nöyryys, 56
Oikeudenmukaisuus, 16
Omavaraisuus, 53
Opettaminen, 32
Opetuslapseus, 40, 46, 56, 86, 102, 110
Paasto, 40, 53

Palautus, 28
Palveleminen, 53, 59, 102, 110, 120
Pappeus, 67
Parannus, 16, 34
Patriarkallinen siunaus, 96
Pelastussuunnitelma, 16, 86, 96
Perhe, 32, 43, 92, 99, 117
Perheilta, 92
Profeetat, 9, 70, 74, 77, 89
Pyhien kirjoitusten tutkiminen, 20, 50, 89, 92
Pyhä Henki, 70, 80, 104
Rakkaus, 25, 80, 102, 120
Rohkeus, 9
Rukous, 20, 32, 40, 92
Sakramentti, 12, 83
Sovitus, 6, 12, 16, 34, 83, 92, 107, 117
Sukututkimus, 99
Tahdonvapaus, 16, 46, 86, 92, 96, 104
Tavoitteet, 46
Tempelit, 4, 111, 114, 117
Temppelytyö, 92, 99
Todistus, 6, 20, 28, 50, 80, 104
Toivo, 6
Totuus, 20, 25, 107
Usko, 14, 50, 77, 92
Valmistautuminen, 59, 111
Valo, 20, 117
Vanhurskaus, 46, 67
Vastoinkäymiset, 89, 110
Vastuullisuus, 16
Vertaispaine, 9
Viisuus, 46
Ykseys, 14, 80
Yleiskonferenssi, 4, 110
Ylpeys, 56
Ystävällisyys, 25, 110
Äitiys, 43

Presidentti Thomas S. Monson

Tervetuloa konferenssiin

Rukoilen nöyrästi, että kun kuuntelemme, meidän sydäntämme kosketettaisiin ja uskomme vahvistuisi.

Veljeni ja sisareni, kuinka iloinen olenkaan voidessani toivottaa teidät tervetulleiksi tähän suurenmoiseen maailmankonferenssiin. Olemme kokoontuneet yhteen eri paikoissa ympäri maailman kuuntelemaan ja oppimaan veljiltä ja sisarilta, jotka olemme hyväksyneet kirkon johtaviksi auktoriteeteiksi ja johtaviksi virkailijoiksi. He ovat etsineet taivaan apua niihin puheisiin, joita he tulevat pitämään, ja he ovat tunteneet innoitusta siihen, mitä he aikovat sanoa.

Tämän konferenssin myötä tulee kuluneeksi 90 vuotta siitä, kun yleiskonferenssien radiolähetykset alkoivat. Vuoden 1924 lokakuun konferenssin aikana kirkon omistama KSL-yhtiö lähetti konferenssikokoukset ensimmäisen kerran radiossa. Tämän konferenssin myötä tulee myös kuluneeksi 65 vuotta siitä, kun konferenssien televisiolähetykset alkoivat. Lokakuussa 1949 pidetyssä yleiskonferenssissa KSL-yhtiö televisioi konferenssikokoukset ensimmäisen kerran Suolajärven alueelle.

Arvostamme nykypäivän median suomia siunauksia, joiden ansiosta miljoonat kirkon jäsenet voivat katsella tai kuunnella yleiskonferenssia. Tämän viikonlopun konferenssikokoukset

lähetetään television, radion, kaapeli-kanavien ja satelliittilähetyksen välityksellä sekä internetissä, jossa kokouksia voi seurata myös mobiililaitteilla.

Sen puolen vuoden aikana, joka on kulunut viime tapaamisestamme, yksi uusi temppele on vihitty ja yksi on vihitty uudelleen. Toukokuussa presidentti Dieter F. Uchtdorf vihki Fort Lauderdaleen temppelein Floridassa Yhdysvalloissa. Vihkimistä edeltävänä päivänä esitettiin erinomainen nuorten kulttuurijuhla. Seuraavana päivänä, sunnuntaina 4. toukokuuta, temppele vihittiin kolmessa kokouksessa.

Vain kaksi viikkoa sitten minulla oli etuoikeus vihkiä uudelleen Utahissa oleva Ogdenin temppele, jonka presidentti Joseph Fielding Smith oli alun perin vihkinyt vuonna 1972. Uudelleenvihkimistä edeltävänä päivänä pidettiin suuri kulttuurijuhla. Siihen osallistui niin monia nuoria, että esitys järjestettiin kahteen eri kertaan, ja kummassakin oli eri esittäjät. Kaiken kaikkiaan ohjelmassa oli mukana 16 000 nuorta. Seuraavana päivänä pidettiin uudelleenvihkimiskokoukset, ja niihin osallistui monia johtavia veljiä ja apujärjestöjen johtohenkilöitä sekä temppeleinjohtaja, hänen neuvonantajansa ja heidän vaimonsa.

Temppelemme rakentaminen jatkuu toden teolla. Ensi kuussa vihitaan uusi Phoenixin temppele Arizonassa Yhdysvalloissa, ja ensi vuonna – vuonna 2015 – odotamme vihkivämme tai vihkivämme uudelleen ainakin viisi temppeleä sekä mahdollisesti muitakin sen mukaan, miten ne valmistuvat.

Kuten huhtikuussa mainitsin, kun kaikki aiemmin ilmoitetut temppeleit ovat valmistuneet ja ne on vihitty,

meillä on 170 temppeleä toiminnassa eri puolilla maailmaa. Koska keskitymme saamaan valmiiksi temppeleit, joista on ilmoitettu aiemmin, emme tällä hetkellä ilmoita uusista temppeleistä. Tulevaisuudessa uusista temppeleistä kuitenkin ilmoitetaan sitä mukaa kuin pääsemme selville tarpeista ja löydämme tontteja.

Kirkko kasvaa jatkuvasti. Meitä on nyt yli 15 miljoonaa, ja määrämme kasvaa edelleen.

Lähetystyöponnistelumme edistyvät esteettä. Meillä on yli 88 000 lähetysaarnajaa palvelemaan ja kertomassa evankeliumin sanomaa kautta maailman. Me vahvistamme jälleen, että lähetystyö on pappeusvelvollisuus, ja me kannustamme kaikkia kelpollisia ja kykeneviä nuoria miehiä palvelemaan. Olemme hyvin kiitollisia niistä nuorista naisista, jotka myös palvelevat. He antavat merkittävän panoksen, vaikka heillä ei ole samaa

velvollisuutta palvella kuin nuorilla miehillä.

Kehotan teitä nyt kohdistamaan huomionne niihin veljiin ja sisariin, jotka tänään ja huomenna osallistuvat konferenssikokoustemme ohjelmaan. Kaikki, joita on pyydetty puhumaan, tuntevat suurta vastuuta niin tehdessään. Rukoulen nöyrästi, että kun kuuntelemme, meidän sydäntämme kosketettaisiin ja uskomme vahvistuisi. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

Presidentti Boyd K. Packer

Kahdentoista apostolin koorumin presidentti

Toivomme perustus

Todistus lunastuksen toivosta on sellaista, mitä ei voi mitata tai laskea. Jeesus Kristus on tuon toivon lähde.

U seita vuosia sitten vierailimme sisar Packerin kanssa Oxfordin yliopistossa. Etsimme asiakirjoja esi-isästäni yhdeksän sukupolven takaa. Oxfordin yliopiston Christ's Collegen rehtori, tri Poppelwell oli niin ystävällinen, että pyysi collegen arkistonhoitajaa tuomaan asiakirjat esille. Vuoden 1583 asiakirjoista löysimme esi-isäni nimen – John Packer.

Seuraavana vuonna palasimme Oxfordiin luovuttamaan kauniisti sidotun sarjan kirkon pyhiä kirjoja Christ's Collegen kirjastoon. Tri Poppelwellista se tuntui hieman kiusalliselta. Ehkäpä hän ajatteli, ettemme ole oikeasti kristittyjä. Niinpä hän pyysi collegen pappia ottamaan kirjat vastaan.

Ennen kuin luovutin kirjat papille, avasin Pyhien kirjoitusten opasta vastaavan Topical Guiden ja näytin hänelle yhden aiheen: 18 sivua pitkän hyvin pienellä ja tiheään kirjoitetun luettelon Jeesusta Kristusta koskevista viitteistä. Se on yksi kattavimmista Vapahtajaan liittyvistä pyhien kirjoitusten viitekoosteista, mitä on koottu koko maailman historiassa – Vanhan ja Uuden testamentin, Mormonin kirjan, Opin ja liittojen sekä Kallisarvoisen helmen todistus.

”Käyttepä läpi näitä viitekohtia miten tahansa”, sanoin hänelle,

”vierekkäin, edestakaisin, kirjasta kirjaan, aihe toisensa jälkeen, niin huomaatte, että ne ovat johdonmukainen, yhtenäinen todiste Herran Jeesuksen Kristuksen tehtävän jumalallisuudesta – Hänen syntymästään, Hänen elämästään, Hänen opetuksesta, Hänen ristiinnaulitsemisestaan, Hänen ylösnousemuksestaan ja Hänen sovituksestaan.”

Kun olin puhunut papin kanssa joistakin Vapahtajan opetuksista, ilmapiiri muuttui, ja hän esitteli meille rakennusta sekä äskettäistä kaivausta, joka oli tuonut esiin roomalaisajalta peräisin olevia seinämaalauksia.

Topical Guidessa lueteltujen viitteiden joukossa on tämä yksi, joka on Mormonin kirjassa – toisessa todistuksessa Jeesuksesta Kristuksesta: ”Me saarnaamme Kristuksesta, me profetoimme Kristuksesta ja me kirjoitamme profetioidemme mukaisesti, jotta lapsemme tietäisivät, mistä lähteestä he voivat odottaa syntiensä anteeksi-antoa” (2. Nefi 25:26).

Vapahtaja on julistanut omin sanoin: ”Minä olen tie, totuus ja elämä. Ei kukaan pääse Isän luo muuten kuin minun kauttani.” (Joh. 14:6.)

Ja Mormonin kirjassa Hän julistaa: ”Katso, minä olen se, joka olin valmistettu maailman perustamisesta asti lunastamaan kansani. Katso, minä

olen Jeesus Kristus. – – Minussa on koko ihmissuku saava elämän, ja sen ikuisesti, nimittäin ne, jotka uskovat minun nimeeni; ja heistä tulee minun poikiani ja tyttäriäni.” (Et. 3:14.)

Kirkon pyhissä kirjoissa on monia, monia muita kohtia, joissa julistetaan Jeesuksen Kristuksen jumalallista tehtävää kaikkien niiden Lunastajana, jotka ovat ikinä syntyneet tai tulevat ikinä syntymään kuolevaisuuteen.

Jeesuksen Kristuksen sovituksen ansiosta meidät kaikki lunastetaan ihmisen lankeemuksesta, joka tapahtui, kun Adam ja Eeva nauttivat kiellettyä hedelmää Eedenin puutarhassa, kuten sanotaan Ensimmäisessä kirjeessä korinttilaisille: ”Sillä niin kuin kaikki ihmiset Adamista osallisina kuolevat, niin myös kaikki Kristuksesta osallisina tehdään eläviksi” (1. Kor. 15:22).

Mormonin kirja opettaa: ”Sillä on välttämätöntä, että sovitus suoritetaan; – – tai muuten koko ihmissuvun täytyisi väistämättä hukkua; niin, kaikki ovat paatuneita; niin, kaikki ovat langenneita ja kadotettuja, ja heidän täytyisi hukkua, elleivät he voisi pelastua sovituksen kautta, – – [joka on] ääretön ja iankaikkinen uhri” (Alma 34:9–10).

Emme ehkä elä täydellistä elämää, ja virheistämme seuraa rangaistuksia, mutta ennen kuin tulimme maan päälle, me suostuimme olemaan Hänen lakiensa alaisia ja hyväksymään rangaistuksen noiden lakien rikkomisesta.

”Sillä kaikki ovat tehneet syntiä ja ovat vailla Jumalan kirkkautta

mutta saavat hänen armostaan lahjaksi vanhurskauden, koska Kristus Jeesus on lunastanut heidät vapaiksi” (Room. 3:23–24).

Vapahtaja sai aikaan sovituksen, joka tarjoaa meille keinon tulla puhdiksi. Jeesus Kristus on ylösnoussut

Kristus. Me palvelemme Häntä ja annamme tunnustusta siitä tuskasta, jonka Hän kärsi meidän vuoksemme kollektiivisesti, ja siitä tuskasta, jonka Hän kesti meidän jokaisen vuoksi henkilökohtaisesti sekä Getsemanen puutarhassa että ristillä. Hän kesti sen kaiken, koska Hän oli hyvin nöyrä ja koska Hänellä oli iankaikkinen ymmärrys jumalallisesta roolistaan ja tarkoituksestaan.

Ne, jotka tekevät parannuksen ja hylkäävät synnin, huomaavat, että Hänen armon käsivartensa on edelleen ojennettuna. Ne, jotka kuuntelevat Hänen sanojaan ja Hänen valitsemiensa palvelijoiden sanoja ja ottavat ne varteen, kokevat rauhaa ja saavat ymmärrystä vieläpä suuren, sydäntä särkevän surun ja murheen keskellä. Hänen uhrinsa ansiosta me pääsemme eroon synnin vaikutuksista, jotta kaikki voisivat vapautua syyllisyydestä ja tuntea toivoa.

Ellei Hän olisi saanut aikaan sovitusta, ei olisi mitään lunastusta. Maailmassa olisi vaikea elää, jos emme koskaan voisi saada anteeksi virheitämme, jos emme koskaan voisi puhdistautua ja jatkaa eteenpäin.

Jeesuksen Kristuksen armo ja laupeus eivät rajoitu niihin, jotka syyllistyvät syntiin joko tekemällä tai jättämällä tekemättä jotakin, vaan ne sisältävät lupauksen ikuisesta rauhasta kaikille, jotka ottavat vastaan Hänet ja Hänen opetuksensa ja jotka seuraavat Häntä ja noudattavat Hänen opetuksiaan. Hänen armonsä on voimallinen parantaja, jopa loukatun viattoman kohdalla.

Sain äskettäin kirjeen naiselta, joka kertoi kestäneensä suuren kärsimyksen elämässään. Hänelle oli tehty hirvittävää vääryyttä, jota hän ei nimennyt mutta johon hän viittasi. Hän myönsi kamppailleensa suuren katkeruuden tunteiden kanssa.

Vihassaan hän oli mielessään hууtanut: ”Jonkun täytyy maksaa tämä hirvittävä vääryys.” Hän kirjoitti, että tällä äärimmäisellä surun ja kysymysten hetkellä hänen sydämeensä tuli välitön vastaus: ”Joku on jo maksanut.”

Jos emme ole tietoisia siitä, mitä Vapahtajan uhri voi tehdä hyväksemme, saatamme elää koko elämämme tuntien katumusta siitä, että olemme tehneet jotakin, mikä ei ollut oikein, tai olemme loukanneet jotakuta. Virheistä johtuva syyllisyys voidaan pestä pois. Jos pyrimme ymmärtämään Herran Jeesuksen Kristuksen sovitusta, opimme kunnioittamaan

syvästi Häntä, Hänen maanpäällistä palvelutyötään ja Hänen jumalallista tehtäväänsä Vapahtajanamme.

Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkko on palautettu viemään kaikkialle maailmaan tietoa Vapahtajan elämästä ja opetuksesta. Tämä suurenmoinen konferenssi lähetetään 94 kielellä satelliitin välityksellä 102 maahan, mutta se on myös saatavana internetissä jokaisen kansakunnan keskuudessa, missä kirkko toimii. Meillä on yli 3 000 vaarna. Kokoaikaisia lähetyssaarnaajiamme on yli 88 000, ja kirkon jäsenmäärä kokonaisuudessaan on ylittänyt 15 miljoonaa. Nämä numerot ovat todiste

Saipan, Pohjois-Mariaanien saaret

siitä, että ”niin kuin vuoresta käden koskematta irronnut kivi” se vierii eteenpäin ja täyttää lopulta ”koko maan” (OL 65:2).

Mutta tulipa kirkon organisaatiosta kuinka suuri hyvänsä tai liittyipä joukkoomme kuinka monta miljoonaa jäsentä hyvänsä, olipa lähetyssaarnaajamme kuinka monella mantereella ja kuinka monessa maassa tahansa tai puhuimmepa kuinka montaa eri kieltä tahansa, niin Jeesuksen Kristuksen evankeliumin todellista menestystä mitataan sen yksittäisten jäsenten hengellisen voiman mukaan. Me tarvitsemme vakaumuksen voimaa, joka on jokaisen uskollisen Kristuksen opetuslapsen sydämessä.

Todistus lunastuksen toivosta on sellaista, mitä ei voi mitata tai laskea. Jeesus Kristus on tuon toivon lähde.

Me pyrimme vahvistamaan nuorten ja vanhojen, naimisissa olevien ja naimattomien todistusta. Meidän pitää opettaa Jeesuksen Kristuksen evankeliumia miehille, naisille ja lapsille, jokaiseen etniseen taustaan ja kansallisuuteen kuuluvalle, rikkaille ja köyhille. Me tarvitsemme joukkoomme niitä, jotka ovat vastikään kääntyneitä,

ja niitä, jotka ovat pioneerien jälkeläisiä. Meidän pitää etsiä niitä, jotka ovat kulkeneet harhaan, ja auttaa heitä palaamaan laumaan. Me tarvitsemme jokaisen viisautta, näkemystä ja hengellistä voimaa. Jokainen tämän kirkon jäsen on yksilönä ratkaisevan tärkeä osa kirkon kokonaisuutta.

”Kristus on niin kuin ihmisruumis, joka on yksi kokonaisuus mutta jossa on monta jäsentä; vaikka jäseniä on monta, ne kaikki yhdessä muodostavat yhden ruumiin.

Meidät kaikki – – on kastettu yhdeksi ruumiiksi. Yksi ja sama Henki on yhdistänyt meidät – –.

Eihän ruumiskaan muodostu yhdestä jäsenestä vaan monista.” (1. Kor. 12:12–14.)

Jokainen jäsen on todiste Jeesuksen Kristuksen elämästä ja opetuksista. Me olemme sodassa vastustajan voimien kanssa, ja me tarvitsemme meitä joka ainoaa, jos aiomme menestyä siinä työssä, jonka Vapahtaja haluaa meidän tekevän.

Saatatte ajatella: ”Mitä minä voin tehdä? Minä olen vain yksi ihminen.”

Varmasti Joseph Smithkin tunsu toisinaan olevansa hyvin yksin.

Hän nousi suuruuteen, mutta hän aloitti 14-vuotiaana poikana, jolla oli kysymys: ”Mihin kaikista kirkkoista minun pitäisi liittyä?” (Ks. JS–H 10.) Josephin usko ja todistus Vapahtajasta vahvistuivat, kuten niiden täytyy vahvistua meidänkin kohdallamme, ”[rivi] rivin päälle, [opetus] opetuksen päälle, vähän täällä ja vähän tuolla” (2. Nefi 28:30; ks. myös OL 128:21). Joseph polvistui rukoilemaan, ja mitä ihmeellisiä asioita onkaan tapahtunut tuon rukouksen ja ensimmäisen näyn johdosta.

Yhtenä kahdestatoista apostolista minä todistan Herrasta Jeesuksesta Kristuksesta. Hän elää. Hän on meidän Lunastajamme ja meidän Vapahtajamme. ”Koko ihmiskunta voi pelastua Kristuksen sovituksen ansiosta” (UK 3). Hän johtaa tätä kirkkoa. Hänen palvelijansa tuntevat Hänet. Kun etenemme hiljaisen luotavaisina tulevaisuutta kohti, Hänen Henkensä on kanssamme. Hänen voimansa siunata ja ohjata niiden elämää, jotka etsivät totuutta ja vanhurskautta, on rajaton. Todistan Jeesuksesta Kristuksesta Hänen nimessään. Aamen. ■

Vanhin Lynn G. Robbins
seitsemänkymmenen johtokunnasta

Mihin suuntaan katsot?

Se, että yrittää miellyttää muita ennemmin kuin Jumalaa, kääntää ensimmäisen ja toisen suuren käskyn pääläelleen.

"Mihin suuntaan katsot?"
Presidentti Boyd K. Packer yllätti minut tällä hämmentävällä kysymyksellä, kun matkustimme yhdessä aivan ensimmäisessä tehtävässän uutena seitsenkymmenenä. Ilman mitään selitystä, joka olisi asettanut kysymyksen asiayhteyteen, olin ymmälläni. Hän jatkoi: "Seitsenkymmen ei edusta kansaa profeetan edessä vaan profeettaa kansan edessä. Älä koskaan unohda, mihin suuntaan katsot!" Se oli voimallinen opetus.

Se, että yrittää miellyttää muita ennemmin kuin Jumalaa, kääntää ensimmäisen ja toisen suuren käskyn pääläelleen (ks. Matt. 22:37–39). Se on sitä, että unohdamme, mihin suuntaan katsomme. Ja silti olemme kaikki tehneet sen virheen ihmisten pelon vuoksi. Jesajan kirjassa Herra varoittaa meitä: "Älkää pelätkö ihmisten pilkkaa" (Jes. 51:7; ks. myös 2. Nefi 8:7). Lehin unessa tämän pelon herätti *ivan sormi*, jolla osoiteltiin suuresta ja avarasta rakennuksesta käsin ja saatiin monet unohtamaan, mihin suuntaan he katsoivat, ja lähtemään häpeissään pois puun luota (ks. 1. Nefi 8:25–28).

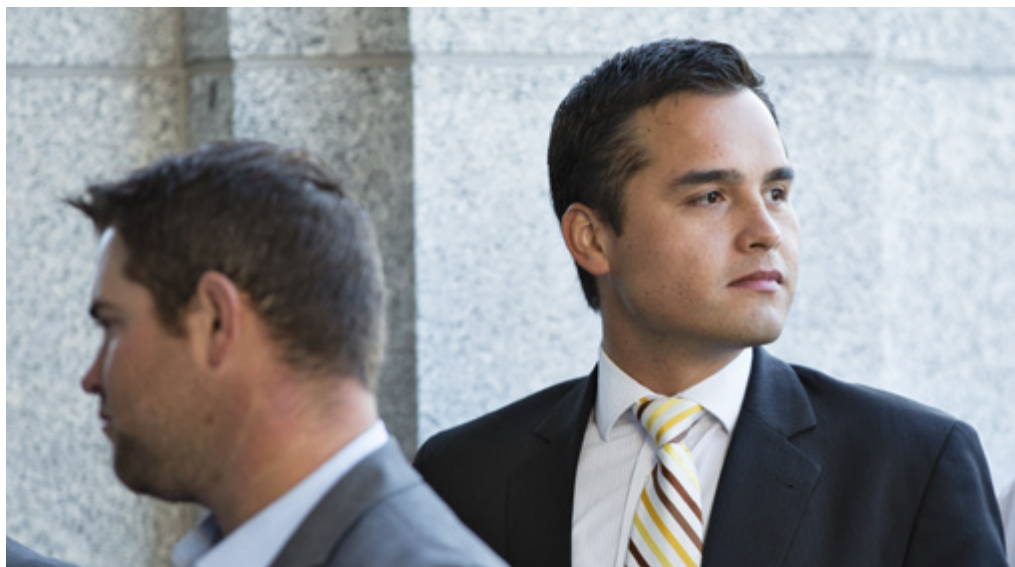
Tämä *vertaispaine* yrittää muuttaa ihmisen asenteita, ellei käytöstä, saamalla hänet tuntemaan syyllisyyttä siitä, että on eri mieltä kuin muut. Me pyrimme kunnioittavaan yhteiselo-

niiden kanssa, jotka osoittelevat sormella, mutta kun tämä ihmisten pelko houkuttelee meitä suvaitsemaan syntiä, siitä tulee Sananlaskujen kirjan mukaan ansa (ks. Sananl. 29:25, englanninkielinen kuningas Jaakon raamatunkäännös). Ansaan on saatettu laittaa ovela syötti houkuttelemaan myötätuntoista puoltamme suvaitsemaan tai jopa hyväksymään jotakin, minkä Jumala on tuominnut. Niille, jotka ovat uskossa heikkoja, se voi olla suuri kompastuskivi. Esimerkiksi jotkut nuoret lähetyssaarnaajat tuovat tämän ihmisten pelon mukanaan

lähetyksentälle eivätkä ilmoita toverinsa räikeästä tottelemattomuudesta lähetysohjohtajalleen, koska eivät halua loukata harhaan kulkenutta toveriaan. Luonnetta vaativat päätökset tehdään muistamalla, mikä on ensimmäisen ja toisen suuren käskyn oikea järjestys (ks. Matt. 22:37–39). Kun nämä hämmentyneet lähetyssaarnaajat käsittävät, että he ovat tilivelvollisia Jumalalle eivätkä toverilleen, sen pitäisi antaa heille rohkeutta tehdä *täyskäännös*.

Ollessaan nuori 22-vuotias jopa Joseph Smith unohti, mihin suuntaan hän katsoi, kun hän toistuvasti aneli Herralta lupaa antaa Martin Harrisin lainata 116 käsikirjoitussivua. Kenties Joseph halusi osoittaa kiitollisuutta Martinille tämän tuesta. Tiedämme, että Joseph halusi erittäin innokkaasti muita silminnäkijöitä, jotka seisoisivat hänen rinnallaan niitä ahdistavia valheita ja perättömiä väitteitä vastaan, joita hänestä leviteltiin.

Mitkä Josephin syyt olivatkin tai niin perustelluilta kuin ne ehkä näyttävätkin, Herra ei oikeuttanut niitä vaan nuhteli häntä tiukasti: "Kuinka usein oletkaan rikkonut – ja myöntynyt

ihmisten suostutteluihin! Sillä katso, sinä et olisi saanut *pelätä* ihmistä enemmän kuin Jumalaa.” (OL 3:6–7.) Tämä kirvelevä kokemus auttoi Josephia muistamaan aina sen jälkeen, mihin suuntaan hän katsoi.

Kun yrittää *säilyttää kasvonsa* ihmisten edessä, voi tahattomasti *menettää kasvonsa* Jumalan edessä. Ajatus siitä, että voi miellyttää Jumalaa ja samanaikaisesti hyväksyä ihmisten tottelemattomuuden, ei ole puolueettomuutta vaan vilpillisyyttä eli *kaksinaamaisuutta* eli sitä, että yrittää ”palvella kahta herraa” (Matt. 6:24; 3. Nefi 13:24).

Vaikka vaarojen kohtaaminen epäilemättä vaatiikin rohkeutta, niin ihmisten pelon voittaminen on todellinen rohkeuden merkki. Esimerkiksi Danielin rukoukset auttoivat häntä kohtaamaan leijonat, mutta nimenomaan kuningas Dareioksen uhmaaminen osoitti hänen urheutensa (ks. Dan. 6). Sen kaltainen rohkeus on Hengen lahja *jumalapelkääville*, jotka ovat muistaneet rukoilla. Rukoukset antoivat myös kuningatar Esterille sitä samaa rohkeutta kohdata miehensä, kuningas Kserkseen, tietoisena siitä, että niin tehdessään hän asetti henkensä alttiiksi (ks. Est. 4:8–16).

Rohkeus ei ole ainoastaan yksi perushyveistä, vaan kuten C. S. Lewis huomautti: ”Rohkeus [on] – – jokaisen hyveen muoto koetuksen hetkenä. – – Pilatus oli armahtavainen kunnes se kävi vaaralliseksi.”¹ Kuningas Herodes tuli pahoille mielin pyynnöstä mestauttaa Johannes Kastaja, mutta hän halusi miellyttää vieraitaan (ks. Matt. 14:9). Kuningas Nooa oli valmis vapauttamaan Abinadin, kunnes hänen jumalattomien pappiensa painostus sai hänet epäröimään (ks. Moosia 17:11–12). Kuningas Saul ei totellut Herran sanaa vaan otti itselleen sotasaaliin, koska hän pelkäsi miehiään ja taipui heidän tahtoonsa

(ks. 1. Sam. 15:24). Aaron lepytteli Siinainvuoren juurella kapinoivaa Israelia valmistamalla kultaisen sonnin ja unohti, mihin suuntaan hän katsoi (ks. 2. Moos. 32). Monet Uuden testamentin hallitusmiehistä ”uskoivat [Herraan]. Fariseusten pelossa he eivät kuitenkaan tunnustaneet sitä, jottei heitä erotettaisi synagogasta. Ihmisten antama kunnia oli heille rakkaampi kuin Jumalan antama.” (Joh. 12:42–43.) Pyhät kirjoitukset ovat täynnään tällaisia esimerkkejä.

Kuunnelkaapa nyt muutamia innoittavia esimerkkejä:

- Ensiksi Mormon: ”Katso, minä puhun rohkeasti, koska olen saanut valtuuden Jumalalta, *enkä minä pelkää*, mitä ihminen voi tehdä, sillä täydellinen rakkaus karkottaa kaiken pelon” (Moroni 8:16, kursivointi lisätty).
- Nefi: ”Sen vuoksi en kirjoita sitä, mikä on mieluisaa maailmalle, vaan sitä, mikä on mieluisaa Jumalalle ja niille, jotka eivät ole maailmasta” (1. Nefi 6:5).
- Sotapäällikkö Moroni: ”Katso, minä olen Moroni, teidän ylin päällikkönne. Minä en tavoittele valtaa vaan pyrin vetämään sen alas. Minä en tavoittele maailman kunniaa

vaan Jumalani kirkkautta ja maani vapautta ja parasta.” (Alma 60:36.)

Moroni osoitti niin suurta rohkeutta muistaessaan, mihin suuntaan hän katsoi, että hänestä on sanottu: ”Jos kaikki ihmiset olisivat olleet ja olisivat ja tulisivat aina olemaan Moronin kaltaisia, katso, itse helvetin voimat olisivat iäksi järkkyneet; niin, Perkeleellä ei olisi koskaan valtaa ihmislasten sydämiin” (Alma 48:17).

Kautta aikain profeetat ovat aina joutuneet ivan sormen hyökkäyksen kohteeksi. Miksi? Pyhien kirjoitusten mukaan tämä johtuu siitä, että ”syylliset pitävät totuutta kovana, sillä se viiltää heitä aivan sisimpään asti” (1. Nefi 16:2) tai kuten presidentti Harold B. Lee käytti sanontaa: ”Se koira älähtää, johon kalikka kalahtaa!”² Heidän ivalinen suhtautumisensa on tosiasiaa syyllisyyttä, joka pyrkii saamaan itsensä vakuuttuneeksi, aivan kuten Korihor, joka viimein myönsi: ”Minä olen tiennyt aina, että on olemassa Jumala” (Alma 30:52). Korihor oli niin vakuuttava petoksessaan, että hän alkoi uskoa omaa valhettaan (ks. Alma 30:53).

Ivalliset ihmiset usein syyttelevät profeettoja siitä, etteivät nämä elä nykyajassa tai että he ovat kiihkoilevia. He yrittävät taivutella ja jopa painostaa kirkkoa madaltamaan Jumalan asettamia tasovaatimuksia oman sopimattoman käytöksensä tasolle, mikä vanhin Neal A. Maxwellin sanojen mukaan johtaa omahyväisyyteen eikä itsensä kehittämiseen ja parannukseen.³ Herran tasovaatimusten madaltaminen yhteiskunnan sopimattoman käytöksen tasolle on – luopumusta. Monet seurakunnat nefiläisten keskuudessa kaksi vuosisataa sen jälkeen kun Vapahtaja oli käynyt heidän luonaan, alkoivat ”vaimentaa” oppia, vanhin Hollandin käyttämää sanaa lainatakseni.⁴

Kun kuuntelette 4. Nefin tätä jaetta, pankaa merkille yhtäläisyyksiä meidän aikaamme: ”Ja tapahtui, että kun kaksisataakymmenen vuotta oli kulunut, maassa oli monia kirkkoja; niin, oli monia kirkkoja, jotka väittivät tuntevansa Kristuksen ja silti ne kielsivät suurimman osan hänen evankeliumistaan, niin että ne sallivat kaikenlaista jumalattomuutta ja antoivat sitä, mikä oli pyhää, sellaiselle, jolta se oli kielletty kelvottomuuden tähden” (4. Nefi 27).

Déjà vu myöhempinä aikoina! Jotkut jäsenet eivät käsitä, että he lankeavat samaan ansaan, kun he yrittävät saada hyväksyntää paikallisille tai etnisille ”isensä perimätiedoille”, jotka eivät ole sopusoinnussa evankeliumin kulttuurin kanssa (ks. OL 93:39). Lisäksi jotkut muut – itsepetoksen ja itsekieltämisen vallassa – anovat tai vaativat, että piispa madaltaisi temppe-lisuosituksen, oppilaitoksiin suosittamisen tai lähetyssaarnaajahakemuksen mittapuita. Ei ole helppoa olla piispa tällaisen painostuksen alla. Kuitenkin samalla tavoin kuin Vapahtaja puhdisti temppelein puolustaakseen sen pyhyyttä (ks. Joh. 2:15–16), nyky-päivän piispoja kutsutaan rohkeasti puolustamaan temppelein mittapuita. Vapahtaja on itsekin sanonut: ”Minä ilmoitan itseni kansalleni armollisesti – –, jos minun kansani pitää minun käskyäni eikä saastuta tätä pyhää huonetta” (OL 110:7–8).

Vapahtaja, meidän suuri Esikuvamme, katsoi aina Isäänsä. Hän

rakasti ja palveli lähimmäisiään mutta sanoi: ”En minä ole ihmisten kiitoksen tarpeessa” (Joh. 5:41). Hän halusi niiden, joita Hän opetti, seuraavan Häntä, mutta Hän ei tavoitellut heidän suosiotaan. Kun Hän teki rakkauden teon, kuten paransi sairaita, tämän lahjan mukana esitettiin usein pyyntö ”[älä] puhu tästä kenellekään” (Matt. 8:4; Mark. 7:36; Luuk. 5:14; 8:56).

Osittain tämä tehtiin juuri sen maineen välttämiseksi, joka seurasi Häntä huolimatta Hänen pyrkimyksistään karttaa sitä (ks. Matt. 4:24). Hän tuomitsi fariseukset siitä, että nämä tekivät hyviä tekoja vain, jotta ihmiset näkisivät (ks. Matt. 6:5).

Vapahtaja, ainoa täydellinen olento, joka on koskaan elänyt, oli kaikkein pelottomin. Hän kohtasi elämässään lukuisia syyttelijöitä, mutta Hän ei koskaan taipunut heidän ivan sormensa edessä. Hän on ainoa henkilö, joka ei kertaakaan unohtanut, mihin suuntaan Hän katsoi: ”Minä teen [aina] kaiken [Isän mielen] mukaan” (Joh. 8:29, kuningas Jaakon englanninkielinen raamatunkäännös), ja ”minä en pyri toteuttamaan omaa tahtoani, vaan lähettäjäni [eli Isän] tahdon” (Joh. 5:30).

Luvuissa 3. Nefi 11 ja 3. Nefi 28 Vapahtaja käytti nimitystä *Isä* ainakin 170 kertaa tehden nefiläisille hyvin selväksi sen, että Hän oli heidän luonaan edustamassa Isäänsä. Ja Johanneksen evankeliumin luvuissa 14–17 Vapahtaja viittaa Isään ainakin 48 kertaa. Kai-kin mahdollisin tavoin Hän oli Isänsä

täydellinen opetuslapsi. Hän edusti Isäänsä niin täydellisesti, että kun tunsii Vapahtajan, tunsii myös Isän. Kun näki Pojan, näki Isän (ks. Joh. 14:9). Kun kuuli Poikaa, kuuli Isää (ks. Joh. 5:36). Poikaa oli pohjimmiltaan mahdoton erottaa Isästään. Isä ja Hän olivat yhtä (ks. Joh. 17:21–22). Hän tiesi erehtymättömästi, mihin suuntaan Hän katsoi.

Vahvistakoon Hänen innoittava esimerkkinsä meitä ulkoisen imartelun tai sisäisen omahyväisyyden karikkoja vastaan. Antakoon se meille rohkeutta, niin ettemme koskaan kyyristelisi tai mielistelisi pelottelun jalkojen juuressa. Innoittakoon se meitä kulkiessamme tekemään hyvää mahdollisimman huomaamatta, pyrkimättä saamaan ”ihmisten kunnianosoituksia” (OL 121:35). Ja auttakoon Hänen verraton esimerkkinsä meitä aina muistamaan, *mikä* on ”käskyistä suurin ja tärkein” (Matt. 22:38). Kun muut vaativat hyväksyntää Jumalan käskyjä uhmaten, muistakaamme me aina, kenen opetuslapsia me olemme ja mihin suuntaan me katsomme. Tätä rukoilen Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. *Pahvialaisen kirjeopisto*, suom. Tyyni Tuulio, 1980, s. 125.
2. Julkaisussa *Mine Errand from the Lord: Selections from the Sermons and Writings of Boyd K. Packer*, 2008, s. 356.
3. Ks. ”Parannus”, *Valkeus*, tammikuu 1992, s. 37.
4. Ks. ”Kutsu olla Kristuksen kaltainen”, *Liahona*, kesäkuu 2014, s. 35.

Cheryl A. Esplin

toinen neuvonantaja Alkeisyhdistyksen ylimmässä johtokunnassa

Sakramentti – sielun uudistuminen

*Henki parantaa ja uudistaa sielumme. Sakramentissa
luvattu siunaus on, että Hänen Henkensä on aina oleva
meidän kanssamme.*

Joukko nuoria naisia kysyi minulta kerran: ”Mitä toivot, että olisit tiennyt, kun olit meidän ikäisemme?” Jos minun pitäisi vastata tuohon kysymykseen nyt, sisällyttäisin siihen tämän ajatuksen: ”Toivon, että kun olin teidän ikäisenne, olisin ymmärtänyt sakramentin merkityksen paremmin kuin ymmärsin silloin. Toivon, että olisin ymmärtänyt sakramentin siten kuin vanhin Jeffrey R. Holland on sitä kuvaillut. Hän on sanonut: ”Yksi sakramenttitoimitukseen olennaisesti sisältyvistä kutsuista on, että se olisi todella hengellinen kokemus, pyhä yhteys, sielun uudistuminen.”¹”

Kuinka sakramentti voi olla todella hengellinen kokemus, pyhä yhteys, sielun uudistuminen joka viikko?

Sakramentista tulee hengellisesti vahvistava kokemus, kun me kuuntelemme sakramenttirukouksia ja sitoudumme uudelleen pitämään liittomme. Jotta niin tapahtuisi, meidän täytyy olla halukkaita ottamaan päällemme Jeesuksen Kristuksen nimi.² Puhuesaan tästä lupauksesta presidentti Henry B. Eyring opetti: ”Se tarkoittaa sitä, että meidän on nähtävä itsemme Hänen ominaan. Me asetamme Hänet ensimmäiselle sijalle elämässämme. Me haluamme sitä, mitä Hän haluaa, ennemmin kuin sitä, mitä itse

haluamme tai mitä maailma opettaa meidät haluamaan.”³

Kun nautimme sakramentin, lupaamme myös muistaa aina Jeesuksen Kristuksen⁴. Ristiinnaulitsemistaan edeltävänä iltana Kristus kokosi apostolinsa ympärilleen ja asetti sakramentin. Hän mursi leivän, siunasi sen ja sanoi: ”Ottakaa, syökää; tämä on minun ruumiini muistoksi, jonka minä annan teidän lunastukseksenne.”⁵ Seuraavaksi Hän otti viinimaljan, kiitti, antoi apostoleidensa juoda siitä ja sanoi: ”Tämä on minun – – vereni muistoksi, joka vuodetaan kaikkien niiden puolesta, jotka uskovat minun nimeeni.”⁶

Hän toisti nefiläisten keskuudessa ja jälleen myöhemmin aikoina kirkkonsa palautuksen yhteydessä, että meidän tulee nauttia sakramentti Hänen muistokseen.⁷

Kun nautimme sakramentin, me todistamme Jumalalle, että me muistamme Hänen Poikansa aina, emme vain lyhyen sakramenttitoimituksen aikana. Se tarkoittaa sitä, että me turvaudumme jatkuvasti Vapahtajan esimerkkiin ja opetukseen, joiden annamme ohjata ajatuksiamme, valintojamme ja tekojamme.⁸

Sakramenttirukous muistuttaa meitä myös siitä, että meidän täytyy pitää Hänen käskysä.⁹

Jeesus on sanonut: ”Jos te rakastatte minua, te noudatatte minun käskyjäni.”¹⁰ Sakramentti antaa meille tilaisuuden itsetutkiskeluun ja tilaisuuden suunnata sydämemme ja tahottomme Jumalan puoleen. Kuuliaisuus käskyille tuo elämäämme evankeliumin voiman sekä suurempaa rauhaa ja hengellisyyttä.

Sakramentti tarjoaa tuokion todella hengelliseen kokemukseen, kun pohdimme Vapahtajan lunastavaa ja kaiken mahdollistavaa voimaa Hänen sovituksensa kautta. Eräs Nuorten

Naisten johtohenkilö oppi äskettäin, millaista voimaa saamme, kun pyrimme nauttimaan sakramentin pohdiskellen. Tehdessään työtä suorittaakseen erään Edistymisen-ohjelman vaatimuksen hän asetti tavoitteen keskittyä sakramenttilaulujen ja -rukousten sanoihin.

Joka viikko sakramentin aikana hän arvioi itseään. Hän muisteli tekemiään virheitä ja sitoutui toimimaan paremmin tulevalla viikolla. Hän oli kiitollinen siitä, että hän kykeni korjaamaan tilanteen ja tulemaan puhdistetuksi. Muistellessaan kokemusta hän sanoi: ”Toimin sovituksen parannusta koskevan osuuden mukaan.”

Eräänä sunnuntaina arvioituaan itseään hän alkoi tuntea olonsa alakuloiseksi ja pessimistiseksi. Hän huomasi tekevänsä samoja virheitä yhä uudelleen viikosta toiseen. Mutta sitten hän sai selkeän vaikutelman, että hän laiminlöi erästä sovituksen suurta osaa – Kristuksen kaiken mahdollistavaa voimaa. Hän oli unohtanut kaikki ne kerrat, jolloin Vapahtaja auttoi häntä olemaan sellainen kuin hänen tuli olla ja palvelemaan paremmin kuin hänen omat kykynsä edellyttivät.

Tämä mielessään hän mietti uudeleen edellistä viikkoa. Hän sanoi: ”Ilon tunne tunkeutui alakuloisuuteni läpi, kun huomasin, että Hän oli antanut minulle monia tilaisuuksia ja kykyjä. Panin kiitollisena merkille kyvyn, joka minulla oli ymmärtää lapseni tarve, kun se ei ollut ilmeinen. Huomasin, että sinä päivänä, kun minusta tuntui, etten saisi mahduttua siihen enää yhtään enempää, kykenin sanoillani vahvistamaan ystävää. Olin osoittanut kärsivällisyyttä tilanteessa, joka yleensä sai minussa aikaan päinvastaisen reaktion.”

Hän sanoi lopuksi: ”Kun kiitin Jumalaa Vapahtajan kaiken mahdollistavasta voimasta elämässäni, tunsin

suhtautuvani hyvin paljon myönteisemmin siihen parannusprosessiin, jota kävin läpi, ja odotin tulevaa viikkoa uudistuneen toivon turvin.”

Vanhin Melvin J. Ballard on opettanut, kuinka sakramentti voi olla parantava ja puhdistava kokemus. Hän on sanonut:

”Kukapa meidän keskuudessamme ei haavoittaisi henkeään sanoin, ajatuksin tai teoin lepopäivästä lepopäivään? Me teemme sellaista, mistä olemme pahoillamme, ja haluamme saada anteeksi. – – Menetelmä anteeksiantannon saamiseksi on – – tehdä parannus synneistämme, mennä niiden luo, joita vastaan olemme tehneet syntiä tai rikkoneet, ja saada heidän anteeksiantonsa, ja sitten palata sakramenttipöydän ääreen, missä – jos olemme vilpittömästi tehneet parannuksen ja saattaneet itsemme oikeaan mielentilaan – saamme anteeksi ja sielumme kokee hengellisen parantumisen. – –

Minä olen todistajana siitä”, vanhin Ballard sanoi, ”että sakramenttitoimituksessa on läsnä henki, joka lämmittelee sielun päästä varpasiin; tunnette hengen haavojen parantuvan ja taakan poistuvan. Sielu, joka on kelvollinen ja todella halukas nauttimaan tätä hengellistä ruokaa, saa lohtua ja onnea.”¹¹

Haavoitettu sielumme voi parantua ja uudistua sekä sen vuoksi, että leipä ja vesi muistuttavat meitä Vapahtajan ruumiin ja veren uhrista, että myös sen vuoksi, että nuo vertauskuvat muistuttavat meitä myös siitä, että Hän on aina oleva meille ”elämän leipä”¹² ja ”elävää vettä”¹³.

Annettuaan sakramentin nefiläisille Jeesus sanoi:

”Se, joka syö tätä leipää, syö minun ruumistani sielullensa, ja se, joka juo tätä viiniä, juo minun vertani sielullensa; eikä hänen sielullaan ole koskaan nälkä eikä jano, vaan se on kylläinen.

Nyt, kun koko väkijoukko oli syönyt ja juonut, katso, se täyttyi Hengellä.”¹⁴

Näillä sanoilla Kristus opettaa meille, että Henki parantaa ja uudistaa sielumme. Sakramentissa luvattu siunaus on, että Hänen Henkensä on aina oleva meidän kanssamme.¹⁵

Kun minä nautin sakramentin, kuvittelen toisinaan mielessäni maalauksen, joka kuvaa ylönoussutta Vapahtajaa käsivarret ojennettuina, aivan kuin Hän olisi valmis ottamaan meidät rakastavaan syleilyynsä. Rakastan tuota maalausta. Kun ajattelen sitä sakramenttitoimituksen aikana, sieluni ylentyy, aivan kuin voisin melkein kuulla Vapahtajan sanat: ”Katso, minun armon käsivarteni on ojennettuna teitä kohti, ja jokaisen, joka tulee, minä otan vastaan; ja siunattuja ovat ne, jotka tulevat minun luokseni.”¹⁶

Aaronin pappeuden haltijat edustavat Vapahtajaa, kun he valmistavat, siunaavat ja jakavat sakramentin. Kun pappeudenhaltija ojentaa kätensä tarjotakseen meille pyhät vertauskuvat, on aivan kuin Vapahtaja itse ojentaisi armon käsivartensa kutsuen meitä kutakin nauttimaan niistä rakkauden kallisarvoisista lahjoista, jotka Hänen suuri sovitusuhrinsa on tehnyt mahdolliseksi – parannuksen, anteeksiantannon, lohdun ja toivon lahjoista.¹⁷

Mitä enemmän pohdimme sakramentin merkitystä, sitä pyhempi ja merkityksellisempi siitä tulee meille. Näin eräs 96-vuotias isä ilmaisi asian, kun hänen poikansa kysyi: ”Isä, miksi käyt kirkossa? Et näe, et kuule, ja sinun on vaikea liikkua. Miksi menet kirkkoon?” Isä vastasi: ”Sakramentin vuoksi. Menen nauttimaan sakramentin.”

Menköön jokainen meistä sakramenttikokoukseen valmistautuneena todella hengelliseen kokemukseen, pyhään yhteyteen, sielun uudistumiseen.¹⁸

Minä tiedän, että taivaallinen Isämme ja Vapahtajamme elävät. Minä olen kiitollinen mahdollisuudesta, jonka sakramentti suo, tuntea Heidän rakkautensa ja päästä osalliseksi Hengestä. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. *Christ and the New Covenant: The Messianic Message of the Book of Mormon*, 1997, s. 283.
2. Ks. OL 20:77.
3. ”Että me yhtä olisimme”, *Valkeus*, heinäkuu 1998, s. 76.
4. Ks. OL 20:77, 79.
5. JSR, Matt. 26:22.
6. JSR Matt. 26:24; ks. myös Matt. 26:26–28; Mark. 14:22–24; Luuk. 22:15–20.
7. Ks. 3. Nefi 18:7, 11; OL 20:75.
8. Ks. ”Kuinka pidän lupaukseni muistaa Vapahtaja aina?”, *Tule ja seuraa minua*, pyhäkoulun opetusohjelma; lds.org/youth/learn/ss/ordinances-covenants/remember?lang=fin; *Lujana uskossa – evankeliumiaiheinen hakuteos*, 2005, s. 149–151.
9. Ks. OL 20:77.
10. Joh. 14:15.
11. Julkaisussa Melvin J. Ballard, *Melvin J. Ballard: Crusader for Righteousness*, 1966, s. 132–133.
12. Joh. 6:48.
13. Joh. 4:10.
14. 3. Nefi 20:8–9.
15. Ks. OL 20:77.
16. 3. Nefi 9:14.
17. Olen kiitollinen Ann Madsenille hänen tätä periaatetta koskevasta oivalluksestaan.
18. Ks. *Christ and the New Covenant*, s. 283.

Vanhin Chi Hong (Sam) Wong
seitsemänkymmenen koorumista

Pelastakaa ykseydessä

Auttaaksemme Vapahtajaa meidän täytyy työskennellä yhdessä ykseydessä ja sopuosoinnussa. Jokainen henkilö, jokainen tehtävä ja jokainen kutsumus on tärkeä.

Kuulemme presidentti Thomas S. Monsonin usein sanovan: ”Ryhtykää pelastamaan.”¹ Mieleeni tulee eräs Uuden testamentin kertomus. Se havainnollistaa täydellisesti sitä, kuinka jäsenet ja lähetyssaarnaajat voivat työskennellä yhdessä ykseydessä seurakuntaneuvoston avulla voidakseen ryhtyä pelastamaan. Tämä kertomus on kohdassa Mark. 2:1–5. Olen huomannut, että kokemukset, joita Jeesus käytti opettaakseen meille tiettyjä oppeja tai periaatteita, ovat aina mitä inoittavimpia ja helppoja ymmärtää.

Yksi tämän kertomuksen henkilöistä on halvaantunut mies, joka ei pystynyt liikkumaan ilman apua. Tämä mies saattoi vain pysyä kotona ja odottaa pelastamista.

Meidän aikanamme voisi tapahtua näin. Neljä henkilöä hoiti piispaltaan saamaansa tehtävää käydä miehen luona, joka oli halvaantunut. Voin kuvitella, että yksi heistä on Apu-yhdistyksestä, yksi vanhinten koorumista, yksi Aaronin pappeuden haltijoiden joukosta ja viimeisenä – mutta ei vähäisimpänä – yksi kokoaikainen lähetyssaarnaaja. Viimeisimmässä seurakuntaneuvostossa, kun he olivat yhdessä neuvotelleet tarpeista seurakunnassa, piispa oli antanut ”pelastamiseen” liittyviä tehtäviä. Näiden neljän tehtäväksi annettiin auttaa tätä halvaantunutta miestä. He eivät voineet jäädä odottamaan, että hän tulisi kirkkoon omin avuin. Heidän piti mennä hänen luokseen hänen kotiinsa. Heidän piti etsiä hänet, ja

niinpä he lähtivät. Mies tuotiin Jeesuksen luokse.

”Hänen luokseen oltiin tuomassa halvaantunutta. Sairasta kantamassa oli neljä miestä.” (Mark. 2:3.)

Huone oli kuitenkin tupaten täynnä. He eivät mahtuneet ovesta. Olen varma siitä, että he yrittivät tehdä kaiken, mitä saattoivat keksiä, mutta he eivät vain päässeet sisään. Asiat eivät sujuneet yhtä hyvin kuin oli suunniteltu. Heidän ”pelastamisensa” tiellä oli esteitä. Mutta he eivät antaneet periksi. He eivät jättäneet halvaantunutta miestä oven pieleen. He neuvottelivat yhdessä, mitä tehdä seuraavaksi – miten he voisivat viedä miehen Jeesuksen Kristuksen luokse parannettavaksi. Työ, jota he tekivät auttaakseen Jeesusta Kristusta sielujen pelastamisessa, ei ainakaan heidän kohdallaan ollut koskaan liian vaativaa. He laativat suunnitelman – ei kovinkaan helppoa, mutta he toimivat sen mukaisesti.

”[He] eivät tungoksessa kuitenkaan päässeet tuomaan häntä Jeesuksen eteen. Silloin he purkivat katon siltä kohden, missä Jeesus oli, ja aukon tehtyään laskivat siitä alas vuodematon, jolla halvaantunut makasi.” (Mark. 2:4.)

He kantivat hänet katolle. Jos oletetaan, ettei rakennuksen ulkopuolella ollut portaikkoa, joka olisi johtanut katolle, heiltä olisi kestänyt varsin kauan saada kaikki katolle. Luulen, että se olisi voinut mennä tällä tavalla: Seurakunnan nuori mies olisi kiivennyt katolle ensimmäisenä. Koska hän oli nuori ja täynnä tarmoa, se ei olisi ollut hänelle liian vaikeaa. Hänen kotiopetustoverinsa vanhin koorumista ja kookas ja vahva kokoaikainen lähetyssaarnaaja olisivat työntäneet häntä alhaalta käsin oikein kovasti. Apuyhdistyksen sisar olisi kannustanut heitä ja muistuttanut

heitä olemaan varovaisia. Sitten miehet olisivat purkaneet kattoa samalla kun sisar jatkoi miehen lohduttamista tämän odottaessa tulevana parannetuksi – kyetäkseen itse liikkumaan ja ollakseen vapaa.

Tässä pelastamistehtävässä jokaisen täytyi työskennellä yhdessä. Ratkaisevana hetkenä vaadittaisiin huolellista yhteistyötä, jotta halvaantunut mies voitaisiin laskea katolta alas. Niiden neljän henkilön pitäisi työskennellä ykseydessä ja sopusoinnussa. Niiden neljän kesken ei voisi olla minkäänlaista epäsovua. Heidän täytyisi laskea halvaantunut mies samaa tahtia. Jos joku päästäisi köydestä nopeammin kuin kolme muuta, mies putoaisi vuodematoltaan. Hän ei voisi itse pidellä kiinni heikon terveydentilansa vuoksi.

Auttaaksemme Vapahtajaa meidän täytyy työskennellä yhdessä ykseydessä ja sopusoinnussa. Jokainen henkilö, jokainen tehtävä ja jokainen kutsumus on tärkeä. Meidän täytyy olla yhtä Herrassamme Jeesuksessa Kristuksessa.

Viimein halvaantunut asetettiin Jeesuksen eteen. ”Kun Jeesus näki heidän uskonsa, hän sanoi halvaantuneelle: ’Poikani, sinun syntisi annetaan anteeksi.’” (Mark. 2:5.) Jeesus osoitti hänelle armoa ja paransi hänet – ei pelkästään fyysisesti vaan myös

hengellisesti: ”Poikani, sinun syntisi annetaan anteeksi.” Eikö se olekin suurenmoista? Emmekö haluaisi, että niin tapahtuisi myös meille kaikille? Ainakin minä haluaisin.

Tunneemme omassa elämässämme ketään, joka on hengellisesti halvaantunut, ketään, joka ei pysty omin avuin tulemaan takaisin kirkkoon? Hän voisi olla yksi lapsistamme, jompikumpi vanhemmistamme, puoliso tai joku ystävä.

Kun nykyään jokaisessa kirkon yksikössä on niin paljon enemmän kokoaikaisia lähetyssaarnaajia, niin piispojen ja seurakunnanjohtajien olisi viisasta hyödyntää paremmin seurakuntaneuvostoaan. Piispa voi kehottaa jokaista seurakuntaneuvoston jäsentä tuomaan mukanaan luettelon niiden nimistä, jotka saattaisivat tarvita apua. Seurakuntaneuvoston jäsenet neuvottelevat yhdessä huolella siitä, kuinka he voisivat parhaiten auttaa. Piispa kuuntelee ideoita tarkkaavaisesti ja antaa tehtäviä.

Kokoaikaiset lähetyssaarnaajat ovat suurenmoisena voimavarana seurakunnille näissä pelastamiskampanjoissa. He ovat nuoria ja täynnä tarmoa. He ottavat mielellään luettelon niiden ihmisten nimistä, joiden parissa he voivat työskennellä. He nauttivat yhteistyöstä seurakuntalaisten

kanssa. He tietävät, että nämä ovat heille suurenmoisia löytämismahdollisuuksia. He ovat omistautuneet Herran valtakunnan vakiinnuttamiseen. Heillä on vahva todistus siitä, että heistä tulee enemmän Kristuksen kaltaisia, kun he osallistuvat näihin pelastamispyrkimyksiin.

Lopuksi saanen jakaa kanssanne vielä yhden kätkössä olleen aarteen, joka löytyy tästä pyhien kirjoitusten kertomuksesta. Se on jakeessa 5: ”Kun Jeesus näki *heidän* uskonsa” (kursivointi lisätty). En ollut huomannut tätä aiemmin – *heidän* uskonsa. Myös meidän yhdistetty uskomme vaikuttaa muiden hyvinvointiin.

Keitä olivat ne ihmiset, joihin Jeesus viittasi? Heidän joukossaan on hyvinkin saattanut olla ne neljä, jotka kantoivat halvaantunutta miestä, mies itse, ihmiset, jotka olivat rukoilleet hänen puolestaan, ja kaikki ne, jotka olivat kuuntelemassa Jeesuksen saarnaamista ja tunsivat sydämessään hillittyä iloa pian ilmitulevasta ihmeestä. Heidän joukossaan voi olla myös puoliso, isä tai äiti, poika tai tytär, lähetyssaarnaaja, kooruminjohtaja, Apuyhdistyksen johtaja, piispa ja kaukainen ystävä. Me kaikki voimme auttaa toinen toistamme. Meidän tulee aina tehdä innokkaasti työtä pyrkien pelastamaan avun tarpeessa olevia.

Minä todistan, että Jeesus Kristus on ihmeiden Jumala. Jeesus Kristus rakastaa meitä kaikkia, ja Hänellä on voima pelastaa ja parantaa – sekä fyysisesti että hengellisesti. Kun me autamme Häntä Hänen tehtävässään pelastaa sieluja, myös meidät pelastetaan siinä samalla. Tästä todistan Hänen, Jeesuksen Kristuksen, pyhässä nimessä. Aamen. ■

VIITE

1. Ks. esim. ”Tehtävämme on pelastaa”, *Liahona*, lokakuu 2013, s. 4–5.

Vanhin D. Todd Christofferson
kahdentoista apostolin koorumista

Ikuisesti vapaita toimimaan omasta puolestaan

On Jumalan tahto, että me olemme vapaita ihmisiä ja kykenemme sekä ajallisesti että hengellisesti saavuttamaan kaiken, mikä meille on mahdollista.

William Shakespearen näytelmässä *Kuningas Henrik Viides* on yöllinen kohtaus Englannin sotilaiden leirissä Agincourtissa juuri ennen taistelua Ranskan armeijaa vastaan. Hämärässä valossa ja osittain naamioituneena kuningas Henrik kulkee tunnistamattomana sotilaidensa joukossa. Hän puhuu heidän kanssaan yrittäen arvioida miesluvultaan huomattavasti vähäisempien joukkojensa taistelutahtoa, ja koska he eivät tajua, kuka hän on, he puhuvat suoraan. Yhdessä keskustelussa he pohdiskelevat sitä, kenen – kuninkaan vai kunkin yksittäisen sotilaan – on vastuu siitä, mitä miehille taistelussa tapahtuu.

Yhdessä vaiheessa kuningas Henrik julistaa: ”Minä luulen, etten voisi missään niin tyytyväisenä kuolla kuin kuninkaan seurassa, kun hänen asiansa on oikea.”

Michael Williams vastaa: ”Se on enemmän, kuin mitä me tiedämme.”

Hänen toverinsa on samaa mieltä: ”Niin, tai enemmän kuin mitä meidän

on lupa tiedustella, sillä me tiedämme kyllin, kun tiedämme että olemme kuninkaan alamaiset. Jos hänen asiansa on väärä, niin kuuliaisuutemme kuningasta kohtaan puhdistaa meidät kaikesta syystä.”

Williams lisää: ”Vaan jos asia ei ole hyvä, niin on kuninkaan itsensä raskas tili tehtävä.”

Ei ole mikään ihme, että kuningas Henrik on eri mieltä. ”Jokaisen alamaisen velvollisuus on kuninkaan käytettävänä, mutta jokaisen alamaisen sielu on hänen omassa hallussaan.”¹

Shakespeare ei yritä ratkaista tätä kysymystä näytelmässä, ja tavalla tai toisella se on kysymys, josta väitellään edelleen meidänkin ajanamme – kenen on vastuu siitä, mitä elämässämme tapahtuu?

Kun jotakin pahaa tapahtuu, ihmisillä on taipumus syyttää muita tai jopa Jumalaa. Joskus herää tunne omista oikeuksista, ja ihmiset tai ryhmät pyrkivät siirtämään vastuun hyvinvointiaan muille ihmisille tai valtiovallalle.

Hengellisten asioiden ollessa kyseessä jotkut otaksuvat, ettei ihmisen tarvitse pyrkiä henkilökohtaiseen vanhurskautteen – koska Jumala rakastaa meitä ja pelastaa meidät ”sellaisina kuin olemme”.

Mutta Jumalan tarkoituksena on, että Hänen lastensa tulee toimia sen moraalisen tahdonvapauden mukaan, jonka Hän on antanut heille, ”niin että jokainen voi olla vastuussa omista synneistään tuomiopäivänä”². Hänen suunnitelmansa ja tahtonsa on, että meillä on oman elämämme tapahtumien päätöksenteossa päärooli. Jumala ei elä meidän elämäämme meidän puolestamme eikä Hän ohjaile meitä aivan kuin olisimme Hänen sätkynukkejaan, niin kuin Lusifer kerran ehdotti tekevänsä. Eivätkä Jumalan profeetat toimi ”sätkynukkemestarin” roolissa Hänen sijastaan. Brigham Young on sanonut: ”En toivo kenenkään myöhempien aikojen pyhän tässä maailmassa tai taivaassa olevan tyytyväinen mihinkään, mitä teen, ellei Herran Jeesuksen Kristuksen Henki, ilmoituksen henki, tee heitä tyytyväisiksi. Toivon heidän tietävän itse ja ymmärtävän itse.”³

Jumala ei siis pelasta meitä ”sellaisina kuin olemme” ensinnäkään siksi, että me olemme saastaisia ”sellaisina kuin olemme”, eikä mikään saastainen voi asua Hänen edessään, ”sillä, Aadamin kielellä, Pyhyyden Ihminen on hänen nimensä, ja hänen Ainosyntisensä nimi on [Pyhyyden] Ihmisen Poika”⁴. Ja toiseksi, Jumala ei muuta meitä joksikin sellaiseksi, mitä me emme ole teoillamme valinneet. Hän todella rakastaa meitä, ja koska Hän rakastaa meitä, Hän ei pakota eikä hylkää meitä. Sen sijaan Hän auttaa ja ohjaa meitä. Tosiaankin, todellinen ilmaus Jumalan rakkaudesta ovat Hänen käskynsä.

Meidän tulee riemuita (ja me riemuitsemmekin) Jumalan säätämästä

suunnitelmasta, joka sallii meidän tehdä valintoja, jotta voimme toimia omasta puolestamme ja kokea seuraukset, tai kuten se pyhissä kirjoituksissa ilmaistaan, ”[maistaa] karvaan, jotta [tietäisimme] antaa arvon hyvälle”⁵. Me olemme ikuisesti kiitollisia siitä, että Vapahtajan sovitus voitti perisyntin, jotta me voimme syntyä tähän maailmaan saamatta kuitenkaan rangaistusta Aadamin rikkomuksesta.⁶ Koska meidät on siten lunastettu lankeemuksesta, me aloitamme elämän viattomina Jumalan edessä ja meistä tulee ”ikuisesti vapaita, niin että [me erotamme] hyvän pahasta, toimimaan omasta [puolestamme] eikä olemaan toiminnan kohteita”⁷. Me voimme valita, millaisiksi ihmisiksi haluamme tulla, ja Jumalan avulla meistä voi tulla sellaisia kuin Hän on.⁸

Jeesuksen Kristuksen evankeliumi avaa tien siihen, mitä meistä voi tulla. Jeesuksen Kristuksen sovituksen ja Hänen armonsa ansiosta se, ettemme kykene kuolevaisuudessa elämään selestisen lain mukaan täydellisesti ja johdonmukaisesti, voidaan pyyhkiä pois, ja meille annetaan kyky omaksua Kristuksen kaltainen luonne. Oikeudenmukaisuus vaatii kuitenkin, ettei mitään tällaista tapahdu, elleimme ole halukkaita suostumaan ja osallistumaan siihen. Näin on ollut aina. Se, että edes olemme maan päällä fyysisinä olentoina, on seurausta meidän itse kunkin tekemästä valinnasta olla mukana Isämme suunnitelmassa.⁹ Näin pelastus ei todellakaan

tule jumalallisen oikun seurauksena eikä se myöskään tapahdu pelkästään Jumalan tahdosta.¹⁰

Oikeudenmukaisuus on olennainen Jumalan ominaisuus. Me voimme uskoa Jumalaan, koska Hän on täysin luotettava. Pyhissä kirjoituksissa opetetaan, että ”Jumala ei vaella mutkaisia polkuja, eikä hän käänny oikealle eikä vasemmalle, eikä hän poikkea siitä, mitä hän on sanonut. Sen tähden hänen polkunsa ovat suoria ja hänen kulkunsa on yhtä iankaikkista kiertokulkua.”¹¹ Niissä opetetaan myös, ”ettei Jumala erottele ihmisiä”¹². Me turvaamme oikeudenmukaisuuden jumalalliseen ominaisuuteen, joka tuo uskoa, luottamusta ja toivoa.

Mutta koska Jumala on täydellisen oikeudenmukainen, on joitakin asioita, joita Hän ei voi tehdä. Hän ei voi mielivaltaisesti pelastaa toisia ja rangaista toisia. Hän ei ”voi suvaita syntiä vähäisimmästäkin määrin”¹³. Hän ei voi antaa armon ryöstää oikeudenmukaisuudelta.¹⁴

Vakuuttava todiste Jumalan oikeudenmukaisuudesta on se, että Hän on luonut sen vastapariksi armon periaatteen. Koska Hän on oikeudenmukainen, Hän laati keinon, jolla armo voi hoitaa korvaamattoman tehtävänsä iankaikkisessa päämäärässämme. Siksi ”oikeudenmukaisuus esittää kaikki vaatimuksensa, ja myös armo vaatii itselleen kaiken, mikä on sen omaa”¹⁵.

Me tiedämme, että Hänen, ”joka ei syntiä tehnyt ja johon [Isä on] mielinyt”, kärsimyksensä, kuolemansa ja

verensä, ”joka vuodatettiin”¹⁶, tyydyttää oikeudenmukaisuuden vaatimukset, suo armoa ja lunastaa meidät¹⁷. Siitä huolimatta, ”oikeudenmukaisuuden mukaisesti lunastussuunnitelmaa ei voitu toteuttaa, *paitsi sillä ehdolla, että ihmiset tekevät parannuksen*”¹⁸. Juuri parannuksenteon vaatimus ja mahdollisuus sallii armon tehdä työnsä oikeudenmukaisuutta loukkaamatta.

Kristus kuoli paitsi pelastaakseen valikoimatta kaikki myös tarjotakseen parannuksenteon mahdollisuuden. Me turvaamme parannuksenteossa ”täysin hänen ansioihinsa, joka on voimallinen pelastamaan”¹⁹, mutta parannuksen tekeminen on muuttumista, jota itse haluamme. Kun Jumala siis tekee parannuksenteosta armon lahjan saamisen ehdon, Hän suo meille mahdollisuuden säilyttää vastuun itsestämme. Parannukseteko kunnioittaa ja tukee moraalista tahdonvapauttamme: ”Näin armo voi tyydyttää oikeudenmukaisuuden vaatimukset ja sulkee heidät turvallisten käsivarsien suojaan, kun se, joka ei osoita parannukseen johtavaa uskoa, on koko oikeudenmukaisuuden vaatimusten lain alainen; sen tähden suuri ja iankaikkinen lunastussuunnitelma toteutuu vain sen kohdalla, jolla on parannukseen johtava usko.”²⁰

On eri asia ymmärtää väärin Jumalan oikeudenmukaisuus ja armo, ja kokonaan toinen kieltää Jumalan olemassaolo tai ylivaltius, mutta kumpikin johtaa siihen, että saavutamme vähemmän – joskus huomattavasti vähemmän – kuin sen, mihin meillä olisi Jumalan avulla täydet mahdollisuudet. Jumala, joka ei vaadi mitään, vastaa käytännössä Jumalaa, jota ei ole olemassa. Maailma ilman Jumalaa – elävää Jumalaa, joka säättää moraalilakeja lastensa ohjaamiseksi ja täydelliseksi tekemiseksi – on myös maailma, jossa ei ole lopullista totuutta eikä

oikeudenmukaisuutta. Se on maailma, jossa moraalinen relativismi hallitsee suvereenisti.

Relativismi tarkoittaa sitä, että jokainen ihminen on oman itsensä korkein auktoriteetti. Tätä filosofiaa kannattavia on tietysti muitakin kuin ne, jotka kieltävät Jumalan. Jotkut, jotka uskovat Jumalaan, uskovat silti, että he päättävät itse, kukin tahollaan, mikä on oikein ja väärin. Yksi nuori aikuinen ilmaisi sen tällä tavoin: ”En usko voivani sanoa, että hindulaisuus on väärässä tai katolilaisuus on väärässä – mielestäni se vain riippuu siitä, mihin usko. – En usko, että on olemassa oikeaa ja väärää.”²¹ Toinen, kun häneltä kysyttiin hänen uskonnollisten käsitystensä perustaa, vastasi: ”Se olen minä itse – siihen se lopulta päättyy. Tarkoiton, että kuinka kukaan voisi olla määräsvaltaa siihen, mitä joku uskoo?”²²

Niille, jotka uskovat, että mikä tahansa tai kaikki voisi olla totta, julistus objektiivisesta, varmasta ja universaalista totuudesta tuntuu pakotetuilta – ”Minua ei pitäisi pakottaa uskomaan, että jokin sellainen, mistä en pidä, on totta.” Mutta se ei muuta todellisuutta. Se, ettei pidä painovoimasta, ei estä ihmistä putoamasta, jos hän hyppää alas kalliolta. Sama pätee iankaikkiseen lakiin ja oikeudenmukaisuuteen. Vapautta ei saa

vastustamalla sitä vaan käyttämällä sitä. Se on olennaista Jumalan omalle voimalle. Ellei olisi varmojen ja muuttumattomien totuuksien todellisuutta, tahdonvapauden lahja olisi merkityksetön, koska emme pystyisi milloinkaan ennakoimaan ja tavoittelemaan toimiemme seurauksia. Lehi ilmaisi sen näin: ”Jos te sanotte, että ei ole olemassa lakia, teidän täytyy sanoa myös, ettei ole olemassa syntiä. Jos te sanotte, että ei ole olemassa syntiä, teidän täytyy sanoa myös, ettei ole olemassa vanhurskautta. Ja ellei ole vanhurskautta, ei ole myöskään onnea. Ja ellei ole vanhurskautta eikä onnea, ei ole myöskään rangaistusta eikä kurjuutta. Ja ellei näitä ole, ei ole olemassa Jumalaa. Ja ellei ole olemassa Jumalaa, ei ole meitäkään, eikä maata, sillä mitään ei olisi voitu luoda, ei toimimaan eikä toiminnan kohteeksi; niinpä kaiken olisi täytynyt hävitä olemattomiin.”²³

Sekä ajallisissa että hengellisissä asioissa mahdollisuus omaksua henkilökohtainen vastuu on Jumalan antama lahja. Ilman sitä emme pysty saavuttamaan kaikkea, mikä meille Jumalan tyttärinä ja poikina on mahdollista. Henkilökohtaisesta vastuullisuudesta tulee sekä oikeus että velvollisuus, jota meidän täytyy jatkuvasti puolustaa, koska sitä vastaan on hyökätty luomista edeltävästä ajasta asti. Meidän täytyy puolustaa vastuullisuutta niitä ihmisiä ja ohjelmia vastaan, jotka (joskus mitä parhain tarkoituksiperin) haluavat tehdä meistä riippuvaisia itsestään. Ja meidän täytyy suojella sitä omilta taipumuksiltamme välttää työtä, jota vaaditaan taitojen, kykyjen ja Kristuksen kaltaisen luonteen kehittymiseen.

Kerrotaan tarinaa miehestä, jota ei kerta kaikkiaan huvittanut tehdä töitä. Hän halusi, että hänen jokaisesta tarpeestaan huolehditaisiin. Hänen

mielestään kirkko tai valtio tai molemmat olivat hänelle velkaa hänen eläntonsa, koska hän oli maksanut veronsa ja kymmenyksensä. Hänellä ei ollut mitään syötävää, mutta hän kieltäytyi tekemästä työtä huolehtiakseen itsestään. Epätoivoissaan ja vastenmielisyyttä tuntien ne, jotka olivat yrittäneet auttaa häntä, tulivat siihen tulokseen, että koska hän ei eväänsäkään liikauttanut itsensä elättämiseksi, he voisivat yhtä hyvin viedä hänet hautausmaalle ja antaa hänen kuolla sinne. Matkalla hautausmaalle yksi mies sanoi: ”Emme voi tehdä tätä. Minulla on vähän maisia, jonka annan hänelle.”

Niinpä he selittivät tämän miehelle, joka kysyi: ”Onko siitä poistettu kuoret?”

He vastasivat: ”Ei.”

”No sitten”, mies sanoi, ”jatkakaa matkaa.”

On Jumalan tahto, että me olemme vapaita ihmisiä ja kykenemme sekä

ajallisesti että hengellisesti saavuttamaan kaiken, mikä meille on mahdollista, että me olemme vapaita köyhyyden ja synnin orjuuden nöyryyttävistä rajoituksista, että me nautimme itsetunnosta ja riippumattomuudesta, että me olemme kaikessa valmistautuneet liittymään Hänen seuraansa Hänen selestisessä valtakunnassaan.

Minulla ei ole mitään harhaluuloa siitä, että voisimme saavuttaa sen kaiken pelkästään omalla työllämme ilman Hänen hyvin olennaista ja jatkuvaa apuaan. ”Me tiedämme, että armosta me pelastumme kaiken sen jälkeen, mitä voimme tehdä.”²⁴ Eikä meidän tarvitse saavuttaa jotakin kyvykkyyden tai hyvyyden vähimmäistasoa, ennen kuin Jumala auttaa – me voimme saada jumalallista apua jokaisen päivän jokaisena hetkenä, olimmepa kuuliaisuuden polulla missä vaiheessa hyvänsä. Mutta minä tiedän, että vaikka haluammekin

Hänen apuaan, meidän täytyy itse ponnistella, tehdä parannusta ja valita Jumala, jotta Hän voi toimia elämässämme oikeudenmukaisuuden ja tahdonvapauden mukaisesti. Pyydän yksinkertaisesti meitä kantamaan vastuun ja ryhtymään työhön, jotta meillä olisi jotakin, missä Jumala voi meitä auttaa.

Todistan, että Isä Jumala elää, että Hänen Poikansa Jeesus Kristus on meidän Lunastajamme ja että Pyhä Henki on kanssamme. Heidän halunsa auttaa meitä on varma, ja Heidän kykynsä tehdä niin on ääretön. Herätäkäämme ja nouskaamme tomusta, ”jotta iankaikkisen Isän liitot, jotka hän on tehnyt [meidän kanssamme], toteutuisivat”²⁵. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. *William Shakespearen kootut draamat*, suom. Paavo Cajander, 1953, osa VII, ”Kuningas Henrik Viides”, s. 71, 73.
2. OL 101:78.
3. ”Sermon”, *Deseret News*, 31. lokakuuta 1855, s. 267; lainattuna julkaisussa Terryll ja Fiona Givens, *The Crucible of Doubt: Reflections on the Quest for Faith*, 2014, s. 63.
4. Moos. 6:57.
5. Moos. 6:55.
6. Ks. UK 2; ks. myös 2. Nefi 2:25; Moos. 6:53–56.
7. 2. Nefi 2:26; ks. myös OL 93:38.
8. Ks. 3. Nefi 12:48; 27:27; ks. myös Room. 8:16–17; OL 84:37–38.
9. Ks. Ilm. 12:7–9; OL 29:36–38; Moos. 4:3–4.
10. Ks. OL 93:29–31.
11. OL 3:2.
12. Ap. t. 10:34.
13. OL 1:31.
14. Ks. Alma 42:25.
15. Alma 42:24.
16. OL 45:4.
17. Ks. Moosia 15:9.
18. Alma 42:13, kursivointi lisätty.
19. 2. Nefi 31:19.
20. Alma 34:16.
21. Julkaisussa Christian Smith, *Souls in Transition: The Religious and Spiritual Lives of Emerging Adults*, 2009, s. 156.
22. Julkaisussa *Souls in Transition*, s. 156.
23. 2. Nefi 2:13.
24. 2. Nefi 25:23.
25. Moroni 10:31.

Bariloche, Argentiina

Presidentti Dieter F. Uchtdorf

toinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa

Todistuksen saaminen valosta ja totuudesta

Henkilökohtainen todistuksenne valosta ja totuudesta paitsi siunaa teitä ja jälkeläisiänne täällä kuolevaisuudessa, myös on mukanaan läpi koko iankaikkisuuden.

Liikenneelentäjänä lensin lukuisia tunteja maanosien ja valtamerten ylitse yön pimeydessä. Yötaivaan, erityisesti linnunradan, katseleminen ohjaamon ikkunasta sai minut usein hämmästelemään Jumalan luomistöiden laajuutta ja syvyyttä – ”maailmoja luvutta”¹, kuten pyhissä kirjoituksissa kuvataan.

Vain vajaa vuosisata sitten suurin osa tähtitieteilijöistä oletti, että tämä Linnunrata-galaksimme oli

maailmankaikkeuden ainoa galaksi.² He otaksuivat, että galaksimme tuolla puolen oli vain suunnaton olemattomuus, ääretön tyhjyys – autio ja kylmä, vailla tähtiä, valoa ja elämää.

Kun kaukoputket kehittyivät – kuten teleskoopit, jotka voitiin laukaista avaruuteen – tähtitieteilijät alkoivat ymmärtää loistavan, melkein käsittämättömän totuuden: että maailmankaikkeus on ällistyttävän paljon suurempi kuin kukaan oli aiemmin uskonut ja taivaat ovat täynnä lukemattomia galakseja, jotka ovat uskomattoman kaukana meistä ja joista jokainen käsittää satoja miljardeja tähtiä.³

Hyvin lyhyellä aikavälillä ymmärryksemme maailmankaikkeudesta muuttui iäksi.

Tänä päivänä me voimme nähdä joitakin näistä kaukaisista galakseista.⁴

Tiedämme, että ne ovat olemassa. Ne ovat olleet olemassa hyvin kauan.

Mutta ennen kuin ihmisillä oli tarpeeksi tehokkaat laitteet koota taivaanvaloa ja saada nämä galaksit näkyviin, me emme uskoneet tätä mahdolliseksi.

Maailmankaikkeuden suunnattomuus ei muuttunut äkillisesti, vaan kykymme nähdä ja ymmärtää tämä totuus muuttui merkittävästi. Ja tämän suuremman valon turvin ihmiskunta sai tutustua ihmeellisiin näkymiin, joita ei ollut koskaan ennen kuviteltukaan.

Meidän on vaikea uskoa sellaiseen, mitä emme näe

Mitä jos voisimme matkata ajassa taaksepäin ja keskustella ihmisten kanssa, jotka elivät tuhat tai edes sata vuotta sitten. Kuvitelkaa, että yrittäisitte kuvailla heille jotakin nykyajan tekniikkaa koskevaa, mitä me pidämme itsestäänselvyytenä. Mitä nuo ihmiset kenties ajattelisivat meistä, jos esimerkiksi kertoisimme heille tarinoita jumbojeteistä, mikroaaltouuneista, kannettavista laitteista, jotka sisältävät laajoja digitaalisia kirjastoja, ja lapsenlapsistamme kuvatuista videoista, jotka jaamme hetkessä miljoonien ihmisten kanssa ympäri maailman?

Jotkut saattaisivat uskoa meitä. Suurin osa pilkkaisi tai vastustaisi meitä tai yrittäisi ehkä jopa hiljentää meidät tai vahingoittaa meitä. Jotkut yrittäisivät ehkä käyttää loogista päättelyä, järkeilyä ja tuntemiaan tosiasioita osoittaakseen, että olemme väärässä, typeriä tai jopa vaarallisia. He saattaisivat tuomita meidät yrityksestä johtaa muita harhaan.

Mutta nämä ihmiset olisivat tietysti täysin väärässä. He voisivat olla hyvää tarkoittavia ja vilpittömiä. He voisivat olla täysin varmoja mielipiteestään. Mutta he eivät yksinkertaisesti pystyisi näkemään selvästi, koska he eivät olleet vielä saaneet täydellisempää totuuden valoa.

Lupaus valosta

Näyttää olevan inhimillinen piirre otaksua, että olemme oikeassa silloinkin kun olemme väärässä. Ja jos

Yötaivaan katseleminen sai minut usein hämmästelemään Jumalan luomistöiden laajuutta ja syvyyttä.

näin on, onko meillä kenelläkään toivoa? Onko kohtalonamme ajelehtia päämäärättä ristiriitaisen tiedon merellä, avuttomana lautalla, jonka olemme kyhänneet kokoon omista ennakoasenteistamme?

Onko totuutta mahdollista löytää?

Puheeni tarkoitus on julistaa sitä riemullista sanomaa, että itse Jumala – Herra Sebaot, joka tuntee kaiken totuuden – on antanut lapsilleen lupauksen siitä, että he voivat itse tuntea totuuden.

Ajatelkaapa, kuinka suuri on tämä lupaus:

Ikuinen ja kaikkivaltias Jumala, tämän suunnattoman maailmankaikkeuden Luoja, puhuu niille, jotka lähestyvät Häntä vilpittömin sydämin ja vakain aikein.

Hän puhuu heille unissa, näyissä, ajatuksissa ja tunteissa.

Hän puhuu heille tavalla, josta ei voi erehtyä ja joka ylittää ihmiskokemuksen. Hän antaa heille jumalallista ohjausta ja vastauksia juuri heidän omaan elämäänsä.

On tietysti niitä, jotka tekevät pilkkaa ja sanovat, että sellainen ei ole mahdollista, että jos Jumala olisi olemassa, Hänellä olisi parempaakin tekemistä kuin kuulla yksittäisen ihmisen rukous ja vastata siihen.

Mutta minä sanon teille: Jumala välittää teistä. Hän kuuntelee, ja Hän vastaa henkilökohtaisesti kysymyksiinne. Vastaukset rukouksiinne tulevat Hänen omalla tavallaan ja Hänen omana aikanaan, ja siksi teidän tulee oppia kuuntelemaan Hänen ääntään. Jumala haluaa, että löydätte tien takaisin Hänen luokseen, ja tuo tie on Vapahtaja.⁵ Jumala haluaa teidän oppivan Hänen Pojastaan Jeesuksesta Kristuksesta ja kokevan sitä syvää rauhaa ja iloa, joka tulee pyhän opetuslapseuden polun kulkemisesta.

Rakkaat ystävieni, tässä on melko yksinkertainen koe, jonka Jumala on taannut ja joka löytyy muinaisesta pyhästä kirjasta. Se on jokaisen sellaisen miehen, naisen ja lapsen ulottuvilla, joka haluaa koetella sitä:

Ensimmäiseksi, teidän täytyy tutkia Jumalan sanaa. Se tarkoittaa pyhien kirjoitusten lukemista ja Jeesuksen Kristuksen palautettua evankeliumia koskevien niin muinaisten kuin nykyistenkin profeettojen sanojen tutkimista – ei epäilyksen ja arvostelun aikein vaan vilpittömästi haluten saada selville totuus. Pohdiskelkaa niitä asioita, joita tunnette, ja valmistakaa mieltänne vastaanottamaan totuus.⁶ ”Vaikka ette voisi enempää kuin haluta uskoa, antakaa tämän halun tehdä työtä itsessänne – – että voitte antaa sijaa [Jumalan sanalle].”⁷

Toiseksi, teidän täytyy miettiä, pohtia ja pelottomasti pyrkiä uskomaan⁸ siihen, kuinka armollinen Herra on ollut lapsiaan kohtaan Aadamin ajasta meidän päiviimme saakka antaessaan profeettoja, näkijöitä ja

ilmoituksensaajia johtamaan kirkkoaan ja auttamaan meitä löytämään tien takaisin Hänen luokseen, sekä olla kiitollisia siitä.

Kolmanneksi, teidän täytyy pyytää taivaallista Isäänne Hänen Poikansa Jeesuksen Kristuksen nimessä ilmoittamaan teille totuus Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkosta. Kysykää vilpittömin sydämin ja vakain aikein, Kristukseen uskoen.⁹

On myös *neljäs* askel, jonka Vapahtaja on antanut meille: ”Joka tahtoo noudattaa [Jumalan tahtoa], pääsee kyllä selville siitä, onko opetukseni lähtöisin Jumalasta vai puhunko omiani.”¹⁰ Toisin sanoen, kun pyritte todentamaan evankeliumin periaatteiden totuutta, teidän täytyy ensin elää noiden periaatteiden mukaan. Koetelkaa evankeliumin oppia ja kirkon opetuksia omassa elämässänne. Tehkää se vakain aikein ja kestävässä uskossa Jumalaan.

Jos teette nämä asiat, teillä on lupaus Jumalalta – joka on sidottu sanaansa¹¹ – että Hän ilmoittaa teille totuuden

Pyhän Hengen voimalla. Hän antaa teille suurempaa valoa, jonka avulla voitte katsoa pimeyden lävitse ja nähdä uskomattoman ihmeellisiä näkymiä, jotka ovat käsittämättömiä kuolevaiselle näkökyvyille.

Jotkut saattavat sanoa, että askeleet ovat liian vaikeita tai etteivät ne ole vaivan arvoisia. Mutta minä väitän, että tämä henkilökohtainen todistus evankeliumista ja kirkosta on tärkeintä, mitä voitte hankkia tässä elämässä. Se paitsi siunaa ja ohjaa teitä tässä elämässä, sillä on myös suora vaikutus elämäänne läpi iankaikkisuuden.

Sitä, mikä on Hengestä, voidaan ymmärtää vain Hengen avulla

Tiedemiehillä oli hankaluuksia ymmärtää maailmankaikkeuden laajuutta ennen kuin oli tarpeeksi pitkälle kehitettyjä laitteita koota enemmän valoa, niin että he pystyivät ymmärtämään täydellisempää totuutta.

Apostoli Paavali opetti vastaavan hengellistä tietoa koskevan periaatteen. ”Ihminen ei luonnostaan ota vastaan Jumalan Hengen puhetta,” Paavali kirjoitti korinttilaisille, ”sillä

se on hänen mielestään hulluutta. Hän ei pysty tajuamaan sitä, koska sitä on tutkittava Hengen avulla.”¹²

Toisin sanoen, jos haluatte tunnistaa hengellistä totuutta, teidän täytyy käyttää oikeita laitteita. Ette pysty ymmärtämään hengellistä totuutta sellaisten laitteiden avulla, jotka eivät kykene havaitsemaan sitä.

Vapahtaja on sanonut meille meidän ajanamme: ”Se, mikä on Jumalasta, on valoa; ja se, joka ottaa vastaan valoa ja pysyy Jumalassa, saa lisää valoa; ja se valo kirkastuu kirkastumistaan täyteen päivään saakka.”¹³

Mitä enemmän käännämme sydämemme ja mielemme kohti Jumalaa, sitä enemmän taivaallinen valo laskeutuu sieluumme. Ja joka kerta kun etsimme innokkaasti ja vilpittömästi tuota valoa, me ilmaisemme Jumalalle halukkuutemme saada lisää valoa. Vähitellen asiat, jotka vaikuttivat ennen epämääräisiltä, hämäriltä ja kaukaisilta, muuttuvat selkeiksi, kirkkaiksi ja meille tutuiksi.

Samalla tavalla jos me siirrymme pois evankeliumin valosta, meidän oma valomme alkaa himmentyä – ei

päivässä tai viikossa vaan vähitellen ajan kuluessa – kunnes katsomme taaksepäin voimatta täysin ymmärtää, miksi olimme koskaan uskoneet evankeliumin olevan totta. Aikaisempi tietomme saattaa jopa näyttää meistä typerältä, koska se, mikä oli keran niin selkeää, on muuttunut taas sumeaksi, epämääräiseksi ja etäiseksi.

Siksi Paavali oli niin vahvasti sitä mieltä, että evankeliumin sanoma on hulluutta niiden mielestä, jotka ovat joutumassa kadotukseen, ”mutta [niille, jotka pelastuvat], se on Jumalan voima”¹⁴.

Minkäänlaista lakmuskoetta ei ole

Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkko on paikka ihmisille kaikenlaisine todistuksineen. On kirkon jäseniä, joiden todistus on varma ja palaa heissä kirkkaana. Toiset vielä tavoittelevat omakohtaista tietoa. Kirkko on koti kaikille, jotka kokoontuvat yhteen, riippumatta todistuksemme vähäisyydestä tai vahvuudesta. Tietääkseni minkään seurakuntakokuksemme ovella ei ole kylttiä, jossa lukisi, että todistuksenne tulee olla tietynvahvuinen, jotta pääsette sisään.

Kirkko ei ole vain täydellisille ihmisille vaan se on kaikille tullaksemme ”Kristuksen luokse ja [tullaksemme] täydellisiksi hänessä”¹⁵. Kirkko on sellaisille kuin te ja minä. Kirkko on paikka, jossa tulijat otetaan ystävällisesti vastaan ja jossa heitä ravitaan, ei paikka, jossa erotellaan tai arvostellaan. Se on paikka, jossa tarjoamme apuamme ja kannustamme, kohotamme ja tuemme toisiamme jatkaessamme henkilökohtaista jumalallisen totuuden etsintäämme.

Loppujen lopuksi me olemme kaikki vaeltajia, jotka etsivät Jumalan valoa matkatessaan opetuslapseuden polkua. Me emme tuomitse toisia sen mukaan, kuinka paljon valoa heillä

kenties on tai ei ole; me ennemminkin vaalimme ja edistämme kaikkea valoa, kunnes se kasvaa kirkkaaksi, loistavaksi ja todeksi.

Lupaus kaikille

On sanottava, että useimmiten todistuksen saaminen ei ole minuutin, tunnin tai päivän mittainen tehtävä. Se ei ole kerralla valmis. Hengellisen valon kokoamisen prosessi on elinikäinen matka.

Todistukseenne elävästä Jumalan Pojasta ja Hänen palautetusta kirkostaan, Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkosta, ei ehkä tule niin nopeasti kuin haluaisitte, mutta lupaan teille tämän: jos teette oman osanne, se tulee.

Ja se on ihmeellinen.

Lausun teille henkilökohtaisen todistukseni siitä, että hengellinen totuus täyttää sydämenne ja tuo valoa hengellenne. Se ilmoittaa teille puhdasta älyä ja tuo hämmästyttävää iloa ja taivaallista rauhaa. Olen kokenut tämän itse Pyhän Hengen voimasta.

Kuten muinaiset pyhät kirjoitukset lupaavat, sanoin kuvaamaton Jumalan Hengen läsnäolo saa teidät laulamaan lunastavan rakkauden laulua¹⁶, nostamaan katseenne taivaaseen ja kohottamaan äänenne ylistämään korkeinta Jumalaa, teidän turvaanne, toivoanne, suojelijaanne ja Isäanne. Vapahtaja lupasi, että jos te etsitte, niin te löydätte.¹⁷

Todistan, että se on totta. Jos etsitte Jumalan totuutta, joka saattaa nyt vaikuttaa himmeältä, epäarjalta ja kaukaiselta, niin vähitellen se ilmoitetaan, se selkeytyy ja tulee lähelle sydäntänne Jumalan armon valosta. Teille paljastetaan ihmeellisiä hengellisiä näkymiä, ihmissilmälle käsittämättömiä.

Todistukseni on, että tämä hengellinen valo on jokaisen Jumalan

lapsen saatavilla. Se valaisee mielenne, parantaa sydämenne ja tuo iloa elämäänne. Rakkaat ystäväni, älkää lykätkö hetkeä tavoitella ja vahvistaa omaa henkilökohtaista todistustanne Jumalan työstä, valon ja totuuden työstä.

Henkilökohtainen todistuksenne valosta ja totuudesta paitsi siunaa teitä ja jälkeläisiänne täällä kuolevaisuudessa, myös on mukananne läpi koko iankaikkisuuden lukemattomien maailmojen. Tästä todistan ja jätän teille siunaukseni Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Moos. 1:33.
2. Ks. Marcia Bartusiak, *The Day We Found the Universe*, 2009, s. xii. Minut aina yllättää se, kuinka itsevarmoja voimme olla johtopäätöksistämme. Joskus itsevarmuutemme on niin suuri, että oletamme meillä olevan kaiken totuuden, mitä on olemassa. Yksi esimerkki: "Simon Newcomb, Amerikan tähtitieteen johtohahmo 1800-luvun lopulta, mainitsi

erään observatorion vihkimisjuhlassa vuonna 1887, että "mitä tähtitieteeseen tulee --, näytämme lähestyvän nopeasti tietämyksemme rajoja. -- Sen seurauksena tähtitieteilijöiden työ ei keskity niinkään enää uusien asioiden löytämiseen vaan jo tunnettujen asioiden yksityiskohtaisempaan tarkasteluun." (Bartusiak, s. xv.)

3. On mielenkiintoista tarkastella kohtaa Moos. 1:33, 35 tämän "äskettäisen" löydön valossa. Kallisarvoisessa helmessä oleva Mooseksen kirja ilmoitettiin profeetta Joseph Smithille kesäkuussa 1830, lähes sata vuotta ennen kuin Edwin Hubble julkisti löytäneensä kaukaisia galakseja.
4. Ks. esim. Hubble Heritage Image Gallery osoitteessa heritage.stsci.edu/gallery/gallery.html.
5. Ks. Joh. 14:6.
6. Ks. 3. Nefi 17:3.
7. Alma 32:27.
8. Ks. OL 67:3.
9. Ks. Moroni 10:3–5.
10. Joh. 7:17; ks. myös Ps. 25:14; Joh. 3:21.
11. Ks. OL 82:10.
12. 1. Kor. 2:14.
13. OL 50:24.
14. 1. Kor. 1:18.
15. Moroni 10:32; ks. myös OL 20:59.
16. Ks. Alma 5:26.
17. Ks. OL 88:63.

Presidentti Henry B. Eyring
ensimmäinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa

Kirkon virkailijoiden hyväksyminen

Ehdotetaan, että hyväksymme Thomas Spencer Monsonin profeetaksi, näkijäksi ja ilmoitussensaajaksi sekä Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon presidentiksi, Henry Bennion Eyringin ensimmäiseksi neuvonantajaksi ensimmäisessä presidenttikunnassa ja Dieter Friedrich Uchtdorfin toiseksi neuvonantajaksi ensimmäisessä presidenttikunnassa.

Ne, jotka hyväksyvät ehdotuksen, voivat osoittaa sen.

Jos joku vastustaa ehdotusta, hän voi osoittaa sen.

Ehdotetaan, että hyväksymme Boyd Kenneth Packerin kahdentoista apostolin koorumin presidentiksi

ja seuraavat jäseniksi tähän koorumiin: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson ja Neil L. Andersen.

Niitä, jotka hyväksyvät ehdotuksen, pyydetään osoittamaan se.

Jos joku on vastaan, hän voi osoittaa sen.

Ehdotetaan, että hyväksymme neuvonantajat ensimmäisessä presidenttikunnassa ja kaksitoista apostolia profeetoiksi, näkijöiksi ja ilmoitussensaajiksi.

Kaikkia, jotka hyväksyvät ehdotuksen, pyydetään osoittamaan se.

Vastaan olevat, mikäli heitä on, osoittakoot samoin.

Ehdotetaan, että vapautamme kiitoksin ansiokkaasta palvelustaan vanhimmat Carlos H. Amadon ja William R. Walkerin seitsemänkymmenen ensimmäisen koorumin jäsenyydestä ja nimitämme heidät täysinpalvelleiksi johtaviksi auktoriteeteiksi.

Kaikkia, jotka haluavat yhtyä kanssamme kiitollisuuden ilmaukseen heidän omistautuneesta palveluksestaan, pyydetään osoittamaan se.

Vanhimmat Arayik V. Minasyan ja Gvido Senkas on vapautettu vyöhyke-seitsenkymmenen tehtävästä. Ehdotetaan, että osoitamme heille kiitoksemme heidän palvelustaan.

Kaikkia, jotka haluavat yhtyä kiitollisuuden ilmaukseen, pyydetään osoittamaan se.

Ehdotetaan, että hyväksymme muut johtavat auktoriteetit, vyöhyke-seitsenkymmenet ja apujärjestöjen ylimmät johtokunnat nykyisessä kokoonpanossa.

Niitä, jotka hyväksyvät ehdotuksen, pyydetään osoittamaan se.

Jos joku on vastaan, hän voi osoittaa sen.

Kiitos, veljet ja sisaret, uskostanne ja rukouksistanne hyväksemme. ■

Vanhin Dallin H. Oaks
kahdentoista apostolin koorumista

Rakastakaa muita ja tulkaa toimeen eroavuuksista huolimatta

Meidän Kristuksen seuraajien tulee elää rauhassa muiden kanssa, joilla ei ole samoja arvoja kuin meillä tai jotka eivät hyväksy niiden perustana olevia opetuksia.

I
Viimeisinä päivinä palvelutyösään kuolevaisuudessa Jeesus antoi opetuslapsilleen omien sanojensa mukaan ”uuden käskyn” (Joh. 13:34). Tämä kolmeen kertaan toistettu käsky oli yksinkertainen mutta vaikea: ”Rakastakaa toisianne, niin kuin minä olen rakastanut teitä” (Joh. 15:12; ks. myös jae 17). Toistemme rakastamisen opettaminen oli ollut Vapahtajan palvelutyön yksi keskeinen opetus. Toinen suuri käsky oli ”rakasta lähimmäistäsi niin kuin itseäsi” (Matt. 22:39). Jeesus jopa opetti: ”Rakastakaa vihamicheäsi” (Matt. 5:44). Mutta käsky *rakastaa muita, niin kuin Hän oli rakastanut laumaansa*, oli Hänen opetuslapsilleen – ja meillekin – ainutlaatuinen haaste. Presidentti Thomas S. Monson opetti meitä viime huhtikuussa: ”Itse asiassa rakkaus on evankeliumin perusolemus, ja Jeesus

Kristus on meidän esikuvamme. Hänen elämänsä oli rakkauden perintö.”¹

Miksi on niin vaikeaa rakastaa toisiamme Kristuksen lailla? Se on vaikeaa, koska meidän täytyy elää niiden keskuudessa, joilla ei ole samoja uskonkäsityksiä, arvoja ja liiton velvollisuuksia kuin meillä. Suuressa

esirikouksessaan, jonka Jeesus piti juuri ennen ristiinnaulitsemistaan, Hän rukoili seuraajiensa puolesta: ”Minä olen ilmoittanut heille sanasi, ja he ovat saaneet osakseen maailman vihan, koska eivät kuulu maailmaan, niin kuin en minäkään kuulu” (Joh. 17:14). Sitten Hän anoi Isältä: ”En kuitenkaan pyydä, että ottaisit heidät pois maailmasta, vaan että varjelisit heidät pahalta” (jae 15).

Meidän on määrä elää *maailmassa* mutta ei olla *maailmasta*. Meidän täytyy elää maailmassa, koska – kuten Jeesus opetti vertauksessa – Hänen valtakuntansa on ”kuin hapate”, jonka tehtävänä on kohottaa koko taikina-massa omalla vaikutuksellaan (ks. Luuk. 13:21; Matt. 13:33; ks. myös 1. Kor. 5:6–8). Hänen seuraajansa eivät pysty tekemään sitä, jos he ovat tekemisissä vain niiden kanssa, joilla on samat uskonkäsitykset ja tavat. Mutta Vapahtaja opetti myös, että jos me rakastamme Häntä, me pidämme Hänen käskynsä (ks. Joh. 14:15).

II
Evankeliumi sisältää monia opetuksia käskyjen pitämisestä silloin kun elää sellaisten ihmisten keskuudessa, joilla on erilaiset uskonkäsitykset ja tavat. Kiistelyä koskevat opetukset ovat keskeisiä. Kun ylösnoussut

Kristus huomasi nefiläisten väittelevän kastetavasta, Hän antoi selkeät ohjeet siitä, kuinka tämä toimitus tulee suorittaa. Sitten Hän opetti tämän suurenmoisen periaatteen:

”Eikä teidän keskuudessanne pidä olla kiistoja, kuten tähän asti on ollut; eikä teidän keskuudessanne pidä olla kiistoja minun oppini kohdista, niin kuin on tähän asti ollut.

Sillä totisesti, totisesti minä sanon teille, että *se, jossa on kiistelun henki, ei ole minusta vaan on Perkeleestä, joka on kiistelun isä, ja hän yllyttää ihmisten sydämet kiistelemään vihaisina keskenään.*

Katso, – – minun oppini on, että sellaisen on loputtava.” (3. Nefi 11:28–30, kursivointi lisätty.)

Vapahtaja ei rajoittanut kiistelyä koskevaa kieltoaan vain niihin, jotka eivät noudattaneet käskyä kasteesta. Hän kielsi kiistelun kaikilta. Nekään, jotka pitävät käskyt, eivät saa yllyttää ihmisten sydämiä kiistelemään vihaisina. ”Kiistelun isä” on Perkele; Vapahtaja on Rauhan Ruhtinas.

Samalla tavoin Raamatussa opetaan, että ”viisaat tynnyttävät vihan” (Sananl. 29:8). Varhaiset apostolit opettivat, että meidän tulee rakentaa rauhaa (ks. Room. 14:19) sekä noudattaa totuutta ja rakkautta (ks. Ef. 4:15), ”sillä miehen viha ei johda oikeudenmukaisuuteen, jota Jumala tahtoo” (Jaak. 1:20). Nykyajan ilmoituksessa Herra on käskenyt, että palautetun evankeliumin ilosanomaa tulee julistaa ”jokaisen lähimmäiselleen

lempeydessä ja sävyisyydessä” (OL 38:41), ”nöyryydessä, – – herjaamatta herjaajia” (OL 19:30).

III

Silloinkaan kun pyrimme olemaan sävyisiä ja välttämään kiistelyä, me emme saa tehdä myönnytyksiä tai heikentää sitoutumistamme niihin totuuksiin, jotka me ymmärrämme. Me emme saa luopua näkemyksistämme tai arvoistamme. Jeesuksen Kristuksen evankeliumi ja tekemämme liitot asettavat meidät väistämättä taistelijoiksi totuuden ja erheen väliseen iankaikkiseen kamppailuun. Siinä kamppailussa ei ole välimaastoa.

Vapahtaja näytti mallin, kun Hänen vastustajansa toivat Hänen eteensä naisen, joka oli ”avionrikkoja, hänet tavattiin itse teossa” (Joh. 8:4). Kun syyttelijät oli saatu häpeämään omaa tekopyhyyttään, he vetäytyivät ja jättivät Jeesuksen yksin naisen kanssa. Hän kohteli naista ystävällisesti kieltäytymällä tuomitsemasta tätä sillä kertaa. Mutta Hän myös kehotti naista lujasti: ”Äläkä enää tee syntiä” (Joh. 8:11). Tarvitaan rakastavaa hyväntahtoisuutta, mutta Kristuksen seuraaja – aivan kuten Mestari – on luja totuudessa.

IV

Vapahtajan tavoin Hänen seuraajanakin joutuvat toisinaan kohtaamaan synnillistä käytöstä, ja nykyään heitä nimitetään joskus ”kiihkoilijoiksi” tai ”fanaatikoiksi”, kun he puolustavat ymmärtämiään käsityksiä oikeasta ja

väärästä. Myöhempien aikojen pyhille tällaisia haasteita aiheuttavat monet maailmalliset arvot ja käytännöt. Niiden joukossa on nykyään yleinen se voimakas virtaus, joka laillistaa samaa sukupuolta olevien avioliiton monissa osavaltioissa ja provinseissa Yhdysvalloissa ja Kanadassa sekä monissa muissa maissa maailmassa. Elämme myös niiden keskuudessa, jotka eivät ollenkaan usko avioliittoon. Jotkut eivät usko lasten hankkimiseen. Jotkut vastustavat kaikkia pornografiaan tai huummeisiin kohdistuvia rajoituksia. Vielä yksi esimerkki – tuttu useimmille uskoille – on haaste, joka liittyy elämään ja kanssakäymiseen, kun puoliso tai joku lapsista tai työtovereista ei usko.

Pyhitetyissä paikoissa kuten temppeleissä, jumalanpalvelushuoneissa ja omissa kodeissamme meidän tulee opettaa totuutta ja käskyjä selkeästi ja perusteellisesti siten kuin me ymmärrämme ne palautetussa evankeliumissa ilmoitetun pelastussuunnitelman perusteella. Oikeuttamme tehdä näin suojaa perustuslain takaama sanan- ja uskonnonvapaus sekä yksityisyyden suoja, jota kunnioitetaan niissäkin maissa, joissa ei ole muodollista perustuslain suoja.

Julkisuudessa siihen, mitä uskonnolliset henkilöt sanovat ja tekevät, liittyy muitakin näkökohtia. Uskonnon vapaa harjoittaminen koskee useimpia julkisia toimia, mutta se ei saa rajoittaa muiden ihmisten uskonkäsitysten ja käytäntöjen edellytyksiä. Lait voivat kieltää käyttäytymisen, jota pidetään yleisesti vääränä tai jota ei hyväksytä, kuten seksuaalinen hyväksikäyttö, väkivalta tai terroritoiminta – silloinkin kun sitä tekevät ääriryhmät uskonnon nimissä. Vähemmän vakavia käyttäytymistapoja – vaikkakaan jotkut uskovat eivät niitä hyväksy – täytyy kenties yksinkertaisesti sietää, jos ne on laillistettu Mormonin kirjan profetan

sanojen mukaisesti ”kansan äänellä” (ks. Moosia 29:26).

Julkisissa puheissa meidän kaikkien tulee noudattaa evankeliumin opetuksia lähimmäisemme rakastamisesta sekä kiistelyn välttämisestä. Kristuksen seuraajien tulee olla esimerkkejä kohteliaisuudesta. Meidän tulee rakastaa kaikkia ihmisiä, olla hyviä kuuntelijoita ja osoittaa kiinnostusta heidän vilpittömiä uskonkäsityksiään kohtaan. Vaikka saatammekin olla eri mieltä, emme saa olla eripuraisia. Meidän esittämämme lausumat ja viestit kiistanalaisista aiheista eivät saa olla riidanhaluisia. Meidän tulee olla viisaita selittäessämme ja ajaessamme näkemyksiämme ja käyttäessämme vaikutusvaltaamme. Niin tehdessämme me pyydämme, etteivät muut loukkaannu vilpittömistä uskonkäsityksistämme ja uskontomme vapaasta harjoittamisesta. Kannustamme meitä kaikkia noudattamaan Vapahtajan kultaista sääntöä: ”Kaikki, minkä tahdotte ihmisten tekevän teille, tehkää te heille” (Matt. 7:12).

Kun näkemyksemme eivät pääse voitolle, meidän tulee hyväksyä epäsuotuisat tulokset ystävällisesti ja käyttäytyä kohteliaasti vastustajiamme kohtaan. Joka tilanteessa meidän tulee olla hyväntahtoisia kaikkia kohtaan, hylätä kaikenlainen vainoaminen, kuten vaino, joka perustuu rotuun, etniseen taustaan, uskonkäsityksiin tai niiden puuttumiseen sekä eroihin seksuaalisessa suuntautumisessa.

V

Olen puhunut yleisistä periaatteista. Nyt puhun siitä, kuinka näitä periaatteita tulee soveltaa erilaisiin tuttuihin olosuhteisiin, joissa Vapahtajan opetuksia tulee noudattaa uskollisemmin.

Aloitan siitä, mitä pienet lapsemme oppivat leikkiessään. Liian usein kirkkoomme kuulumattomat

täällä Utahissa ovat loukkaantuneet ja etäännyneet joidenkuiden jäsenemme vuoksi, kun nämä eivät salli lastensa ystävystyä muihin uskontoihin kuuluvien lasten kanssa. Varmastikin voimme opettaa lapsillemme arvoja ja käyttäytymisen mittapuita ilman että he etäännyttävät itseään tai osoittavat epäkunnioitusta niitä kohtaan, jotka ovat erilaisia.

Monet opettajat kirkossa ja koulussa ovat murehtineet sitä, miten jotkut teini-ikäiset, myös myöhempien aikojen pyhät, kohtelevat toisiaan. Käskyyn rakastaa toisiamme sisältyy epäilemättä rakkaus ja kunnioitus yli uskonnollisten rajojen sekä myös yli rodullisten, kulttuuristen ja taloudellisten rajojen. Haastamme kaikki nuoret karttamaan kiusaamista, loukkaamista sekä kielenkäyttöä ja tapoja, jotka tahallisesti aiheuttavat tuskaa muissa. Kaikki nämä rikkovat Vapahtajan antamaa käskyä rakastaa toisiamme.

Vapahtaja opetti, että kiistely on Perkeleen työväline. Tämä opetus on epäilemättä vastoin sitä, mitä tällä hetkellä nähdään politiikan kielenkäytössä ja tavoissa. Poliittisten eroavuuksien kanssa toimeen tuleminen on

välttämätöntä politiikassa, mutta niiden ei tarvitse johtaa henkilökohtaisiin hyökkäyksiin, jotka myrkyttävät hallintoprosessin ja rankaisevat siinä mukana olevia. Meidän kaikkien tulee hylätä vihamielinen kommunikointi ja osoittaa kohteliaisuutta näkemysten erotessa.

Tärkein ympäristö, missä meidän tulee luopua kiistelystä ja osoittaa kunnioitusta eroavuuksia kohtaan, on kotimme ja perhesuhteemme. Eroavuudet ovat väistämättömiä – jotkin ovat pienempiä ja jotkin suurempia. Mitä tulee suuriin eroavuuksiin, oletetaan, että joku perheenjäsenistä elää avoliitossa. Siinä joutuu kaksi tärkeätä arvoa ristiriitaan – rakkautemme perheenjäsenä kohtaan sekä sitoutumisemme käskyihin. Noudattaen Vapahtajan esimerkkiä me voimme osoittaa rakastavaa hyväntahtoisuutta ja silti olla lujia totuudessa pidättymällä tekemästä sellaista, mikä edistää tai näyttää suvaitsevan sitä, minkä tiedämme olevan väärin.

Päätän toiseen esimerkkiin perhesuhteesta. Eräessä vaarnakonferenssissa Keskilännessä kymmenisen vuotta sitten tapasin erään sisaren, joka kertoi minulle, että hänen kirkkoon kuulumaton miehensä oli käynyt hänen kanssaan kirkossa 12 vuotta muttei ollut koskaan liittynyt kirkkoon. Hän kysyi, mitä hänen pitäisi tehdä. Neuvoin häntä edelleen tekemään kaikki asiat oikein sekä olemaan kärsivällinen ja ystävällinen miestään kohtaan.

Suunnilleen kuukauden kuluttua hän kirjoitti minulle seuraavasti: ”No, minä luulin, että 12 vuotta osoitti hyvinkin kärsivällisyyttä, mutten ollut varma, suhtauduinko asiaan kovin ystävällisesti. Niinpä yritin oikein kovasti reilun kuukauden ajan, ja hän meni kasteelle.”

Ystävällisyys on voimallista, varsinkin perhepiirissä. Hänen kirjeensä jatkui: ”Nyt yritän olla

vieläkin ystävällisempi, koska pyrimme tänä vuonna saamaan temppeleisinetöimisen!”

Kuusi vuotta myöhemmin hän kirjoitti minulle toisen kirjeen: ”Mieheni [juuri] kutsuttiin ja erotettiin [seurakuntamme] piispan tehtävään.”²

VI

Hyvin monissa ihmissuhteissa ja elämän olosuhteissa meidän täytyy tulla toimeen eroavuuksien kanssa. Silloin kun on kyse erittäin tärkeistä asioista, meidän näkökantaamme näistä eroavuuksista ei saa kieltää eikä hylätä, mutta meidän Kristuksen seuraajien tulee elää rauhassa muiden kanssa, joilla ei ole samoja arvoja kuin meillä tai jotka eivät hyväksy niiden perustana olevia opetuksia. Isän pelastussuunnitelma, josta olemme saaneet tiedon profeetan ilmoituksen kautta, asettaa meidät kuolevaisuuden olosuhteisiin, joissa meidän on määrä pitää Hänen käskynsä. Niihin sisältyy eri kulttuurien kuuluvien ja eri uskoa tunnustavien lähimmäistemme rakastaminen, kuten Hän on rakastanut meitä. Kuten eräs Mormonin kirjan profeetta on opettanut, meidän täytyy ponnistella eteenpäin ja meillä täytyy olla ”rakkaus Jumalaa ja kaikkia ihmisiä kohtaan” (2. Nefi 31:20).

Niin vaikeaa kuin onkin elää meitä ympäröivän myllerryksen keskellä, meidän Vapahtajamme käsky rakastaa toisiamme, kuten Hän rakastaa meitä, on luultavasti suurin haasteemme. Rukoilen, että voimme ymmärtää tämän ja pyrkiä elämään sen mukaan kaikissa ihmissuhteissamme ja toiminnoissamme. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Thomas S. Monson, ”Rakkaus – evankeliumin ydin”, *Liahona*, toukokuu 2014, s. 91.
2. Kirjeet Dallin H. Oaksille, 23. tammikuuta 2006 ja 30. lokakuuta 2012.

Vanhin Neil L. Andersen

kahdentoista apostolin koorumista

Joseph Smith

Jeesus Kristus – – valitsi pyhän miehen, vanhurskaan miehen, johtamaan evankeliuminsa täyteyden palautusta. Hän valitsi Joseph Smithin.

Ensimmäisellä käynnillään profeetta Joseph Smithin luona, kun tämä oli 17-vuotias, enkeli kutsui Josephia nimeltä ja kertoi, että hän, Moroni, oli sanansaattaja, joka oli lähetetty Jumalan luota ja että Jumalalla oli Josephille työ tehtävänä. Kuvitelkaa, mitä Joseph on varmaan ajatellut, kun enkeli kertoi hänelle, että hänen nimeään ”tultaisiin mainitsemaan hyvällä ja pahalla kaikkien kansakuntien, sukujen ja kielten keskuudessa”¹. Ehkäpä tyrmistys Josephin silmissä sai Moronin toistamaan uudelleen, että hänestä puhutaisiin sekä hyvää että pahaa kaikkien ihmisten keskuudessa.²

Joseph Smithistä alettiin puhua hyvää hitaasti, kun taas pahaa alettiin puhua välittömästi. Joseph kirjoitti: ”Perin outoa oli, että tuntematonta poikaa – – pidettäisiin riittävän tärkeänä – – [herättämään] mitä katkerimman vainon [henki].”³

Samaan aikaan kun rakkaus Josephia kohtaan lisääntyi, lisääntyi myös vihamielisyyks. Kun hän oli 38-vuotias, kasvonsa maalannut 150-päinen kiihtynyt väkijoukko surmasi hänet.⁴ Profeetta Josephin elämän äkkiä päättyessä hyvän ja pahan puhuminen hänestä oli vasta alkamassa.

Pitäisikö meidän hämmästellä sitä, että hänestä puhutaan pahaa? Apostoli Paavalista sanottiin, että hän oli järjiltään ja päästään sekaisin.⁵ Rakas Vapahtajamme, Jumalan Poika, leimattiin syömäriksi ja juomariksi ja Hänessä sanottiin olevan paha henki.⁶

Herra sanoi Josephille tämän kohtalosta:

”Maan ääret tulevat kysymään nimeäsi, ja hullut tulevat pilkkaamaan sinua, ja helvetti tulee raivoamaan sinua vastaan;

kun taas puhdassydämiset, – – viisaat – – ja hyveelliset etsivät alati – – siunauksia sinun kätesi alla.”⁷

Miksi Herra sallii pahan puhumisen siitä, mikä on hyvää? Yksi syy siihen on, että sen vastustus, mikä on Jumalasta, panee totuuden etsijät hakemaan vastauksia kysymyksiinsä polvillaan.⁸

Joseph Smith on evankeliumin palautuksen profeetta. Hänen hengellinen työnsä alkoi, kun Isä ja Poika ilmestyivät hänelle, ja hän sai sen jälkeen lukuisia taivaallisia ilmestymisiä. Hän oli väline Jumalan käsissä tuomassa esiin pyhiä kirjoituksia, kadonneen opin ja pappeuden palautuksen. Josephin työn tärkeys edellyttää enemmän kuin älyllistä harkintaa. Se edellyttää, että me Josephin tavoin kysymme Jumalalta.⁹ Hengelliset

kysymykset ansaitsevat hengellisiä vastauksia Jumalalta.

Monet niistä, jotka sivuuttavat palautuksen työn, eivät yksinkertaisesti usko, että taivaalliset olennot puhuvat ihmisille maan päällä. Heidän mielestään on mahdotonta, että enkeli toimitti kultalevyt ja että ne käännettiin Jumalan voimalla. Tuon epäuskon tähden he torjuvat nopeasti Josephin todistuksen, ja muutamat valitettavasti alentuvat saattamaan profeetan elämän huonoon valoon ja solvaamaan hänen luonnettaan.

Erityisesti meitä surettaa, kun joku, joka on aiemmin kunnioittanut Josephia, perääntyy vakaumuksestaan ja sitten parjaa profeettaa.¹⁰

”Kirkon opetusten tutkiminen – – siitä luopuneiden silmin”, vanhin Neal A. Maxwell sanoi kerran, on ”kuin haastattelisi Juudasta ymmärtääkseen Jeesta. Luopiot kertovat meille aina enemmän itsestään kuin siitä, mistä he ovat lähteneet pois.”¹¹

Jeesus sanoi: ”Siunatkaa niitä, jotka teitä kiroavat, – – ja rukoilkaa niiden puolesta, jotka vahingoittavat teitä ja vainoavat teitä.”¹² Osoittakaamme ystävällisyyttä niitä kohtaan, jotka arvostelevat Joseph Smithiä, tietäen omassa sydämessämme, että Joseph oli Jumalan profeetta, ja lohduttautuen sillä, että Moroni ennusti kauan sitten tämän kaiken.

Kuinka meidän tulee vastata vilpittömälle tiedustelijalle, joka on huolissaan kielteisistä kommentteista, joita hän on kuullut tai lukenut profeetta Joseph Smithistä? Otamme totta kai mielellämme vastaan rehellisiä ja vilpittömiä kysymyksiä.

Josephin luonnetta koskeviin kysymyksiin voisimme vastata niiden tuhansien sanoilla, jotka tunsivat hänet henkilökohtaisesti ja jotka antoivat henkensä sen työn puolesta,

jota hän oli perustamassa. John Taylor, jota sama väkijoukko, joka surmasi Josephin, ampui neljä kertaa, julisti myöhemmin: ”Todistan Jumalan, enkelien ja ihmisten edessä, että [Joseph] oli hyvä, kunniallinen ja hyveellinen mies – – [ja] että hänen luonteensa yksityiselämässä ja julki-suudessa oli moitteeton, ja että hän eli ja kuoli Jumalan miehenä.”¹³

Voisimme muistuttaa vilpittömälle tiedustelijalle, ettei internetin sisältämissä tiedoissa ole ”totuussuodatinta”. Jotkin tiedot, vaikka olisivat kuinka vakuuttavia hyvänsä, eivät yksinkertaisesti ole totta.

Vuosia sitten luin *Time*-lehdestä artikkelin, jossa kerrottiin Martin Harrisin kirjoittamaksi otaksutun kirjeen löytymisestä. Kirjeen tiedot olivat ristiriidassa Joseph Smithin kertomuksen kanssa siitä, kuinka Mormonin kirjan levyt löytyivät.¹⁴

Tuon kirjeen vuoksi muutamat jäsenet jättivät kirkon.¹⁵

Valitettavasti he jättivät sen liian nopeasti. Kuukausia myöhemmin asiantuntijat saivat selville (ja vääräntäjä tunnusti), että kirje oli täyttä petosta.¹⁶ Voitte ymmärrettävästi kyseenalaistaa sen, mitä kuulette uutisista, mutta teidän ei tarvitse koskaan epäillä Jumalan profeettojen todistusta.

Saattaisimme muistuttaa tiedustelijalle, että jotkin Josephia koskevat tiedot, vaikka ovatkin totta, voidaan esittää täysin irrallaan hänen oman aikansa ja tilanteensa yhteydestä.

Vanhin Russell M. Nelson on havainnollistanut tätä seikkaa. Hän on kertonut: ”Toimin konsulttina Yhdysvaltain hallitukselle liittovaltion tartuntavirastossa Atlantassa Georgiassa. Odottaessani kerran taksia, joka kokoustemme päätyttyä veisi minut lentokentälle, oikaisin itseni nurmikolle nauttiakseni muutamista tervetulleista auringonvalon säteistä ennen kuin palaisin Utahin talviseen säähän. – – Sain myöhemmin postissa valokuvan, jonka ottaja oli kauko-objektiivilla käyttäen vanginnut rentoutumishetkeni nurmikolla. Sen alla oli teksti: ’Hallituksen konsultti liittovaltion virastossa.’ Kuva oli totta, kuvateksti oli totta, mutta totuutta käytettiin väärän vaikutelman antamiseen.”¹⁷ Me emme torju sellaista, minkä tiedämme olevan totta, jonkin sellaisen vuoksi, mitä emme vielä ymmärrä.

Me voisimme muistuttaa tiedustelijalle, että Joseph ei ollut yksin enkelien käydessä.

Mormonin kirjan silminnäkijät kirjoittivat: ”Me julistamme vakain sanoin, että Jumalan enkeli laskeutui taivaasta ja – – me katsoimme ja näimme [levyt].”¹⁸ Voisimme lainata monien muidenkin sanoja.¹⁹

Vilpittömän tiedustelijan tulisi nähdä palautetun evankeliumin levittäminen profeetan välityksellä tehdyn Herran työn tuloksena.

Nyt ympäri maailmaa on yli 29 000 seurakuntaa ja 88 000 lähetyssaarnaajaa opettamassa evankeliumia. Miljoonat myöhempien aikojen pyhät pyrkivät seuraamaan Jeesta Kristusta, elämään kunniallista elämää, pitämään huolta köyhistä ja antamaan aikaansa ja kykyjään muiden auttamiseen.

Jeesus on sanonut:

”Ei hyvä puu voi tehdä kelvottomia eikä huono puu hyviä hedelmiä. – – Hedelmistä te siis tunnette heidät.”²⁰

Kiinnitäkää oma hengellinen happinaamarinne, jotta olette valmiita auttamaan muita, jotka etsivät totuutta.

Nämä selitykset ovat vakuuttavia, mutta vilpittömän tiedustelijan ei pitäisi luottaa pelkästään niihin ratkaistakseen totuuden etsintänsä.

Jokainen uskova tarvitsee hengellisen vakaumuksen profeetta Joseph Smithin jumalallisesta tehtävästä ja luonteesta. Se pitää paikkansa jokaisen sukupolven kohdalla. Hengelliset kysymykset ansaitsevat hengellisiä vastauksia Jumalalta.

Äskettäin ollessani Yhdysvaltain itärannikolla eräs kotiin palannut lähetyssaarnaaja kertoi minulle ystävästä, joka oli pettynyt saamiinsa tietoihin profeetta Joseph Smithistä. He olivat puhuneet useaan kertaan, ja keskustelujen tuloksena tällä kotiin palanneella lähetyssaarnaajalla itselläänkin tuntui olevan epäilyksiä.

Vaikka toivoin hänen voivan vahvistaa ystävänsä, olin huolissani hänen omasta todistuksestaan. Veljet ja sisaret, saanen varoittaa teitä: teistä ei ole paljoakaan apua muille, jos oma uskonne ei ole vankasti kohdallaan.

Muutama viikko sitten nousin lentokoneeseen matkalla Etelä-Amerikkaan. Lentoemäntä suuntasi huomiomme turvallisuusvideoon. ”Tämä on epätodennäköistä”, meitä varoitettiin, ”mutta jos ilmanpaine koneessa laskee, yläpuolellanne ovat luukut avautuvat ja esiin tulevat happinaamarit. Jos niin käy, vetäkää naamaria itseänne kohti ja asettakaa se peittämään nenänne ja suunne.

Nostakaa kuminauha päänne yli ja säätäkää naamaria tarvittaessa.” Sitten tämä varoitus: ”Huolehtikaa siitä, että kiinnitätte oman naamarinne ennen kuin autatte muita.”

Kielteiset kommentit profeetta Joseph Smithistä lisääntyvät läheistyessämme Vapahtajan toista tulemista. Puolitotuudet ja hienovaraiset huijaukset eivät vähene. On perheenjäseniä ja ystäviä, jotka tarvitsevat apuamme. Nyt on aika kiinnittää oma hengellinen happinaamarinne, jotta olette valmiita auttamaan muita, jotka etsivät totuutta.²¹

Kukin meistä voi saada todistuksen profeetta Joseph Smithistä eri tavalla. Se voi tulla, kun polvistutte rukoukseen pyytäen Jumalaa vahvistamaan, että hän oli tosi profeetta. Se voi tulla, kun luette profeetan kertomuksen ensimmäisestä näystä. Todistus voi juurtua sieluunne, kun luette Mormonin kirjaa yhä uudelleen. Se voi tulla, kun todistatte itse profeetasta tai kun olette temppelissä ja oivallatte, että pyhä sinetöimisvoima palautettiin maan päälle Joseph Smithin kautta.²² Kun toimitte uskossa ja vakain aikein, todistuksenne profeetta Joseph Smithistä vahvistuu. Sivuista tulevat

vesi-ilmapallojen jatkuvat ryöpyt voivat toisinaan kastella teidät, mutta niiden ei tarvitse koskaan, milloinkaan tukahduttaa uskonne palavaa tulta.

Nuorille, jotka tänään kuuntelevat tai tulevina päivinä lukevat näitä sanoja, annan erityisen haasteen: Hankkikaa oma todistus profeetta Joseph Smithistä. Antakaa oman äänenne osaltaan täyttää Moronin profeetalliset sanat, että profeetasta puhutaan hyvää. Tässä on kaksi ideaa: Ensiksi, etsikää Mormonin kirjasta kohtia, joiden tunnette ja tiedätte olevan ehdottomasti totta. Kertokaa sitten niistä perheelle ja ystäville perheillansa, seminaarissa sekä Nuorten Miesten ja Nuorten Naisten luokissanne tuoden esiin, että Joseph oli väline Jumalan käsissä. Seuraavaksi, lukekaa profeetta Joseph Smithin todistus Kallisarvoisesta helmestä tai tästä lehtisestä, joka on nyt saatavissa 158 kielellä. Sen löytää verkosta osoitteesta lds.org tai saa lähetyssaarnaajilta. Tämä on Josephin oma todistus siitä, mitä todella tapahtui. Lukekaa sitä usein. Voisitte äänittää Joseph Smithin todistuksen omalla äänellänne, kuunnella sitä säännöllisesti ja lähettää sen ystäville. Profeetan todistuksen kuunteleminen

Profeetta Joseph Smithin todistus on nyt saatavana 158 kielellä.

omalla äänelläne auttaa teitä saamaan kaipaamanne todistuksen.

Edessä on suurenmoisia ja loistavia aikoja. Presidentti Thomas S. Monson on sanonut: ”Tämä suurenmoinen asia – menee jatkuvasti eteenpäin samalla muuttaen ja siunaten ihmisten elämää. Mikään – voima koko maailmassa ei voi pysäyttää Jumalan työtä. Huolimatta siitä, mitä tapahtuu, tämä suurenmoinen asia menee eteenpäin.”²³

Lausun teille todistukseni, että Jeesus on Kristus, Vapahtajamme ja Lunastajamme. Hän valitsi pyhän miehen, vanhurskaan miehen, johtamaan evankeliuminsa täyteen palautusta. Hän valitsi Joseph Smithin.

Todistan, että Joseph Smith oli rehellinen ja hyveellinen mies, Herran Jeesuksen Kristuksen opetuslapsi. Isä Jumala ja Hänen Poikansa Jeesus Kristus todella ilmestyivät hänelle. Hän todella käänsi Mormonin kirjan Jumalan lahjan ja voiman avulla.

Sitten kun olemme yhdessä kuoleman verhon toisella puolen, me ymmärrämme selkeästi profeetta Joseph Smithin pyhän kutsumuksen ja jumalallisen tehtävän. Tuona ei niin kovin kaukaisena päivänä te ja minä ja ”miljoonat [muut] tuntee viel ’veli Josephin’”²⁴. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. JS–H 33.
2. Ks. JS–H 29–46.
3. JS–H 23.
4. Ks. OL 135:1.
5. Ks. Ap. t. 26:24.
6. Ks. Matt. 11:19; Joh. 10:20.
7. OL 122:1–2.
8. Presidentti Dieter F. Uchtdorf on sanonut: ”Epäilettähän ensin epäilyksiänne ennen kuin epäilette uskoanne. Me emme saa koskaan antaa epäilyksen pitää meitä vankina ja erossa jumalallisesta rakkaudesta, rauhasta ja lahjoista, jotka koituvat uskosta Herraan Jeesukseen Kristukseen.” (”Tulkaa, liittykää joukkoomme”, *Liahona*, marraskuu 2013, s. 23.) Vanhin Jeffrey R. Holland

on sanonut: ”Tämä on meneillään olevaa jumalallista työtä, jossa sen ilmoituksia ja siunauksia suodaan runsaasti kaikkialla, joten ettehan hätäänny, jos aika ajoin esiin nousee asioita, jotka pitää tutkia, ymmärtää ja ratkaista. Niitä nousee, ja ne tutkitaan ja ratkaistaan. *Tässä kirkossa se, mitä me tiedämme, vie aina voiton siitä, mitä me emme tiedä.*” (”Minä uskon”, *Liahona*, toukokuu 2013, s. 94.)

9. Ks. Jaak. 1:5; ks. myös JS–H 11–13.
10. Daniel Tyler muisteli: ”Veli Isaak Behunin ja minä vierailimme [profeetan kotona]. Keskustelun aiheena olivat hänen kokemansa vainot. Hän toisti monia valheellisia, epäjohtomukaisia ja ristiriitaisia väitteitä, joita luopiot – olivat esittäneet. Hän kertoi myös, kuinka useimmat viranomaiset, jotka olisivat ilmielien riistäneet hänen henkensä, kun hänet oli vangittu, kääntyivät hänen puolelleen tutustuttuaan häneen. – –

Veli Behunin sanoi: ’Jos minä jättäisin tämän kirkon, minä en tekisi niin kuin nuo ihmiset ovat tehneet. Minä menisin johonkin syrjäiseen paikkaan, jossa ei ole koskaan kuultukaan mormonismista, ja asettaisin sinne asumaan, eikä kukaan saisi koskaan tietää, että olen tiennytkään siitä mitään.’

[Joseph] vastasi heti: ’Veli Behunin, sinä et tiedä, mitä tekisit. Epäilemättä nämäkin ihmiset ajattelivat joskus niin kuin sinä ajattelit. Ennen kuin liityit tähän kirkkoon, seisoi puolueettomalla maaperällä. – – Kun liityit tähän kirkkoon, sinä pestauduit palvelemaan Jumalaa. Kun teit niin, jätit puolueettoman maaperän, etkä voi koskaan palata sinne. Jos hylkäisit Mestarin, jonka palvelukseen pestauduit, se tapahtuisi Paholaisen yllytyksestä ja sinä noudattaisit hänen käskyjään ja olisit hänen palvelijansa.’ (Kirkon presidenttien opetuksia: *Joseph Smith*, 2007, s. 338.)

11. ”All Hell Is Moved”, Brigham Youngin yliopiston hartaustilaisuus, 8. marraskuuta 1977, s. 3; speeches.byu.edu.
12. 3. Nefi 12:44.
13. *Kirkon presidenttien opetuksia: John Taylor*, 2001, s. 82; ks. myös OL 135:3.
14. Ks. Richard N. Ostling, ”Challenging Mormonism’s Roots”, *Time*, 20. toukokuuta 1985, s. 44.
15. Ks. ”Challenging Mormonism’s Roots”, s. 44; ks. myös Gordon B. Hinckley, ”Herra,

lisää meille uskoa”, *Valkeus*, tammikuu 1988, s. 52; Neil L. Andersen, ”Uskonne koettelemus”, *Liahona*, marraskuu 2012, s. 41.

16. Ks. Richard E. Turley jr., *Victims: The LDS Church and the Mark Hofmann Case*, 1992.
17. ”Truth – and More”, *Ensign*, tammikuu 1986, s. 71.
18. Kolmen silminäkijän todistus, Mormonin kirja.
19. Ks. JS–H 71, alaviite; ks. myös OL 76:23.
20. Matt. 7:18, 20.
21. Puhuessaan niistä, joilla on epäilyksiä, presidentti Henry B. Eyring sanoi: ”Koska rakastatte heitä, päätätte kenties yrittää antaa heille sen, mitä he pyytävät. Saatatte tuntea kiusausta käydä läpi heidän kanssaan heidän epäilyksiään toivoen löytävänne todisteita tai perusteluita, jotka karkottavat heidän epäilyksensä. Useasti ihmiset, joilla on epäilyksiä, haluavat puhua niistä tosiasioista tai argumenteista, joiden he ajattelevat aiheuttaneen heidän epäilyksensä, sekä siitä, kuinka se satuttaa. – – Te ja minä voimme onnistua paremmin, jos emme viivy pitkään siinä, mitä oppilaat pitävät epäilystensä lähteenä. – – Heidän ongelmansa ei ole siinä, mitä he luulevat näkevänsä. Se on siinä, mitä he eivät vielä näe. – – Meidän on siis paras kääntää keskustelu pian sydämen asioihin, niihin sydämen muutoksiin, jotka avaavat hengelliset silmät.” (”And Thus We See”: Helping a Student in a Moment of Doubt”, ilta vanhin Henry B. Eyringin seurassa, 5. helmikuuta 1993, s. 3–4; si.lds.org.)
22. Presidentti Gordon B. Hinckley on sanonut: ”Kun minut vuosia sitten kaksitoistavuotiaana oli asetettu diakoniksi, isä, joka oli vaaranjohtaja, otti minut ensimmäisen kerran mukaansa pappeuskokoukseen. – – [Alkulauluna oli ’Kunnia miehelle’.] He lauloivat profeetta Joseph Smithistä, ja minun sydämeni täytti suuri rakkaus ja usko tätä tämän taloudenhoitokauden suurta profeettaa kohtaan. – – Minä tiesin silloin Pyhän Hengen voimasta, että Joseph Smith oli todella Jumalan profeetta.” (”Kunnia miehelle”, *Valkeus*, tammikuu 1984, s. 1–2.)
23. ”Kokoontuessamme jälleen”, *Liahona*, toukokuu 2012, s. 4.
24. ”Kunnia miehelle”, *MAP-lauluja*, 15.

Tad R. Callister
pyhäkoulun ylijohtaja

Vanhemmat – lastensa ensisijaiset evankeliumin opettajat

*Loppujen lopuksi koti on ihanteellisin paikka
Jeesuksen Kristuksen evankeliumin opettamiselle.*

Ben Carson kertoi itsestään: ”Minä olin viidennellä luokalla koko luokkani huonoin oppilas.” Eräänä päivänä Ben suoritti matemaatiikan kokeen, jossa oli 30 laskutehtävää. Hänen takanaan istunut oppilas korjasi kokeen ja ojensi sen takaisin. Opettaja, rouva Williamson, pyysi jokaista oppilasta kertomaan tuloksensa. Lopulta tuli Benin vuoro. Koska häntä hävetti, hän mumisi vastauksensa. Luullen, että Ben oli sanonut ”yhdeksän”, rouva Williamson vastasi, että yhdeksän kolmestakymmenestä oli Benille erinomainen edistysaskel. Silloin Benin takana istuva oppilas huusi: ”Ei yhdeksän! – Hän ei saanut yhtään – – oikein.” Ben sanoi, että hän olisi halunnut vajota maan alle.

Samaan aikaan Benin äiti Sonya koki omia vaikeuksia. Hän oli yksi 24 lapsesta, hän oli käynyt koulua vain kolmanteen luokkaan saakka eikä osannut lukea. Hän oli avioitunut 13-vuotiaana, eronnut, hänellä oli kaksi poikaa ja hän kasvatti heitä Detroitin slummialueella

Yhdysvalloissa. Kaikesta huolimatta hän halusi kovasti tulla toimeen itse, ja hän uskoi vahvasti, että Jumala auttaisi häntä ja hänen poikiaan, jos he tekisivät oman osansa.

Eräänä päivänä hän ja hänen poikansa tulivat elämässään käännekohtaan. Sonya tajusi, että niillä menestyvillä ihmisillä, joiden koteja hän siivosi, oli kirjoja – he lukivat. Töiden jälkeen hän meni kotiin ja sammutti television, jota Ben ja hänen veljensä olivat katsomassa. Hän sanoi suunnilleen näin: Te pojat katsotte liikaa televisiota. Tästä lähtien te saatte katsoa vain kolme ohjelmaa viikossa.

Vapaa-ajallanne te menette kirjastoon – lukekaa kaksi kirjaa viikossa ja raportoikaa niistä minulle.

Pojat olivat järkyttyneitä. Ben sanoi, ettei hän ollut koko elämänsä aikana lukenut ikinä yhtään kirjaa paitsi silloin kun koulussa niin vaadittiin. Pojat vastustelivat, he valittivat, he väittelivät, mutta siitä ei ollut mitään hyötyä. Sitten Ben muistelee: ”Äiti määräsi. En pitänyt siitä säännöstä, mutta se, että hän halusi päättäväisesti nähdä meidän edistyvän, muutti elämäni suunnan.”

Ja mikä muutos siitä seurasi. Seitsemänten luokkaan mennessä Ben oli luokkansa parhaita. Hän jatkoi opintojaan Yalen yliopistossa stipendin turvin, sitten Johns Hopkinsin yliopiston lääketieteellisessä tiedekunnassa, jossa hänestä tuli 33-vuotiaana tuon laitoksen pediatrian neurokirurgian johtaja ja maailmankuulu kirurgi. Miten se oli mahdollista? Suurelta osin ansio oli äidin, joka – vaikka häneltä puuttui monia elämän etuisuuksia – piti kunniaa tehtävänsä vanhempana.¹

Pyhissä kirjoituksissa puhutaan vanhempien tehtävästä – että heidän velvollisuutensa on opettaa lapsilleen ”oppia parannuksesta, uskosta Kristukseen, elävän Jumalan Poikaan, ja kasteesta ja Pyhän Hengen lahjasta” (OL 68:25).

Meidän vanhempien tulee olla ensisijaisia evankeliumin opettajia ja esimerkkejä lapsillemme – ei piispan, pyhäkoulun, Nuorten Naisten tai Nuorten Miesten vaan

vanhempien. Lastemme ensisijaisina evankeliumin opettajina me voimme opettaa heille sovituksen voimaa ja todellisuutta – heidän identiteettiään ja jumalallista päämääräänsä – ja tehdessämme niin me annamme heille kallioperustan, jolle rakentaa. Loppujen lopuksi koti on ihanteellisin paikka Jeesuksen Kristuksen evankeliumin opettamiselle.

Noin vuosi sitten olin hoitamassa erästä tehtävää Beirutissa Libanonissa. Siellä ollessani sain kuulla 12-vuotiaasta työstä nimeltä Sarah. Hänen vanhempansa ja kaksi vanhempaa sisarustaan olivat kääntyneet kirkkoon Romaniassa, mutta sitten heitä pyydettiin palaamaan kotimaahansa, kun Sarah oli vasta 7-vuotias. Heidän kotimaassaan ei ollut järjestetty kirkkoa, ei sen yksiköitä, ei pyhäkoulua tai Nuorten Naisten ohjelmaa. Viisi vuotta myöhemmin tämä perhe sai tietää Beirutissa olevasta seurakunnasta. He olivat lähettäneet juuri ennen minun tuloani 12-vuotiaan tyttärensä Sarahin kastettavaksi vanhempien sisarustensa saattamana. Ollessani Beirutissa pidin hartautstilaisuuden, jonka aiheena oli pelastussuunnitelma. Sarah nosti kätensä melko usein ja vastasi kysymyksiini.

Kokouksen jälkeen, ja tietäen, kuinka olemattoman vähän Sarah oli ollut tekemisissä kirkon kanssa, minä puhuin hänen kanssaan ja kysyin: ”Sarah, miten sinä tiesit vastaukset niihin kysymyksiin?” Hän vastasi heti: ”Minun äitini on opettanut minua.” Heidän paikkakunnallaan ei ollut kirkkoa, mutta heillä oli evankeliumi kodissaan. Hänen äitinsä oli hänen ensisijainen evankeliumin opettajansa.

Enos on sanonut: ”Sanat, joita olin usein kuullut isäni puhuvan iankaikkisesta elämästä ja pyhien ilosta, painuivat syvälle sydämeeni” (En. 3). Ei ole epäilystäkään siitä, kuka oli Enosin ensisijainen evankeliumin opettaja.

Minä muistan, kuinka isäni oikaisi itsensä takan eteen lukemaan pyhiä kirjoituksia ja muita hyviä kirjoja. Ja minä oikaisin itseni hänen viereensä. Muistan kortit, joita isä piti paitansa taskussa ja joissa oli lainauksia pyhistä kirjoituksista ja Shakespearelta sekä uusia sanoja, joita hän opetteli ulkoa merkityksineen. Muistan evankeliumiaiheiset kysymykset ja keskustelut päivällispöydässä. Muistan ne monet kerrat, jolloin isä vei minut vierailemaan ikäihmisten luona – kuinka pysähdyimme ostamaan jäätelöä yhdelle tai kana-aterian toiselle tai kuinka isä lähtiessämme kätteli jotakuta kädessään hieman rahaa. Muistan hyvän tunteeni ja haluni olla kuin hän.

Muistan äitini noin 90-vuotiaana laittamassa ruokaa huoneistonsa keittiössä ja astuvan sitten ulos ruokatarjontia kantaen. Kysyin häneltä, minne hän oli menossa. Hän vastasi: ”No, minä vien vähän ruokaa ikäihmisille.” Ajattelin itsekseni: ”Äiti, sinä olet itse ikäihminen.” En voi koskaan ilmaista kylliksi kiitollisuutta vanhempiani kohtaan, jotka olivat ensisijaiset evankeliumin opettajani.

Yksi merkityksellisimmistä asioista, mitä voimme vanhempina tehdä, on opettaa lapsillemme rukouksen voimaa, ei vain rukouksen rutiinia. Kun olin noin 17-vuotias, olin polvistuneena sänkyni vierelle ja pidin iltarukoukseni. Tietämättäni äitini seisoj ovensuussa. Kun olin valmis, hän sanoi: ”Tad, pyydätkö sinä Herraa auttamaan sinua löytämään hyvän vaimon?”

Hänen kysymyksensä yllätti minut täysin. Sitä minä nyt viimeiseksi olisin ajatellut. Minä ajattelin koripalloa ja koulua. Ja niinpä vastasin: ”En”, johon hän sanoi: ”No, sinun pitäisi, poika. Se tulee olemaan tärkein päätös, mitä tulet koskaan tekemään.” Nuo sanat painuivat syvälle sydämeeni, joten seuraavien kuuden vuoden ajan minä rukoilin, että

Jumala auttaisi minua löytämään hyvän vaimon. Ja oi millaisen vastauksen siihen rukoukseen sainkaan.

Me vanhemmat voimme opettaa lapsiamme pyytämään rukouksessa asioita, joilla on iankaikkista merkitystä – rukoilemaan voimaa olla siveellisesti puhdas hyvin haastavassa maailmassa, voimaa olla kuuliainen ja olla rohkea totuuden puolustamisessa.

Suurin osa nuoristamme pitää varmasti iltarukouksensa, mutta ehkä monilla heistä on vaikeuksia omaksua tapaa pitää henkilökohtaiset aamurukoukset. Me vanhemmat, heidän ensisijaiset evankeliumin opettajansa, voimme korjata tämän tilanteen. Kuka vanhempi olisi Mormonin kirjan aikoina päästänyt poikansa marssiin taistelun etulinjaan ilman rintahaarniskaa, kilpeä ja miekkaa, jotka suojelivat heitä vihollisen mahdollisesti kuolettavia iskuja vastaan? Mutta kuinka moni meistä antaa lastensa marssia ulos etuovesta joka aamu kaikkein vaarallisimmalle taistelutanteelle kohtaamaan Saatanan ja hänen lukemattomat kiusauksensa ilman hengellistä rintahaarniskaa, kilpeä ja miekkaa, jotka tulevat rukouksen suojaavasta voimasta? Herra on sanonut: ”Rukoile alati, – – että voittaisit Saatanan” (OL 10:5). Me vanhemmat voimme juurruttaa lapsiimme aamurukouksen tavan ja voiman.

Me voimme myös opettaa lapsiamme käyttämään aikansa viisaasti. Silloin tällöin meidän täytyy Sonya Carsonin tavoin kaikessa rakkaudessa

mutta päättäväisesti rajoittaa lastemme aikaa television ja muiden elektronisten laitteiden parissa, jotka useasti monopolisoivat heidän elämäänsä. Sen sijasta meidän täytyy ehkä ohjata heidän aikaansa toisaalle, hedelmällisempiin evankeliumipainotteisiin pyrkimyksiin. Aluksi saattaa ilmetä jonkin verran vastarintaa ja valittamista, mutta kuten Sonya Carsonilla, meillä täytyy olla näkemys ja tahto pitää siitä kiinni. Jonakin päivänä lapsemme ymmärtävät ja arvostavat sitä, mitä olemme tehneet. Jos me emme tee sitä, kuka tekee?

Voisimme kaikki kysyä itseltämme: saavatko lapsemme osakseen parhaan hengellisen, älyllisen ja luovan ponnistelumme, vai saavatko he tähteet ajastamme ja kyvyistämme annettuamme kaikemme kirkon tehtävissämme tai ammatillisissa pyrkimyksissämme. En tiedä, onko tulevassa elämässä enää olemassa sellaisia nimikkeitä kuten piispa tai Apuyhdistyksen johtaja, mutta minä tiedän, että aviomiehen ja vaimon, isän ja äidin nimikkeet kestävät ja pysyvät kunniaissa aina ja ikuisesti. Se on yksi syy, miksi on niin tärkeitä kunnioittaa tehtäviämme vanhempina täällä maan päällä, niin että voimme valmistautua noihin vieläkin suurempiin mutta samankaltaisiin tehtäviin tulevassa elämässä.

Me vanhemmat voimme kulkea eteenpäin varmoina siitä, ettei Jumala jätä meitä koskaan yksin. Jumala ei koskaan anna meille mitään tehtävää tarjoamatta jumalallista apua – siitä minä voin todistaa. Tulokoon meistä jumalallisessa roolissamme vanhempina ja kumppaneina Jumalan kanssa ensisijaisia evankeliumin opettajia ja esimerkkejä lapsillemme. Tätä rukouksen nimessä. Aamen. ■

VIITE

1. Ks. Ben Carson, *Gifted Hands: The Ben Carson Story*, 1990.

Vanhin Jörg Klebingat

seitsemänkymmenen koorumista

Lähestykää Jumalan valtaistuinta luottavaisina

Soveltamalla Jeesuksen Kristuksen sovitusta omaan elämäänne te voitte alkaa vahvistaa hengellistä luottamustanne tänään, jos olette halukkaita kuuntelemaan ja toimimaan.

Kuinka arvioisitte asteikolla yhdestä kymmeneen hengellistä luottamustanne Jumalan edessä? Onko teillä henkilökohtainen todistus siitä, että tämänhetkinen uhrilahjanne myöhempien aikojen pyhänä riittää siihen, että peritte iankaikkisen elämän? Voitteko sanoa mielessänne, että taivaallinen Isä on tyytyväinen teihin? Mitä ajatuksia tulee mieleenne, jos teillä olisi henkilökohtainen puhuttelu Vapahtajanne kanssa minuutin kuluttua? Hallitsisivatko minäkuvaanne synnit, katumiset ja heikkoudet, vai olisitteko yksinomaan iloisen odotuksen vallassa? Katsoisitteko Häntä silmiin vai välttelisittekö Hänen katsettaan? Viivyttelisittekö ovella vai menisittekö Hänen luokseen luottavaisina?

Aina kun vastustaja ei pysty taivuttelemaan teidän kaltaisianne epätavellisia mutta hyvään pyrkiviä pyhiä hylkäämään uskonkäsitystään henkilökohtaisesta ja rakastavasta Jumalasta, hän ryhtyy säälimättömään iskuun

etäännyttääkseen teidät mahdollisimman kauas Jumalasta. Vastustaja tietää, että usko Kristukseen – sellainen usko, joka saa aikaan lempeiden armotekojen ja jopa voimallisten ihmeiden tasaisen virran – kulkee käsi kädessä henkilökohtaisen luottamuksen kanssa siihen, että te pyritte valitsemaan oikein. Siitä syystä hän yrittää päästä sydämeenne syöttämään teille valheita – valheita siitä, että taivaallinen Isä on pettynyt teihin, että sovitus on teidän ulottumattomissanne, että ei hyödytä edes yrittää, että kaikki muut ovat parempia kuin te, että te ette ole kellovillisia, ja tuhat muuta muunnelmaa tästä samasta vahingollisesta aiheesta.

Niin kauan kuin te annatte näiden äänten kalvaa sieluanne, te ette voi lähestyä Jumalan valtaistuinta todella luottavaisina. Mitä tahansa teettekin, mitä tahansa rukoilettekin, mitä tahansa toiveita ihmeestä teillä saattaakin olla, niin itseluottamuksen puutetta on aina juuri sen verran, että

se murentaa uskoanne – ei pelkättään uskoanne Jumalaan vaan myös luottamusta itseenne. Evankeliumin mukaan eläminen tällä tavoin ei ole mukavaa, eikä se ole kovin järkevääkään. Ennen kaikkea se on täysin turhaa! Päätös muuttua on teidän – ja yksinomaan teidän.

Haluaisin esittää kuusi käytännön ehdotusta, jotka – jos otatte ne varteen – karkottavat nämä vahingolliset äänet ja palauttavat teille sen levollisen varmuuden ja hengellisen luottamuksen, jonka voitte saada, jos vain haluatte. Huolimatta siitä, miten äsken arvioitte itseänne asteikolla yhdestä kymmeneen, niin soveltamalla Jeesuksen Kristuksen sovitusta omaan elämäänne te voitte alkaa vahvistaa hengellistä luottamustanne tänään, jos olette halukkaita kuuntelemaan ja toimimaan. Puhun rohkeasti ja toivon, että se on rakennukseksi eikä loukkaa ketään.

1. *Ottakaa vastuu omasta hengellisestä hyvinvoinnistanne.* Lakatkaa syyttämästä muita tai olosuhteitanne, lakatkaa puolustelemasta itseänne ja lakatkaa keksimästä tekosyitä sille, miksi ette kenties pyri täysin olemaan kuuliaisiksi. Hyväksykää se, että te olette ”vapaita lihan mukaisesti” ja ”vapaita valitsemaan vapauden ja iankaikkisen elämän” (2. Nefi 2:27). Herra tuntee olosuhteenne täydellisesti, mutta Hän tietää täydellisesti myös sen, päätättekö yksinkertaisesti olla elämättä täysin evankeliumin mukaan. Jos asia on näin, olkaa kyllin vilpittömiä myöntämään se ja pyrkikää olemaan täydellisiä omissa olosuhteissanne. *Hengellinen luottamus kasvaa, kun otatte vastuun omasta hengellisestä hyvinvoinnistanne soveltamalla päivittäin elämäänne Jeesuksen Kristuksen sovitusta.*

2. *Ottakaa vastuu omasta fyysisestä hyvinvoinnistanne.* Sielunne koostuu

sekä ruumiistanne että hengestänne (ks. OL 88:15). Hengen ravitseminen samalla kun laiminlyö ruumista, joka on temppele, johtaa yleensä hengelliseen ristiriitaan ja heikentyneeseen itsetuntoon. Jos kuntonne on rapistunut, jos kehonne aiheuttaa teille epämukavuutta ja voitte tehdä jotakin sen suhteen, niin tehkää! Vanhin Russell M. Nelson on opettanut, että meidän tulee pitää ruumistamme omana temppeleinämme ja että meidän tulee tarkkailla ruokavaliotamme ja harjoittaa liikuntaa fyysisen kuntomme ylläpitämiseksi (ks. ”Olemme Jumalan lapsia”, *Liahona*, tammikuu 1999, s. 103).

Presidentti Boyd K. Packer on opettanut: ”Henkemme ja ruumiimme on yhdistetty sellaisella tavalla, että ruumiistamme tulee mieleemme työväline ja luonteemme perusta” (”Mielenne työväline ja luonteenne perusta”, kirkon koululaitoksen satelliittilähetys, 2. helmikuuta 2003, s. 2; speeches. byu.edu). Käyttäkää sen vuoksi hyvää harkintaa siinä, mitä ja erityisesti miten paljon syötte, ja harjoittakaa säännöllisesti liikuntaa, jota ruumiinne tarvitsee ja ansaitsee. Jos fyysinen terveytenne

sallii, tehkää tänään päätös olla oman ruumiinne herra ja aloittakaa säännöllinen, pitkän tähtäimen liikuntaohjelma, joka on sovitettu kykyihinne, ja yhdistäkää se terveellisempään ruokavalioon. *Hengellinen luottamus lisääntyy, kun henkenne Vapahtajan avulla on todella vastuussa luonnollisesta ihmisesistänne.*

3. *Omaksukaa vapaaehtoinen, täydestä sydäimestä kumpuava kuuliaisuus osaksi elämäänne.* Ymmärtäkää, että te ette voi rakastaa Jumalaa rakastamatta myös Hänen käskyjään. Vapahtajan mittapuuna on selkeä ja yksinkertainen: ”Jos te rakastatte minua, te noudatatte minun käskyjäni” (Joh. 14:15). Valikoiva kuuliaisuus tuo valikoituja siunauksia, ja se, että valitsee jotakin pahaa vielä pahemman sijaan, on silti väärän valitsemista. Ei voi katsoa huonoa elokuvaa ja olettaa, että tuntisi itsensä hyveelliseksi, koska ei katsonut *todella* huonoa elokuvaa. Se, että noudattaa joitakin käskyjä uskollisesti, ei oikeuta laiminlyömään muita. Abraham Lincoln on syystäkin sanonut: ”Kun teen hyvää, minusta tuntuu hyvältä. Kun teen pahaa, minusta tuntuu pahalta.” (Lainattuna

julkaisussa William H. Herndon ja Jesse William Weik, *Herndon's Lincoln: The True Story of a Great Life*, 3 osaa, 1889, osa 3, s. 439.)

Lisäksi, tehkää oikein oikeista syistä. Herra, joka ”vaatii sydäntä ja altista mieltä” (OL 64:34) ja joka ”paljastaa sydämen ajatukset ja aiheet” (OL 33:1), tietää, miksi käynte kirkossa – oletteko läsnä vain fyysisesti vai todella Jumalaa palvellen. Ette voi sunnuntaina laulaa ”Nyt taakse jää, nyt taakse jää, sä oi Babylon” (”Teit, Israelin vanhimmat”, *MAP-lauluja*, 196) ja sitten taas hetken päästä hakeutua sinne tai suvaita sitä. Muistakaa, että välinpitämättömyys hengellisissä asioissa ei ole koskaan ollut onnea. Tehkää kirkosta ja palautetusta evankeliumista koko elämäenne, ei pelkästään osa ulospäin näkyvää tai sosiaalista elämäenne. Sen valitseminen tänä päivänä, ketä palvelette, on ainoastaan tyhjiä sanoja – kunnes todellakin elätte evankeliumin mukaan (ks. Joos. 24:15). *Hengellinen luottamus kasvaa, kun epätäydellisyyksistänne huolimatta todella pyritte elämään pyhitettyä elämää oikeista syistä.*

4. *Tulkaa parannuksen tekemisessä todella, todella taitaviksi ja ripeiksi.* Koska Jeesuksen Kristuksen

sovitus on hyvin käytännönläheinen, sitä tulisi hyödyntää runsain mitoin joka päivä ja joka hetki, sillä se ei koskaan ehdy. Ottakaa Jeesuksen Kristuksen sovitus ja parannus vastaan avosylin ja hyödyntäkää niitä päivittäin Suuren Parantajan määräysten mukaan. Omaksukaa jatkuva, onnellinen, iloinen parannuksenteon asenne tekemällä siitä itse valitsemanne elämäntapa. Kun teette niin, varokaa kiusausta vitkastella älkääkää odotako maailman kannustusta. Pitäkää katseenne Vapahtajassa ja huolehtikaa enemmän siitä, mitä Hän teistä ajattelee, seurauksista riippumatta. *Hengellinen luottamus kasvaa, kun vapaaehtoisesti ja iloiten teette viipymättä parannuksen sekä pienistä että suurista synneistä ottamalla vastaan Jeesuksen Kristuksen sovituksen.*

5. *Tulkaa anteeksiantamisessa todella, todella taitaviksi.* ”Minä, Herra, annan anteeksi kenelle tahdon, mutta teiltä vaaditaan, että annatte anteeksi kaikille ihmisille” (OL 64:10). Antakaa anteeksi jokaiselle kaikki kaiken aikaa tai vähintäänkin pyrkikää tekemään niin, sallien siten anteeksiannon tulla omaan elämäenne. Älkää kantako kaunaa, älkää loukkaantuko helposti, antakaa anteeksi ja unohtakaa

nopeasti, älkääkää milloinkaan ajatelko, ettei tämä käsky koskisi teitä. *Hengellinen luottamus lisääntyy, kun tiedätte Herran tietävän, ettei teillä ole pahan-suopia tunteita muita kohtaan.*

6. *Hyväksykää koettelemukset, vastoinkäymiset ja ”yllätykset” kuolevaisuuden kokemukseenne kuuluvin.* Muistakaa, että te olette täällä koeteltavina, jotta nähtäisiin, teettekö te kaiken, mitä Herra, teidän Jumalanne, käskee teidän tehdä (ks. Abr. 3:25) – ja saanen lisätä, ”kaikissa olosuhteissa”. Miljoonia veljiänne ja sisariaanne on koeteltu tällä tavoin tai koetellaan parhaillaan, joten miksi teidät olisi vapautettu siitä? Jotkin koettelemukset aiheutuvat omasta tottelemattomuudestanne tai piittaamattomuudestanne. Toiset koettelemukset johtuvat muiden piittaamattomuudesta tai yksinkertaisesti siitä, että tämä on langennut maailma. Kun näitä koettelemuksia tulee, vastustajan joukot alkavat kylvää ajatusta siitä, että te olette tehneet jotakin väärää, että tämä on rangaistus, merkki siitä, että taivaallinen Isä ei rakasta teitä. Älkää välittäkö siitä! Yrittäkää sen sijaan pakottaa hymy huulillenne, katsoa kohti taivasta ja sanoa: ”Minä ymmärrän, Herra. Tiedän, mitä tämä on. Aika osoittaa uskollisuuteni, eikö vain?” Kulkekaa sitten Hänen kanssaan, jotta voitte kestää hyvin loppuun asti. Hengellinen luottamus kasvaa, kun hyväksytte sen, että ”usein koettelemusten ja kärsimysten sallitaan tulla [elämäenne] sen vuoksi mitä [teette] oikein” (Glenn L. Pace, ”Crying with the Saints”, Brigham Youngin yliopiston hartaustilaisuus, 13. joulukuuta 1987, s. 2; speeches.byu.edu).

Kun johdin Kiovan lähetykenttää Ukrainassa, kysyin kerran yhdeltä uskollisimmista lähetyssaarnaajasisarista, miksi hän oli aina niin ankara itseään kohtaan, miksi hän

aina soimasi itseään pienimmistäkin asioista. Kun hän vastasi, hänen vastauksensa oli klassinen esimerkki henkilöstä, joka kuuntelee väärää ääntä: ”Jotta kukaan ei ehdi tehdä sitä ennen minua.”

Veljet ja sisaret, neuvoni tälle lähetyssaarnaajaisisarelle on neuvoni teille: myöntäkää ja kohdatkaa heikkoutenne, mutta älkää antako niiden lamauttaa teitä, koska jotkin niistä ovat seuralaisianne aina siihen asti kun lähdette tästä maanpäällisestä elämästä. Olipa tämänhetkinen tilanteenne mikä tahansa, niin sillä hetkellä kun vapaaehtoisesti valitsette vilpittömän, iloisen, päivittäisen parannuksenteon pyrkimällä yksinkertaisesti tekemään parhaimpanne ja olemaan paras oma itsenne, Vapahtajan sovitus ikään kuin verhoaa teidät ja seuraa teitä minne tahansa menettekin. Kun elätte tällä tavalla, te voitte todellakin ”säilyttää aina syntienne anteeksiannon” (Moosia 4:12) jokaisen päivän jokaisena tuntina ja jokaisen minuutin jokaisena sekuntina ja olla siten täysin puhtaita ja otollisia Jumalan edessä *kaiken aikaa*.

Teillä on etuoikeus – jos niin haluatte – saada tänä päivänä tai pian tämän jälkeen omakohtainen tieto siitä, että heikkouksistanne huolimatta olette otollisia Jumalalle. Minä todistan rakastavasta Vapahtajasta, joka odottaa meidän elävän käskyjen mukaan. Todistan rakastavasta Vapahtajasta, joka on hyvin halukas suomaan armoaan ja laupeuttaan. Todistan rakastavasta Vapahtajasta, joka riemuitsee, kun päivittäin otamme vastaan Hänen sovituksensa tuntien levollista ja onnellista varmuutta siitä, että kuljemme oikeaan suuntaan. Todistan rakastavasta Vapahtajasta, joka haluaa, että luottamuksenne ”vahvistuu Jumalan edessä” (OL 121:45). Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

Vanhin Eduardo Gavarret
seitsemänkymmenen koorumista

Kyllä, Herra, Sua tahdon seurata

Herra kutsuu meitä käyttämällä erilaisia teonsanoja: ”Tulkaa minun luokseni.” ”Seuraa minua.” ”Vaella minun kanssani.” – Jokainen niistä on kutsu toimia.

Sillä katso, Herra antaa kaikille kansakunnille niiden omaa kansaa ja kieltä olevia opettamaan hänen sanaansa.¹ Tänäkin tämä kirjoitusten kohta on täytynyt jälleen kerran, kun minulle on annettu tilaisuus ilmaista ajatuksiani äidinkielelläni.

Oli vuosi 1975, ja palvelin nuorena lähetyssaarnaajana Uruguayn–Paraguayn lähetyksentällä. Ensimmäisen kuukauteni aikana lähetyksentällä vyöhykejohtajat järjestivät toiminnan havainnollistaakseen erästä evankeliumin periaatetta. Vyöhykkeen jokaisen lähetyssaarnaajan silmät sidottiin ja meille kerrottiin, että meidän oli määrä seurata polkua, joka johti juhlasaliin. Meidän piti seurata tietyn johtajan ääntä, jonka kuulimme ennen lähtöä. Meitä varoitettiin kuitenkin, että matkalla kuulimme monia ääniä, jotka yrittäisivät hämmäntää meitä ja saada meidät eksymään polulta.

Kun ääniä ja puhetta oli kuulunut muutaman minuutin ja kaiken keskeltä kuului ääni, joka sanoi: ”Seuraa minua”, olin varma, että seurasin oikeaa ääntä. Saavuttuamme seurakuntakeskuksen juhlasaliin meitä pyydettiin poistamaan side silmiltämme.

Tehdessäni sen huomasin, että ryhmiä oli kaksi ja olin ryhmässä, joka oli seurannut väärää ääntä. ”Se kuulosti niin oikealta”, ajattelin itseseni.

Tuo kokemus 39 vuotta sitten on vaikuttanut minuun pysyvästi. Sanoin itselleni: ”Älä koskaan enää seuraa väärää ääntä.” Sitten sanoin itselleni: ”Kyllä, Herra, Sua tahdon seurata.”

Haluan yhdistää tämän kokemuksen Vapahtajan lempeään kutsuun meille:

”Minä olen hyvä paimen. Minä tunnen lampaani. – –

Minun lampaani kuulevat minun ääneni ja minä tunnen ne, ja ne seuraavat minua.”²

Kutsu seurata Häntä on yksinkertainen, suurin ja voimallinen kutsu, minkä voimme saada. Se tulee selvällä äänellä, jota ei voi sekoittaa muihin.

Herra kutsuu meitä käyttämällä erilaisia teonsanoja: ”Tulkaa minun luokseni.” ”Seuraa minua.” ”Vaella minun kanssani.” Nämä kutsut eivät ole passiivisia. Jokainen niistä on kutsu toimia. Kutsun koko ihmiskunnalle esittää Hän, joka on profeettojen Profeetta, opettajien Opettaja, Jumalan Poika, Messias.

Kutsu "Tulkaa minun luokseni"

"Tulkaa minun luokseni, kaikki te työn ja kuormien uuvuttamat. Minä annan teille levon."³

Ne teistä, jotka eivät vielä ole kirkon jäseniä, saavat tämän kutsun lähetyssaarnaajien lausumana seuraavina sanoin: "Luetko Mormonin kirjaa? Rukoiletko? Tuletko kirkkoon? Noudatko Jeesuksen Kristuksen esimerkkiä ottamalla kasteen sellaisen henkilön toimittamana, jolla on valtuus?"⁴ Miten vastaatte tähän kutsuun tänään?⁵

Pyydän teitä kuuntelemaan ja ottamaan sanoman vastaan sanomalla: "Kyllä, Herra, Sua tahdon seurata!"

Carlos Badiolalla ja hänen perheellään, jotka asuivat Minasissa Uruguayssa, oli tapaaminen lähetyssaarnaajien kanssa. Koska vanhimmat esittivät opettaessaan monia kysymyksiä, perhe päätti kutsua kirkkoon kuulumattoman naapurin – kauniin 14-vuotiaan Norma-nimisen tytön – auttamaan vastaamisessa. Norma oli tunnollinen lukiolainen, joka opiskeli sinä vuonna koulussa Raamattua. Kun lähetyssaarnaajat sitten esittivät kysymyksen, Norma vastasi. Hän oli "kultainen tutkija". Sillä kertaa oppi-aihe käsitteli viisauden sanaa.

Kun Norma palasi kotiin lähetyssaarnaajien pitämän oppiaiheen jälkeen, hän tiesi, mitä hänen oli tehtävä. Hän sanoi äidilleen: "Äiti,

tästä lähtien en enää ota maitokahvia. Vain maitoa." Tuo vastaus oli näkyvä osoitus hänen halustaan ottaa vastaan lähetyssaarnaajien esittämä kutsu seurata Kristusta.

Sekä Carlos Badiola että Norma menivät kasteelle. Myöhemmin Norman esimerkkiä seuraten myös hänen äitinsä, isänsä ja sisaruksensa kastettiin. Norma ja minä vartuimme yhdessä tuossa pienessä mutta vahvassa lähetykseurakunnassa. Kun myöhemmin palasin lähetystyöstä, menimme naimisiin. Tiesin aina, että hänen rinnallaan olisi helpompaa seurata Vapahtajaa.

Henkilö, joka on kirkon jäsen ja on ottanut vastaan tämän kutsun, uudistaa sitoumuksensa joka viikko nauttimalla sakramentin.⁶ Osa tuota sitoumusta on käskyjen pitäminen. Kun teette näin, sanotte: "Kyllä, Herra, Sua tahdon seurata!"⁷

Kutsu "Seuraa minua"

"Seuraa minua" oli Herran kutsu rikkaalle nuorukaiselle. Rikas mies oli pitänyt käskyt koko elämänsä ajan. Kun hän kysyi, mitä hän vielä voisi tehdä, hän sai vastauksena selvän kutsun: "Tule – ja seuraa minua."⁸ Vaikka kutsu oli yksinkertainen, siihen kuitenkin liittyi uhraus. Se edellytti työtä – yhdistettynä päätökseen ja toimintaan.

Profeetta Nefi kehotti itsetutkisteluun kysyessään: "Ja [Jeesus] sanoi ihmislapsille: Seuraa sinä minua. Sen vuoksi, rakkaat veljeni, voimmeko me seurata Jeesusta, ellemmme ole halukkaita pitämään Isän käskyjä?"⁹

Kutsu tulla Hänen luokseen – kuuntelemaan Hänen ääntään ja noudattamaan sitä – on ollut lähetyssaarnaajien sanoma alusta asti. Se on auttanut monia muuttamaan elämänsä pysyvästi.

Viisikymmentä vuotta sitten lähetyssaarnaajat astuivat isäni kellosepänliikkeeseen jättäkseen rannekellon korjattavaksi. Kuten hyvät lähetyssaarnaajat tekevät, he hyödynsivät tilaisuuden keskustella isäni ja äitini kanssa evankeliumista. Isäni otti vastaan lähetyssaarnaajat, ja äitini otti vastaan sanoman ja kutsun seurata Kristusta. Tuosta päivästä tähän saakka äitini on pysynyt aktiivisena kirkossa. Hän sanoi: "Kyllä, Herra, Sua tahdon seurata!"

Pyrkiessänne tulemaan Hänen luokseen saatte voimaa keventää elämän taakkoja, olivatpa ne fyysisiä tai hengellisiä, *ja koette myönteisen sisäisen muutoksen, joka auttaa teitä olemaan onnellisempia.*

Kutsu "Vaella minun kanssani"

Henok kutsuttiin saarnaamaan evankeliumia kansalle, joka oli vaikeasti lähestyttävä ja kovasydäminen. Hän ei pitänyt itseään päteväenä. Hän epäili, kykenisikö hän tekemään sen. Herra hälvensi hänen epäilyksensä ja vahvisti hänen uskoaan kutsulla "Vaella minun kanssani". Tämä kutsu voi ohjata epävarman askelia kuin sokean keppi tai ystävän käsivarsi. Ottamalla Vapahtajaa käsivarresta ja vaeltamalla Hänen kanssaan Henok huomasi, että hänen askeleensa tulivat vakaiksi ja hänestä tuli suuri lähetyssaarnaaja ja profeetta.¹⁰

Päätös tulla Hänen luokseen ja seurata Häntä on henkilökohtainen. Kun otamme vastaan tämän kutsun, meidän sitoutumisemme taso kohoaa, ja silloin voimme ”vaeltaa Hänen kanssaan”. Tämä taso luo läheisemmän suhteen Vapahtajaan, mikä on kutsumme vastaanottamisen ensimmäinen hedelmä.

Norma ja minä otimme kumpikin henkilökohtaisesti vastaan kutsun tulla Hänen luokseen ja seurata Häntä. Sitten yhdessä toinen toistamme tukien olemme oppineet vaeltamaan Hänen kanssaan.

Pyrkimys ja päättäväisyys etsiä ja seurata Häntä palkitaan siunauksilla, joita tarvitsemme.

Näin kävi naiselle, joka vaivoin onnistui koskettamaan Vapahtajan viittaa¹¹, tai Bartimaiokselle, sokealle miehelle, jonka päättäväisyys oli olennaista siinä ihmeessä, joka tapahtui hänen elämässään¹². Kummassakin tapauksessa parantuivat sekä ruumis että henki.

Ojentakaa kätenne koskettamaan Hänen viittaansa, ottakaa vastaan Hänen kutsunsa ja sanokaa: ”Kyllä, Herra, Sua tahdon seurata!” – ja vaeltakaa Hänen kanssaan.

”Tulkaa minun luokseni”, ”Seuraa minua” ja ”Vaella minun kanssani.” Nämä ovat kutsuja, joihin sisältyy voima – teille, jotka otatte ne vastaan – muuttaa elämänne ja saada aikaan *itsessänne muutos*, joka saa teidät sanomaan: ”[Minulla ei] ole enää halua tehdä pahaa vaan tehdä alati hyvää.”¹³

Tuon muutoksen ulkoisena ilmentymänä tunnette suurta halua auttaa heikkoja, nostaa hervonneita käsiä ja vahvistaa voimattomia polvia.¹⁴

Mitä voimme tehdä tänään ”vaeltaksemme Hänen kanssaan”?

1. *Ravitkaa halua* olla parempi Kristuksen seuraaja.¹⁵
2. *Rukoilkaa* tätä halua, jotta uskonne Häneen kasvaisi.¹⁶
3. *Hankkikaa tietoa* pyhistä kirjoituksista valaisemaan tietä ja vahvistamaan haluanne muuttua.¹⁷
4. *Päätäkää tänään* toimia ja sanoa: ”Kyllä, Herra, Sua tahdon seurata!” Pelkkä totuuden tunteminen ei muuta maailmaanne, ellette muuta tietoa *toiminnaksi*.¹⁸
5. *Pysykää uskollisina* tekemässänne päätöksessä noudattamalla näitä periaatteita päivittäin.¹⁹

Innostakoot rakkaan profeettamme, presidentti Thomas S. Monsonin sanat meitä toimimaan halussamme ottaa vastaan Vapahtajan kutsu. Presidentti Monson on sanonut: ”Kuka on tämä Herra Sebaot, Israelin väkevä? Hän on Mestariimme. Hän on Vapahtajamme. Hän on Jumalan Poika. Hän on pelastuksemme tuoja. Hän kutsuu: ’Seuraa minua.’ Hän opettaa: ’Mene ja tee sinä samoin.’ Hän pyytää: ’Pitäkää minun käskyni.’”²⁰

Päätäkäämme tänään kohottaa Jumalan palvelemisemme ja Häneen sitoutumisemme tasoa, ja kuulukoon vastauksemme Hänen kutsuunsa voimakkaana ja selkeänä: ”Kyllä, Herra, Sua tahdon seurata!”²¹ Herran Jeesuksen Kristuksen pyhässä nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Alma 29:8.
2. Joh. 10:14, 27.
3. Matt. 11:28; ks. myös Jes. 55:3.
4. Ks. *Saarnatkaa minun evankeliumiani – lähetystyöpalvelun opas*, 2005, s. 31, 207–214.
5. Ks. Ap. t. 2:37–38.
6. Ks. OL 20:37, 77, 79.
7. Ks. OL 42:29.
8. Mark. 10:21.
9. 2. Nefi 31:10.
10. Ks. Moos. 6:33–35.
11. Ks. Luuk. 8:43–48.
12. Ks. Mark. 10:46–52.
13. Moosia 5:2.
14. Ks. OL 81:5; ks. myös Jes. 35:3.
15. Ks. Alma 22:15–16; Dallin H. Oaks, ”Mitä me todella haluamme”, *Liahona*, toukokuu 2011, s. 42–45.
16. Ks. Alma 34:17–27; 37:37.
17. Ks. Ps. 119:105; Hel. 3:29.
18. Ks. Moosia 5:5.
19. Ralph Waldo Emerson on sanonut: ”Se, mitä hellittämättä teemme, käy helpommaksi, ei siksi, että se olisi muuttunut, vaan siksi, että voimamme ovat lisääntyneet” (julkaisussa Heber J. Grant, *Gospel Standards*, toim. G. Homer Durham, 1941, s. 355).
20. ”Ilon löytäminen matkasta”, *Liahona*, marraskuu 2008, s. 88.
21. Ks. ”Sua tahdon seurata”, *MAP-lauluja*, 142.

Bariloche, Argentiina

Vanhin Jeffrey R. Holland
kahdentoista apostolin koorumista

Emmekö me kaikki ole kerjäläisiä?

Olimme pa rikkaita tai köyhiä, meidän pitää tehdä se, minkä voimme, kun muut tarvitsevat apua.

Miten hieno uusi elementti on otettu käyttöön yleiskonferenssiformaatissamme. Bien hecho, Eduardo.

Maallisen palvelutyönsä hätkähdyttävimmäksi osoittautuneella hetkellä Jeesus nousi seisomaan kotisynagogassaan Nasaretissa ja luki nämä Jesajan profetoimat ja Luukkaan evankeliumiin tallennetut sanat: ”Herran henki on minun ylläni, sillä hän on voidellut minut. Hän on lähettänyt minut ilmoittamaan köyhille hyvän sanoman, julistamaan vangituille vapautusta ja – päästämään sorretut vapauteen.”¹

Näin Vapahtaja ilmoitti ensimmäisen kerran julkisesti messiaanisesta palvelutyöstään. Mutta tämä jae teki myös selväksi, että kun Jeesus kulkisi kohti ääretöntä sovitushiriaa ja ylösnousemustaan, Hänen tärkein ja ensisijainen messiaaninen velvollisuutensa olisi siunata köyhiä, myös hengessään köyhiä.

Palvelutyönsä alusta lähtien Jeesus rakasti köyhiä ja vähäosaisia poikkeuksellisella tavalla. Hän syntyi kahden sellaisen kotiin ja varttui paljon useamman sellaisen keskuudessa. Emme tiedä Hänen ajallisen elämänsä

kaikkia yksityiskohtia, mutta Hän sanoi kerran: ”Ketuilla on luolansa ja – linnuilla pesänsä, mutta Ihmisen Pojalla ei ole, mihin päänsä kallistaisi.”² Ilmeisesti taivaan ja maan ja kaiken niissä olevan Luoja³ oli koditon ainakin aikuiselämässään.

Kautta historian köyhyys on ollut yksi ihmiskunnan suurimmista ja laajimmalle levinneistä haasteista. Sen silmiinpistävä vero on yleensä fyysinen, mutta ne hengelliset ja emotionaaliset vauriot, joita se voi aiheuttaa, saattavat olla vieläkin heikentävämpiä. Oli miten tahansa, suuri Lunastaja ei ole esittänyt meille pysyvämpää kutsua kuin että Hänen kanssaan poistaisimme ihmisiltä tämän kuorman. Jehovana Hän sanoi tuomitsevansa Israelin huoneen ankarasti, koska ”[tarvitsevien] omasta te olette koonneet omaisuuttenne.

Millä oikeudella”, Hän huudahti, ”te ruhjotte minun kansaani, iskette köyhiä vasten kasvoja?”⁴

Sananlaskujen kirjoittaja teki asian kirpaisevan selväksi: ”Joka heikkoa sortaa, herjaa hänen Luojaansa”, ja ”joka sulkee korvansa köyhän pyynnöltä, joutuu itse pyytämään saamatta vastausta”.⁵

Meidän aikanamme Jeesuksen Kristuksen palautettu kirkko ei ollut vielä nähnyt ensimmäistä vuosipäiväänsä, kun Herra antoi jäsenille käskyn ”huolehtia köyhistä ja tarvitsevista ja antaa heille apua, niin etteivät he kärsi”⁶. Huomatkaa tuon kohdan määräävä sävy – *etteivät he kärsi*. Antaessaan tällaisen käskyn Jumala on hyvin vakavissaan.

Kun ajattelemme valtavaa haastetta tarttua maailmassa vallitsevaan epäoikeudenmukaisuuteen, niin mitä yksi ihminen voi tehdä? Mestari itse on antanut vastauksen. Kun Maria voiteli Jeesuksen pään kalliilla hautaamista varten tarkoitettulla öljyllä ennen kuin Jeesus kavallettiin ja ristiinnaulittiin, Juudas Iskariot vastusti tätä tuhlaavaisuutta ja moitti häntä.⁷

Jeesus sanoi:

”Miksi te pahoitatte hänen mielensä? Hän teki minulle hyvän teon. – –

Hän teki minke voi.”⁸

”Hän teki minke voi!” Mikä ytimekäs ohje! Kerran eräs toimittaja kyseenalaisti Kalkutassa vaikuttaneen äiti Teresan omaksuman toivottoman tehtävän pelastaa sen kaupungin puutteenalaiset. Toimittaja sanoi, että tilastollisesti katsottuna äiti Teresa ei ollut saanut aikaan yhtään mitään. Tuo merkittävä pieni nainen huomautti kipakasti, että hänen työssään oli kyse rakkaudesta, ei tilastoista. Vaikka valtava määrä ihmisiä oli hänen *tavoittamattomissaan*, hän sanoi voivansa pitää käskyn rakastaa Jumalaa ja lähimmäistään palvelemalla niitä, jotka olivat hänen *tavoitettavissaan*, niillä resursseilla, joita hänellä oli. Eräessä toisessa tilanteessa hän sanoi: ”Se, mitä teemme, on vain pisara valtameressä, mutta jos me emme tekisi sitä, valtameri olisi yhtä pisaraa pienempi.”⁹ Toimittaja päätyi vakavana siihen tulokseen, että kristillisyyden ei selvästikään ole tilastollinen

hanke. Hän järkeili, että jos taivaassa iloitaan enemmän yhdestä syntisestä, joka tekee parannuksen, kuin yhdeksästäkymmenestäyhdeksästä, jotka eivät ole parannuksen tarpeessa, niin ilmeisesti Jumala ei ole kovin kiinnostunut prosenteista.¹⁰

Kuinka siis voisimme tehdä sen minkä voimme?

Ensinnäkin voimme, kuten kuningas Benjamin opetti, alkaa olla anteliaampia ja lakata ajattelemasta, että köyhät ovat itse aiheuttaneet kurjuutensa. Ehkäpä jotkut *ovat* aiheuttaneet omat vaikeutensa, mutta eivätkö muutkin meistä tee täsmälleen samoin? Eikö juuri siksi tämä myötätuntainen hallitsija kysykin: ”Emmekö me kaikki ole kerjäläisiä?”¹¹ Emmekö me kaikki tarvitse apua ja toivoa ja vastauksia rukouksiimme? Emmekö me kaikki ano anteeksiantoa virheistä, joita olemme tehneet, ja ongelmista, joita olemme aiheuttaneet? Emmekö me kaikki pyydä hartaasti, että armo hyvittäisi heikkoutemme, että laupeus voittaisi oikeudenmukaisuuden ainakin meidän tapauksessamme? Onko mikään ihme, että kuningas Benjamin sanoo meidän *saavan* syntimme anteeksi rukoilemalla sitä Jumalalta, joka vastaa myötätuntoisesti, mutta me *säilytämme* syntiemme anteeksiannon kohtelemalla myötätuntoisesti köyhiä, jotka pyytävät meiltä apua.¹²

Sen lisäksi että toimimme laupiaasti apua tarvitsevien hyväksi, meidän tulee myös rukoilla heidän puolestaan. Ryhmä soramilaisia, joita muut heidän seurakuntalaisensa pitivät ”saastaisina” ja ”kuonana” – ne ovat pyhien kirjoitusten kohdan sanoja – käännyttiin pois heidän rukoushuoneistaan heidän ”vaatetuksensa karkeuden tähden”. He olivat Mormonin sanojen mukaan ”köyhiä, mitä tulee maailman tavaroihin, ja – – myös sydämeltään köyhiä”¹³ – kaksi olotilaa, jotka miltei aina kulkevat käsi kädessä. Lähetyssear-naajatoverit Alma ja Amulek vastaavat tuohon nukkavierusti pukeutuneiden moittittavaan torjumiseen kertomalla heille, että eväsivätpä muut heiltä mitä oikeuksia hyvänsä, he voivat aina rukoilla – kedoillaan ja taloissaan, perheessään ja sydämessään.¹⁴

Mutta sitten Amulek sanoo juuri tälle ryhmälle, joka oli käännytetty pois: ”Jos *te* [rukoultuanne] käännytätte pois tarvitsevat ja alastomat ettekä käy sairaiden ja ahdistettujen luona ja anna omaisuudestanne, *jos teillä on [sitä]*, niille, jotka tarvitsevat – minä sanon *teille*: – – teidän rukouksenne on turha eikä teitä mitään hyödytä, ja te olette kuin tekopyhät, jotka kieltävät uskon.”¹⁵ Mikä uskomaton muistuttaja, että olimmepa rikkaita *tai* köyhiä, meidän pitää tehdä se, minkä voimme, kun muut tarvitsevat apua.

Ettei minua syytettäisi siitä, että ehdotan idealistisia, maailmanlaajuisia yhteiskunnallisia ohjelmia tai kannatan kerjäämistä kasvuelinkeinona, vakuutan teille, että kunnioitan ahkeruuden, säästäväisyyden, omavaraisuuden ja tavoitteellisuuden periaatteita yhtä lujasti kuin kuka tahansa ihminen. Meidän odotetaan aina auttavan itseämme, ennen kuin pyydämme apua muilta. En myöskään tiedä tarkalleen, kuinka kunkin teistä pitäisi täyttää velvoitteensa niitä kohtaan, jotka eivät aina auta tai voi auttaa itseään. Mutta tiedän, että Jumala tietää, ja Hän auttaa teitä ja opastaa teitä opetuslapsuuden myötätuntoa osoittavissa teoissa, jos tunnollisesti haluatte ja rukoilette ja etsitte keinoja pitää käskyn, jonka Hän on antanut meille yhä uudelleen.

Huomaatte, että puhun tässä vaikeista yhteiskunnallisista tarpeista, jotka ulottuvat paljon laajempaan joukkoon kuin kirkon jäsenet. Onneksi Herran tapa auttaa omiamme on helpompi: kaikkien, jotka fyysisesti kykenevät, odotetaan noudattavan paaston lakia. Jesaja kirjoitti:

”Toisenlaista paastoa minä odotan: että – –

murrat leipää nälkäiselle, avaat kotisi kodittomalle, vaatetat alastoman, kun hänet näet, – – irrotat ikeen hihnat ja vapautat sorretut.”¹⁶

Todistan sekä hengellisistä että ajallisista ihmeistä, joita saavat ne, jotka elävät paaston lain mukaan. Todistan ihmeistä, joita olen itse kokenut. Todellakin, kuten Jesaja kirjoitti, olen paastotessani huutanut apua useammin kuin kerran, ja Jumala on todella vastannut: ”Tässä minä olen.”¹⁷ Pitäkää arvossa tuota pyhää etuoikeutta vähintään kerran kuukaudessa ja olkaa paastouhreissanne ja muissa lahjoituksissanne humanitaariseen apuun, koulutukseen ja lähetystyöhön niin anteliaita kuin olosuhteet sallivat. Lupaen, että Jumala on antelias teille, ja ne, jotka saavat teiltä apua, siunaavat ikuisesti nimeänne. Viime vuonna autettiin yli 750 000:ta kirkon jäsentä paastouhriavulla, jonka välittivät eteenpäin tehtävälleen omistautuneet piispat ja Apyyhdistyksen johtajat. Se on suuri joukko kiitollisia myöhempien aikojen pyhiä.

Veljet ja sisaret, tällainen saarna edellyttää, että tunnustan ansaitsemattomat, ansiottomat, loputtomat niin ajalliset kuin hengellisetkin siunaukset

elämässäni avoimesti. Teidän laillanne minulla on ollut toisinaan huolta talousasioista, mutta koskaan en ole ollut köyhä enkä edes tiedä, miltä köyhästä tuntuu. Enkä tiedä kaikkia syitä siihen, miksi syntymää, terveydentilaa, koulutusta ja taloudellisia mahdollisuuksia koskevat olosuhteet vaihtelevat niin laajalti täällä kuolevaisuudessa, mutta kun näen hätää niin monien keskuudessa, tiedän, että ”vain Jumalan armosta olen itse tässä”¹⁸. Tiedän myös, että vaikka en ehkä olekaan veljeni vartija, olen veljeni veli, ja ”mä koska paljon sain, mun täytyy antaaakin”¹⁹.

Tässä suhteessa minä osoitan ihailuani presidentti Thomas Spencer Monsonille. Minulla on ollut siunaus olla tekemisissä tämän miehen kanssa nyt 47 vuotta, ja se mielikuva, jota säilytän hänestä rakkaassa muistossa kuolemaani asti, on, kun hän lensi kotiin siihen aikaan taloudellisesti pahoin kärsineestä Itä-Saksasta jalassaan tohvelit, koska hän oli lahjoittanut pois sekä toisen pukunsa

ja ylimääräiset paitansa että myös ainoat kenkensä. ”Kuinka ihanat ovat vuorilla [ja lentoaseman terminaalin käytävillä] ilosanoman tuojan askelet! Hän ilmoittaa rauhan tulon, tuo suuren ilosanoman.”²⁰ Enemmän kuin kukaan tuntemani ihminen, presidentti Monson on aina tehnyt kaiken voitavansa leskien ja isättömien, köyhien ja sorrettujen hyväksi.

Vuonna 1831 profeetta Joseph Smithin saamassa ilmoituksessa Herra sanoi, että köyhät näkisivät jonakin päivänä ”Jumalan valtakunnan tulevan voimassa ja suuressa kirkkaudessa heidän pelastukseksi”²¹. Auttakaamme tuon profetian täyttymisessä tulemalla Jeesuksen Kristuksen tosi kirkon jäsenyyden voimassa ja kirkkaudessa tekemään voitavamme pelastaaksemme ne, jotka voimme, köyhyydestä, joka pitää heitä vankinaan ja tuhoaa niin monet heidän unelmistaan. Tätä rukoulen Jeesuksen Kristuksen armeliaassa nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Luuk. 4:18.
2. Matt. 8:20.
3. Ks. 2. Nefi 2:14; 3. Nefi 9:15.
4. Jes. 3:14–15.
5. Sananl. 14:31; 21:13.
6. OL 38:35.
7. Ks. Mark. 14:3–5; ks. myös Matt. 26:6–9; Joh. 12:3–5.
8. Mark. 14:6, 8, kursivointi lisätty.
9. *My Life for the Poor*, toim. José Luis González-Balado ja Janet N. Playfoot, 1985, s. 20.
10. Ks. Malcolm Muggeridge, *Something Beautiful for God*, 1986, s. 28–29, 118–119; ks. myös Luuk. 15:7.
11. Moosia 4:19.
12. Ks. Moosia 4:11–12, 20, 26.
13. Alma 32:2–3.
14. Ks. Alma 34:17–27.
15. Alma 34:28, kursivointi lisätty.
16. Jes. 58:6–7.
17. Jes. 58:9.
18. Pidetään John Bradfordin esittämänä; ks. *The Writings of John Bradford*, toim. Aubrey Townsend, 1853, s. xliii.
19. ”Mä koska paljon sain”, *MAP-lauluja*, 141, © Harper San Francisco.
20. Jes. 52:7.
21. OL 56:18; ks. myös jae 19.

Vanhin L. Tom Perry
kahentoista apostolin koorumista

Kestävän rauhan löytäminen ja iankaikkisen perheen rakentaminen

*Juuri Jeesuksen Kristuksen evankeliumi antaa – –
perustuksen, josta voimme löytää kestävää rauhaa ja
jonka varaan voimme rakentaa iankaikkiset perheyksiköt.*

Matkallamme elämän halki on sekä hyvien että huonojen aikojen vaihteita. Kukin niistä tuo eri haasteita. Se, kuinka opimme sopeutumaan niiden aiheuttamiin muutoksiin, riippuu siitä perustuksesta, jolle rakennamme. Herramme ja Vapahtajamme evankeliumi antaa varman ja tukevan perustuksen. Tämä perustus rakentuu pala palalta, kun saamme tietoa Herran iankaikkisesta suunnitelmasta lapsiaan varten. Vapahtaja on Mestariopettaja. Me seuraamme Häntä.

Pyhät kirjoitukset todistavat Hänestä ja antavat meille seurattavaksi esimerkin täydellisestä vanhurskaudesta. Olen kertonut kirkon jäsenille eräässä aiemmassa konferenssissa, että minulla on joukko muistivihkoja, joihin äitini on tallentanut aineistoa, jota hän käytti valmistaessaan Apuyhdistyksen oppiaihteita. Nuo

muistiinpanot ovat yhtä ajankohtaisia nyt kuin ne olivat silloin. Yhdessä niistä on lainaus sanoista, jotka Charles Edward Jefferson kirjoitti vuonna 1908 Jeesuksen Kristuksen luonteesta. Se kuuluu näin:

”Kristittynä oleminen tarkoittaa sitä, että ihailee Jeesusta niin vilpittömästi ja niin hartaasti, että antaa koko elämänsä Hänelle pyrkiessään olemaan Hänen kaltaisensa.

– – Me voimme oppia tuntemaan Hänet sanoista, joita Hän puhui, teoista, joita Hän teki, sekä myös siitä, mistä Hän vaikenä. Me voimme tuntea Hänet myös sen vaikutuksen perusteella, jonka Hän teki ensiksi ystäviinsä, toiseksi vihamihiinsä ja kolmanneksi aikalaisiinsa yleensä. – –

Yksi 1900-luvulla elävien piirteistä on tyytymättömyys [ja myös levottomuus]. – –

Maailma huutaa jotakin, vaikka tuskin tietää mitä. On tullut vaurautta [ja] maailma on täynnä – – ihmisen taidon ja nerouden aikaansaamia keksintöjä, mutta – – olemme [silti] rauhattomia, pettyneitä [ja] ymmällämme. – – [Jos avaamme] Uuden testamentin, [meitä tervehditään näillä sanoilla]: ”Tulkaa minun luokseni, niin minä annan teille levon. Minä olen elämän leipä. Minä olen maailman valo. Jos jonkun on jano, tulkoon minun luokseni ja juokoon. Oman rauhani minä annan teille. Te saatte voiman. Teidän sydämenne täyttää ilo.” (*The Character of Jesus*, 1908, s. 7, 11, 15–16.)

Ihmistä muovaavat osaltaan ne, joiden joukossa hän päättää elää. Häntä muovaavat myös ne, joita hän ihailee ja pyrkii seuraamaan. Jeesus on suuri esikuva. Ainoa tie kestävään rauhaan on turvautua Häneen ja elää.

Mitä Jeesusta koskevia asioita meidän kannattaa tutkia?

”Uuden testamentin kirjoittajat – – eivät välittäneet [Jeesuksen] ulkoisesta olemuksesta, eivät Hänen vaatteistaan tai taloista, joissa Hän asui. – – Hän syntyi tallissa, teki työtä puusepän verstaassa, opetti kolme vuotta ja sitten kuoli ristillä. – – Uuden testamentin kirjoittivat miehet, jotka halusivat ehdottomasti, että me – – keskitämme katsemme [Häneen]” (*The Character of Jesus*, s. 21–22) varmoina siitä, että Hän todella oli ja on Jumalan Poika, maailman Vapahtaja ja Lunastaja.

Yksi Vapahtajan vertauksista soveltuu uskoakseni erityisen hyvin nykyiseen aikaamme.

Se on Matteuksen luvussa 13, jossa sanotaan:

”Mutta kun kaikki nukkuivat, hänen vihamiestensä tuli, kylvi vehnän sekaan rikkaviljaa ja meni pois.

Kun vilja nousi oraalle ja alkoi tehdä tähkää, rikkaviljakin tuli näkyviin.

Työmiehet menivät silloin isäntänsä luo ja sanoivat hänelle: 'Herra, etkö sinä kylvänyt peltoosi hyvää siementä? Mistä siihen on tullut rikkaviljaa?'

Isäntä sanoi heille: 'Se on vihamieheni työtä.' Miehet kysyivät silloin häneltä: 'Tahdotko, että menemme kitkemään sen pois?'

'En', hän vastasi, 'te voitte rikkaviljaa kootessanne nyhtää sen mukana vehnäkin.'

Antakaa niiden kasvaa yhdessä elonkorjuuseen asti. Kun sen aika tulee, minä sanon korjuuväelle: Kootkaa ensin rikkavilja ja sitokaa se kimpuiksi, että se poltettaisiin. Mutta vehnä korjatkaa aittaani.'" (Jakeet 25–30.)

Tuo koko ihmiskunnan vanha vihollinen on löytänyt vaikka kuinka monia menetelmiä levittääkseen rikkaviljaa kauas ja laajalti. Hän on löytänyt keinoja saada sitä tunkeutumaan jopa oman kotimme pyhyteen. Jumalattomista ja maailmallisista tavoista on tullut niin laajalle levinneitä, ettei näytä olevan mitään todellista keinoa kitkeä niitä pois. Niitä tulee johtoja pitkin ja ilmateitse juuri niihin laitteisiin, jotka

on kehitetty sivistämään ja viihdyttämään meitä. Vilja ja rikkavilja ovat kasvaneet tiiviisti yhdessä. Pellostu huolehtivan taloudenhoitajan täytyy koko voimallaan ravita sitä, mikä on hyvää, ja tehdä se niin vahvaksi ja kauniiksi, ettei rikkavilja miellytä sen enempää silmää kuin korvaakaan. Kuinka siunattuja me Herran kirkon jäsenet olemmekaan, kun meillä on Herramme ja Vapahtajamme kallisarvoinen evankeliumi perustuksena, jolle voimme rakentaa elämämme.

Mormonin kirjan 2. Nefin kirjassa sanotaan: "Sillä katso, vielä minä sanon teille, että jos te menette sisälle oikealla tavalla ja saatte Pyhän Hengen, se osoittaa teille kaiken, mitä teidän tulee tehdä" (2. Nefi 32:5).

Me emme saa koskaan antaa maailman hälinän peittää ja hukuttaa tuota hiljaista, vionoa ääntä.

Meitä on todellakin varoitettu tapahtumista, joita kohtaamme omalla aikamme. Haasteemme on, kuinka valmistaudumme tapahtumiin, joiden Herra on sanonut varmasti vielä tulevan.

Monet huolten vallassa olevassa yhteiskunnassamme ymmärtävät, että perheen hajoaminen tuo vain surua ja toivottomuutta levottomaan maailmaan. Meillä kirkon jäsenillä on vastuu varjella ja suojella perhettä yhteiskunnan ja iankaikkisuuden perusyksikkönä. Profeetat ovat varoitaneet ja varoittaneet ennalta perhearvojen heikkenemisen väistämättömistä ja tuhoisista seurauksista.

Kun maailma edelleenkin katsoo meitä, varmistakaamme, että esimerkiksi ylläpitää ja tukee sitä suunnitelmaa, jonka Herra on suunnitellut lapsiaan varten täällä kuolevaisuudessa. Kaikkein parhainta opetusta täytyy antaa vanhurskaan esimerkin avulla. Kotiemme täytyy olla pyhiä paikkoja, jotta kykenemme vastustamaan maailman paineita. Muistakaa, että suurimmat kaikista Herran siunauksista koituvat vanhurskaasta perheestä ja annetaan sille.

Meidän täytyy jatkuvasti ja tarkoin arvioida suoriutumistamme vanhempina. Voimallisin opetus, mitä lapsi koskaan saa, on peräisin kiinnostuneelta ja vanhurskaalta isältä ja äidiltä. Tarkastelkaamme ensin äidin roolia. Kuunnelkaa näitä presidentti Gordon B. Hinckleyn sanoja:

"Nainen, joka tekee asunnosta kodin, vaikuttaa yhteiskuntaan paljon enemmän kuin ne, jotka komentavat suuria armeijoita tai johtavat mahtavia yrityksiä. Kuka voi panna hintalapun vaikutukselle, joka äidillä on lapsiinsa, isoäidillä jälkeläisiinsä tai tädeillä ja siskoilla sukulaisiinsa?"

Me emme kykene mittaamaan tai laskemaan niiden naisten vaikutusta, jotka omilla tavoillaan rakentavat vakaata perhe-elämää ja hoivaavat tulevaisuuden sukupolvia saaden aikaan hyvää ikuisesti. Tämän sukupolven naisten tekemät päätökset ovat seurauksiltaan iankaikkisia. Saanen

väittää, ettei tämän päivän äideillä ole suurempaa tilaisuutta eikä vakavampaa haastetta kuin tehdä kaikki voitavansa [kodin] vahvistamiseksi.” (Standing for Something: 10 Neglected Virtues That Will Heal Our Hearts and Homes, 2000, s. 152.)

Tarkastelkaamme nyt roolia, joka isällä on elämässämme:

Isät antavat siunauksia ja suorittavat pyhiä toimituksia lapsilleen. Niistä tulee heidän elämänsä hengellisiä kohokohtia.

Isät ovat henkilökohtaisesti johtamassa perherukouksia, päivittäistä pyhien kirjoitusten lukemista ja viikoittaisia perheiltoja.

Isät luovat perheen perinteitä olemalla mukana suunnittelemassa lomamatkoja ja retkiä, joihin kaikki perheenjäsenet osallistuvat. Heidän lapsensa eivät koskaan unohda muistoja näistä erityisistä yhteisistä hetkistä.

Isät keskustelevat kahden kesken lastensa kanssa ja opettavat heille evankeliumin periaatteita.

Isät opettavat poikiaan ja tyttäriään arvostamaan työtä ja auttavat heitä asettamaan kelvollisia tavoitteita omassa elämässään.

Isät näyttävät esimerkkiä uskollisesta evankeliumin mukaisesta palvelemisesta.

Muistattehan, veljet, pyhän kutsumuksenne isänä Israelissa – kaikkein tärkeimmän kutsumuksenne ajassa ja iankaikkisuudessa – kutsumuksen, josta teitä ei koskaan vapauteta.

Monia vuosia sitten vaarnakonferensseissa oli tapana näyttää lyhytelokuva havainnollistamaan esittämämme sanoman aihetta. Vuoden aikana, kun matkustimme eri puolilla kirkkoa käyden tehtäviimme kuuluvissa vaarnakonferensseissa, tuon elokuvan sisältö tuli hyvin tutuksi. Miltei osasimme sen ulkoa. Sen sanoma on säilynyt mielessäni kaikki

nämä vuodet. Elokuvan äänenä oli presidentti Harold B. Lee, ja se kertoi eräästä tapahtumasta hänen tyttärensä kotona. Se oli jokseenkin tällainen:

Yhtenä iltana perheen äiti yritti kuumaisesti saada hedelmät säilöttyä. Viimein lapset olivat valmiita vuoteeseen ja rauhoittuneet. Nyt oli aika päästä käsiksi hedelmiin. Kun hän alkoi kuoria hedelmiä ja poistaa niistä kiviä, hänen kaksi pientä poikaansa ilmestyivät keittiöön ilmoittaen, että he olivat valmiit pitämään iltarukouksensa.

Haluamatta keskeyttää työtään äiti sanoi nopeasti pojilleen: ”Mitä jos vain pitäisitte ne rukoukset tänä iltana itseksenne, niin äiti jatkaa tätä hedelmien laittamista.”

Vanhempi pojista asettui topakasti äitinsä eteen ja kysyi: ”Kumpi on tärkeämpää, rukoukset vai hedelmät?” (Ks. *Kirkon presidenttien opetuksia: Harold B. Lee*, 2001, s. 143.)

Huomaamme toisinaan olevamme tilanteissa, jolloin meillä on tilaisuus antaa lapsille opetus, jolla on kestävä vaikutus heidän nuoreen elämäänsä. Tietenkin rukoukset ovat tärkeempiä kuin hedelmät. Äidin tai isän, joka haluaa onnistua, ei pitäisi koskaan olla niin kiireinen, ettei hänellä ole aikaa pysähtyä sellaisena hetkenä lapsen elämässä, jolloin hän voi antaa jonkin tärkeän opetuksen.

Luja vakaumukseni on, ettei monien elämän vuosieni aikana ole koskaan ollut ajankohtaa, jolloin taivaallisen Isämme lapset ovat

tarvinneet enemmän uskollisten, asialleen omistautuneiden vanhempien ohjaavaa kättä. Meillä on vanhempien jättämä suuri ja jalo perintö. He luopuivat lähes kaikesta, mitä he omistivat, löytääkseen paikan, jossa he voisivat kasvattaa perheensä uskossa ja rohkeasti, jotta seuraavalla sukupolvella olisi paremmat mahdollisuudet kuin heillä. Meidän täytyy löytää itseltämme tuota samaa päättäväistä henkeä ja voittaa kohtaamamme haasteet samassa uhraamisen hengessä. Meidän täytyy juurruttaa tuleviin sukupolviin yhä lujempi luottamus Herramme ja Vapahtajamme opetuksiin.

”Ja nyt, poikani, muistakaa, muistakaa, että teidän on rakennettava perustuksenne meidän Lunastajamme kalliolle, hänen, joka on Kristus, Jumalan Poika, niin että kun Perkele lähettää väkevät tuulensa, niin, nuolensa pyörretuulussa, niin, kun kaikki hänen rakeensa ja hänen väkevä myrskynsä pieksevät teitä, sillä ei ole valtaa teihin vetääkseen teidät alas kurjuuden ja loputtoman onnettomuuden kuiluun, sen kallion tähden, jolle teidät on rakennettu, joka on varma perustus, perustus, jolle rakentaessaan ihmiset eivät voi sortua” (Hel. 5:12).

Juuri Jeesusuksen Kristuksen evankeliumi antaa tämän perustuksen, josta voimme löytää kestävästä rauhaa ja jonka varaan voimme rakentaa iankaikkiset perheyksiköt. Tästä todistan Herramme ja Vapahtajamme Jeesusuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

Vanhin Quentin L. Cook
kahdentoista apostolin koorumista

Valitkaa viisaasti

Hylkää paha ja valitse hyvä (ks. Jes. 7:15).

Rakkaat veljeni, haluan tänä iltana antaa muutamia neuvoja, jotka koskevat päätöksiä ja valintoja.

Kun olin nuori asianajaja San Franciscon lahden alueella, toimistomme hoiti jonkin verran lakiasioita eräälle yritykselle, joka tuotti Jaska Jokunen -aiheiset juhlapyhien erikoisjaksot televisiolle.¹ Ihastuin Charles Schulzin taitoihin ja luomuksiin – *Tenaviin*, kuten Jaska Jokuseen, Telluun, Ressuun ja muihin loistaviin hahmoihin.

Yhdessä lempisarjakuvastripissäni on mukana Tellu. Muistini mukaan Jaska Jokusen baseball-joukkue oli tärkeässä pelissä – Tellu pelasi takakentän oikeassa laidassa, ja hänen suuntaansa lyötiin korkea kaaripallo. Pesät olivat täynnä, ja oli meneillään yhdeksännen vuoroparin viimeinen vuoro. Jos Tellu saisi kopin, hänen joukkueensa voittaisi. Jos Tellu ei saisi koppia, vastapuolen joukkue voittaisi.

Ja – kuten voisi tapahtua vain sarjakuvassa – samalla kun pallo syöksyi Tellua kohti, koko joukkue ympäröi hänet. Tellu ajatteli: ”Jos saan kopin, minusta tulee sankari. Ellen saa koppia, minusta tulee syntipukki.”

Pallo syöksyi kohti, ja joukkueoverien seurattessa innokkaina viereistä pallo luiskahti Tellun kädestä. Jaska Jokunen viskasi turhautuneena

baseball-räpylensä maahan. Silloin Tellu katsoi joukkueovereitaan, pani kätensä lanteilleen ja sanoi: ”Miten te oletitte minun saavan kopin, kun olen huolissani maamme ulkopolitiikasta?”

Tämä oli vuosien varrella yksi niistä monista lyönneistä, joista Tellu ei saanut koppia, ja joka kerta hänellä oli uusi tekosyy.² Vaikkakin aina humoristisia, Tellun tekosyyt olivat järkeilyjä. Ne eivät olleet todellisia syitä sille, miksi hän ei ollut onnistunut saamaan koppia.

Palvelukautensa aikana presidentti Thomas S. Monson on usein opettanut, että valinnat määräävät kohtalon.³ Siinä hengessä neuvoni tänä iltana on se, että meidän tulee kohota kaikkien niiden järkeilyjen yläpuolelle, jotka estävät meitä tekemästä vanhurskaita valintoja, varsinkin mitä tulee Jeesuksen Kristuksen palvelemiseen. Jesajan kirjassa meille opetetaan, että meidän täytyy hylätä paha ja valita hyvä.⁴

Uskon, että on erityisen tärkeää meidän ajanamme – kun Saatana raivoaa ihmisten sydämessä niin monin uusin ja hienovaraisin keinoin – että teemme valintamme ja päätöksemme huolella niiden tavoitteiden ja päämäärien mukaisesti, joita noudattaen me julistamme elävämme. Tarvitsemme ehdotonta sitoutumista

käskyihin ja tinkimätöntä kuuliaisuutta pyhille liitoille. Kun sallimme järkeilyjen estää meitä saamasta tempeliendaumenttia, palvelemasta kelpollisesti lähetystyössä ja solmimasta tempeliavioliittoa, ne ovat erityisen vahingollisia. On sydäntäsärkevää, kun väitämme uskavamme näihin tavoitteisiin ja silti laiminlyömme päivittäin niitä toimia, joita näiden tavoitteiden saavuttaminen edellyttää.⁵

Jotkut nuoret väittävät, että heidän tavoitteenaan on solmia avioliitto tempelissä, mutta he eivät seurustele tempelikelpoisten henkilöiden kanssa. Ollakseni rehellinen, jotkut eivät edes seurustele, piste! Te naimattomat miehet, mitä pidempään pysytte naimattomina sopivan iän ja kypsyyden saavutettuanne, sitä mukavamalta naimattomana pysyminen voi alkaa tuntua. Mutta sitä *epämukavamalta* sen pitäisi alkaa teistä tuntua!

Pyydän teitä menemään innokkaasti⁶ mukaan sellaiseen hengelliseen ja sosiaaliseen kanssakäymiseen, joka sopii yhteen temppeleavioittotavoitteenne kanssa.

Jotkut lykkäävät avioliiton solmimista, kunnes opiskelut on opiskeltu ja työpaikka hankittu. Vaikka tämä järkeily on laajasti hyväksyttyä maailmassa, se ei osoita uskoa, se ei sovi yhteen nykyajan profeettojen neuvon kanssa eikä vakaan opin kanssa.

Tapasin äskettäin erään hienon teini-ikäisen nuoren miehen. Hänen tavoitteenaan oli mennä lähetystyöhön, hankkia koulutus, solmia avioliitto temppeleissä ja saada uskollinen, onnellinen perhe. Olin hyvin mielissäni hänen tavoitteistaan. Mutta kun keskustelimme pidempään, kävi ilmi, ettei hänen käytöksensä eivätkä hänen tekemänsä valinnat olleet sopusoinnussa hänen tavoitteidensa

kanssa. Tunsin, että hän aidosti halusi mennä lähetystyöhön ja vältti vakavia virheitä, jotka estäisivät lähetystyön, mutta hänen päivittäinen käyttäytymisensä ei valmistanut häntä niihin fyysisiin, emotionaalisiin, sosiaalisiin, älyllisiin ja hengellisiin haasteisiin, joita hän kohtaisi.⁷ Hän ei ollut oppinut tekemään työtä uutterasti. Hän ei suhtautunut kouluun eikä seminaariin vakavasti. Hän kävi kirkossa, mutta hän ei ollut lukenut Mormonin kirjaa. Hän käytti suuren osan ajasta videopelien ja sosiaalisen median parissa. Hän tuntui ajattelevan, että pelkkä lähetystyöhön lähteminen riittäisi. Nuoret miehet, sitoutukaa uudelleen kelvolliseen käytökseen ja vakavaan valmistautumiseen ollaksenne meidän Herramme ja Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen lähettiläitä.

En kannan huolta pelkästään niistä isoista käännteentekeväistä valinnoista vaan myös niiden välimaastosta – arkipäivän maailmasta ja ilmeisen tavanomaisista valinnoista, joiden parissa vietämme suurimman osan ajastamme. Näillä alueilla meidän täytyy tähdentää kohtuutta, tasapainoa ja varsinkin viisautta. On tärkeää nousta järkeilyjen yläpuolelle ja tehdä parhaita valintoja.

Erinomainen esimerkki kohtuuden, tasapainon ja viisauden tarpeesta on internetin käyttö. Sitä voi käyttää lähetystyössä ihmisten löytämiseen, apuna pappeustehtävissä, sen avulla voi löytää kallisarvoisia esivanhempia pyhiä temppeleitoimituksia varten sekä paljon muutakin. Mahdollisuudet hyvään ovat valtavat. Tiedämme myös, että se voi välittää paljon sellaista, mikä on paha, kuten pornografiaa, digitaalista julmuutta⁸ ja nimetöntä juoruilua. Se voi myös saada tekemään tyhmyyksiä. Kuten veli Randall L. Ridd sydämeenkäyvästi opetti viime yleiskonferenssissa puhuessaan internetistä: ”Voitte juuttua tyhjänpäiväisyyksien

loputtomiin kiemuroihin, jotka tuhlaavat aikaanne ja vahingoittavat mahdollisuuksianne.”⁹

Häiriötekijöitä ja vanhurskauden vastustusta ei ole yksinomaan internetissä; niitä on kaikkialla. Ne vaikuttavat paitsi nuoriin myös meihin kaikkiin. Elämme maailmassa, joka on kirjaimellisesti levottomuuden vallassa.¹⁰ Meitä saartavat pakkomielleiset kuvaukset ”hauskanpidosta ja peleistä” sekä moraalittomasta ja toimintahäiriöisestä elämästä. Nämä esitetään suuressa osassa mediaa normaalina käytöksenä.

Vanhin David A. Bednar kehotti äskettäin jäseniä olemaan totuudenmukaisia käyttäessään sosiaalista mediaa.¹¹ Eräs merkittävä mielipidevaikuttaja, Arthur C. Brooks, on tähdentänyt tätä näkökantaa. Hän on havainnut, että kun käytämme sosiaalista mediaa, meillä on taipumus välittää elämämme iloisia yksityiskohtia mutta ei vaikeita hetkiä koulussa tai työssä. Me esittelemme elämää valikoiden – toisinaan itseämme korottavalla tai epäaidolla tavalla. Me jaamme tämän elämän, ja sitten seuraamme ”sosiaalisen median ’ystävienne’ miltei yksinomaan – – teennäistä elämää”. Brooks vahvistaa: ”Kun vietätte osan ajastanne yrittäen näyttää onnellisemmilta kuin olette ja muun osan ajastanne näette, miten paljon onnellisemmilta muut vaikuttavat teihin verrattuna, niin miten se voisikaan olla huonontamatta oloanne?”¹²

Toisinaan tuntuu siltä, että hukumme joutavaan mielettömyyteen, järjettömään meteliin ja jatkuvaan kiistelyyn. Kun vaimennamme melun ja tarkastelemme sisältöä, löydämme hyvin vähän sellaista, mikä auttaa meitä iankaikkisessa pyrkimyksessämme kohti vanhurskaita tavoitteita. Eräs isä vastaa viisaasti lapsilleen näiden pyytäessä useaan kertaan lupaa osallistua tällaisiin huvituksiin. Hän

yksinkertaisesti kysyy heiltä: ”Tekeekö tämä sinusta paremman ihmisen?”

Kun järkeillen perustelemme väärin valintoja, suuria tai pieniä, jotka ovat ristiriidassa palautetun evankeliumin kanssa, me menetämme tarvitsemamme siunaukset ja varjeluksen sekä joudumme usein synnin ansaan tai yksinkertaisesti eksymme tieltä.

Olen erityisen huolissani mielettömyydestä¹³ ja ”kaikkean uuteen” kohdistuvasta pakkomielleestä. Kirkossa me edistämme ja suosimme kaikenlaista totuutta ja tietoa. Mutta kun kulttuuri, tietämys ja yhteiskunnalliset tavat irtautuvat Jumalan onnensuunnitelmasta ja Jeesuksen Kristuksen keskeisestä roolista, tapahtuu väistämätön yhteiskunnan pirstoutuminen.¹⁴ Meidän aikanamme – huolimatta ennätysellisistä edistysaskelista monilla aloilla, varsinkin tieteen ja viestinnän alalla – keskeiset perusarvot ovat rapautuneet ja kokonaisvaltainen onni ja hyvinvointi ovat vähentyneet.

Kun apostoli Paavali kutsuttiin puhumaan Areiopagilla Ateenassa, hän huomasi samaa älyllistä mahtailua ja todellisen viisauden puutetta, jota ilmenee nykyään.¹⁵ Apostolien teoissa kerrotaan näin: ”Ateenalaiset samoin kuin kaupungissa asuvat muukalaisetkin olivat näet tavattoman kiinnostuneita kaikista uusista asioista ja puheenaiheista.”¹⁶ Paavali tähdensi Jeesuksen Kristuksen ylösnousemusta. Kun väkijoukko käsitti hänen sanomansa uskonnollisen luonteen, jotkut ivailivat häntä. Toiset taas lähettivät

hänet pois sanoen: ”Kenties saamme kuulla sinulta tästä vielä toistekin.”¹⁷ Paavali lähti Ateenasta *ilman minäkäänlaista menestystä*. Tuomiorovasti Frederic Farrar kirjoitti tästä käynnistä: ”Hän ei perustanut Ateenaan yhtään seurakuntaa, hän ei kirjoittanut ateenalaisille yhtään kirjettä, eikä hän enää astunut jalallaan Ateenaan, vaikka hän usein kulkikin sen ohitse.”¹⁸

Uskon, että vanhin Dallin H. Oaksin innoitettu sanoma, joka tekee eron hyvän, paremman ja parhaan välillä, tarjoaa tehokkaan keinon arvioida valintoja ja tärkeysjärjestyksiä.¹⁹ Monet vaihtoehdot eivät sinällään ole pahoja, mutta jos ne vievät kaiken aikamme ja estävät meitä valitsemasta parhaita vaihtoehtoja, silloin niistä tulee salakavalaa.

Kelvollisetkin pyrkimykset kaipaavat arviointia, jotta voisi päätellä, ovatko ne alkaneet häiritä parhaisiin tavoitteisiin pyrkimistä. Minulla oli ikimuistoinen keskustelu isäni kanssa ollessani teini-ikässä. Hän ei uskonut, että nuoret kylliksi keskittyivät tai valmistautuivat pitkän aikavälin tärkeisiin tavoitteisiin – kuten työllistymiseen ja perheen elättämiseen.

Merkityksellinen opiskelu ja valmentava työkokemus olivat aina isäni suosittelujen ja tärkeinä pitämien asioiden kärjessä. Hän oli sitä mieltä, että koulupäivän jälkeisillä harrastuksilla, kuten väittelykerholla ja oppilaskuntatoiminnalla, voisi olla suora yhteys joihinkin tärkeisiin tavoitteisiin. Hän ei ollut niinkään varma siitä

paljosta ajasta, jonka uhrasin olemalla mukana jalkapallossa, koripallossa ja baseballissa sekä kilpajuoksussa. Hän myönsi, että urheilu voisi kasvattaa voimaa, kestävyyttä ja yhteistyötaitoja, mutta väitti, että olisi kenties parempi antaa sille vähemmän aikaa ja keskittyä yhteen lajiin. Hänen mielestään urheilu oli hyvää muttei sitä parasta *minulle*. Hän oli huolissaan siitä, että joissakin urheilulajeissa oli kyse paikallisen maineen tai suosion kasvattamisesta tärkeimpien pitkän aikavälin tavoitteiden kustannuksella.

Tätä taustaa vasten yksi syy siihen, miksi pidän Tellun baseballin pelaamista koskevasta sarjakuvasta, on se, että isäni mielestä minun olisi pitänyt opiskella ulkopoliittikkaa eikä kantaa huolta siitä, saisinko kopin. Minun on paras tehdä selväksi se, että äitini piti urheilusta. Hänen olisi vähintään pitänyt joutua sairaalaan, ennen kuin hän olisi jättänyt väliin jonkin ottelustani.

Olin päättänyt noudattaa isäni neuvoa ja olla menemättä mukaan yliopistourheiluun. Sitten lukion jalkapallovalmentajani ilmoitti minulle, että Stanfordin jalkapallovalmentaja halusi lounastaa Merlin Olsenin ja minun kanssa. Ne teistä, jotka ovat nuorempia, eivät ehkä tunne Merliniä. Hän oli uskomaton maajoukkueen taklaaja Loganin lukion jalkapallojoukkueessa, jossa minä pelasin pelinrakentajana ja puolustajana sekä palautin alkua ja lentopotkuja. Lukiossa Merlin sai tarjouksia useimmilta jalkapallojoukkueilta eri puolilla maata. Yliopistossa hän voitti Outland-palkinnon maan parhaana sisempänä linjamiehenä. Merlin varattiin lopulta valtakunnalliseen jalkapalloliigaan (NFL) numerolla kolme, ja hän pelasi sarjan parhaista pelaajista kootussa tähtijoukkueessa hämmästyttävät 14 perättäistä kertaa. Vuonna 1982 hänet valittiin ammattilaisjalkapallon kunniagalleriaan.²⁰

Söimme lounasta Stanfordin valmentajan kanssa Bluebird-ravintolassa Loganissa Utahissa. Kun olimme käteleet, valmentaja ei kertaakaan katsonut minua silmiin. Hän puhui suoraan Merlinille minusta välittämättä. Lounaan päättyessä hän ensimmäisen kerran kääntyi minun puoleeni mutta ei muistanut nimeäni. Sitten hän sanoi Merlinille: ”Jos valitset Stanfordin ja haluat ottaa mukaan ystäväsi, hänellä on riittävän hyvät arvosanat, niin että opiskelupaikka voitaisiin ehkä järjestää myös hänelle.” Tämä kokemus vahvisti minulle, että minun tulisi noudattaa isäni viisasta neuvoa.

Tarkoituksenani ei ole yrittää estää osallistumista urheiluun tai internetin käyttöön tai muihin kelvollisiin harrastuksiin, joista nuoret nauttivat. Ne ovat sen laatusia harrastuksia, että ne edellyttävät kohtuutta, tasapainoa ja viisautta. Kun niitä käytetään viisaasti, ne rikastavat elämäämme.

Kannustan kuitenkin jokaista, sekä nuoria että vanhoja, tarkistamaan tavoitteita ja päämääriä sekä pyrkimään suurempaan itsekuriin. Meidän päivittäisen käytöksemme ja valintojemme tulisi olla sopusoinnussa tavoitteidemme kanssa. Meidän täytyy nousta järkeilyjen ja häiriötekijöiden

yläpuolelle. On aivan erityisen tärkeää, että tekemämme valinnat ovat sopusoinnussa liittojemme kanssa palvella Jeesusta Kristusta vanhurskaudessa.²¹ Emme saa irrottaa katsettamme tai pudottaa sitä palloa mistään syystä.

Tämä elämä on aika valmistautua kohtaamaan Jumala.²² Me olemme onnellista, iloista kansaa. Me arvostamme hyvää huumorintajua ja pidämme suurella arvossa vapaata aikaa ystävien ja perheen parissa. Mutta meidän täytyy käsittää, että elämänsenteemme ja kaikkien valintojemme pohjana täytyy olla vakava tarkoituksenmukaisuus. Häiriötekijät ja järkeilyt, jotka rajoittavat edistymistä, ovat sinällään vahingollisia, mutta kun ne heikentävät uskoa Jeesukseen Kristukseen ja Hänen kirkkoonsa, ne ovat syvästi murheellisia.

Rukoukseni on, että me kaikki pappeudenhaltijat käyttäytyisimme niin, että olisimme sopusoinnussa niiden ylevien päämäärien kanssa, joita edellytetään niiltä, jotka ovat Mestarin palveluksessa. Meidän tulee kaikessa muistaa, että rohkeus todistuksessa Jeesuksesta on se suuri jaotteleva testi selestisen ja terrestriksen valtakunnan välillä.²³ Me haluamme päästä siinä jaotellussa selestiselle puolelle. Yhtenä Hänen apostoleistaan lausun palavan todistuksen sovituksen todellisuudesta ja Jeesuksen Kristuksen, meidän Vapahtajamme, jumalallisuudesta. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Lee Mendelson – Bill Melendez Production TV Specials.
2. Tellu aina järkeili, miksei hän ollut saanut koppia, syytellen milloin häiritseviä Saturnuksen kuita, milloin räpylässään olevien mahdollisesti myrkyllisten aineiden aiheuttamaa huolta.
3. Ks. ”Decisions Determine Destiny”, luku 8, julkaisussa *Pathways to Perfection*:

Discourses of Thomas S. Monson, 1973, s. 57–65.

4. Ks. Jes. 7:15.
5. ”Jos olisi yhtä helppoa tehdä kuin tietää, mikä on tehtävä, niin olisi kappelit kirkkoja ja köyhäin hökkelit ruhtinasten linnoja” (*William Shakespearen draamat*, suom. Paavo Cajander, 1953, osa I, ”Venetian kauppias”, s. 10).
6. Ks. OL 58:27.
7. Ks. *Sopeutuminen lähetyssaarnaajan elämään*, kirjanen, 2013, s. 23–49.
8. Ks. Stephanie Rosenbloom, ”Dealing with Digital Cruelty”, *New York Times*, 24. elokuuta 2014, s. SR1.
9. ”Valintojen sukupolvi”, *Liahona*, toukokuu 2014, s. 56.
10. Ks. OL 45:26.
11. Ks. ”To Sweep the Earth as with a Flood”, BYU:n kampuksen koulutusviikolla pidetty puhe, 19. elokuuta 2014; lds.org/prophets-and-apostles/unto-all-the-world/to-sweep-the-earth-as-with-a-flood.
12. ”Love People, Not Pleasure”, *New York Times*, 20. heinäkuuta 2014, SR1.
13. Valitettavasti yksi huvitus, joka on lisääntynyt meidän aikanamme, on silkka mielettömyys. Kun Vapahtaja luetteli joitakin niistä asioista, jotka voivat saastuttaa ihmisen, Hän mainitsi myös mielettömyyden (ks. Mark. 7:22, vuoden 1938 raamatunkäännös).
14. Tämä tapahtui muinaisessa Kreikassa ja Roomassa samoin kuin Mormonin kirjan sivilisaatioiden keskuudessa.
15. Ks. Frederic W. Farrar, *The Life and Work of St. Paul*, 1898, s. 302. Siellä oli kaikenlaisia filosofeja, kuten epikurolaisia ja stoalaisia – keskenään kilpailevia ryhmiä, joita jotkut ovat kuvailleet pakanamaailman fariseuksiksi ja saddukeuksiksi. Ks. myös Quentin L. Cook, ”Katsoa yli maalin”, *Liahona*, maaliskuu 2003, s. 20–24.
16. Ap. t. 17:21.
17. Ap. t. 17:32.
18. *The Life and Work of St. Paul*, s. 312.
19. Ks. Dallin H. Oaks, ”Hyvä, parempi, paras”, *Liahona*, marraskuu 2007, s. 104–108.
20. Merlin Olsen oli jalkapallon tähtipelaaja, näyttelijä ja NFL-kommentaattori NBC:lle. Hän voitti Outland-palkinnon pelatesaan jalkapalloa Utahin osavaltiossa yliopistossa. Hän pelasi ammattilaisjalkapalloa Los Angeles Rams -joukkueessa. Hän näytteli Jonathan Garveyn roolissa Michael Landonin rinnalla televisiosarjassa *Pieni talo preerialla*, ja hänellä oli oma televisio-ohjelma *Father Murphy*. Merlin on nyt kuollut (11. maaliskuuta 2010), ja kaipaamme häntä hyvin paljon.
21. Ks. OL 76:5.
22. Ks. Alma 34:32.
23. Ks. OL 76:79.

Vanhin Craig C. Christensen
seitsemänkymmenen johtokunnasta

Tiedän itse nämä asiat

Se, että saamme itse tiedon siitä, että Jeesuksen Kristuksen palautettu evankeliumi on totta, voi olla yksi suurenmoisimmista ja iloisimmista kokemuksista elämässä.

Rakkaat veljeni, presidentti Thomas S. Monsonin henkilökohtainen esimerkki ja pappeuden palvelutyö innoittavat meitä jatkuvasti. Hiljattain muutamilta diakoneilta kysyttiin: ”Mitä eniten ihaillette presidentti Monsonissa?” Yksi diakoni muisti, kuinka presidentti Monson antoi lapsena lelunsa puutteessa oleville ystävilleen. Toinen mainitsi, kuinka presidentti Monson huolehti seurakuntansa monista leskistä. Kolmas huomautti, että hänet kutsuttiin apostoliksi hyvin nuorena ja että hän on tuonut siunausta ihmisille kaikkialla maailmassa. Sitten eräs nuori mies sanoi: ”Se, mitä eniten ihailen presidentti Monsonissa, on hänen vahva todistuksensa.”

Tosiaankin me olemme kaikki tunteneet profeettamme erityisen todistuksen Vapahtajasta Jeesuksesta Kristuksesta sekä hänen sitoumuksensa noudattaa aina Hengen kehoituksia. Aina kun presidentti Monson kertoo jonkin kokemuksen, hän kutsuu meitä elämään täydemmin evankeliumin mukaan sekä tavoittelemaan omaa hengellistä todistusta ja vahvistamaan sitä. Muistakaa, mitä hän sanoi tältä puhujakorokkeelta vain muutama konferenssi sitten: ”Jotta voisimme olla vahvoja ja kestäisimme

kaikki ne voimat, jotka vetävät meitä väärään suuntaan – –, meillä täytyy olla oma todistus. Olittepa 12 tai 112 – tai mitä tahansa siltä väliltä – voitte tietää itse, että Jeesuksen Kristuksen evankeliumi on tosi.”¹

Vaikka sanomani tänä iltana on suunnattu niille, jotka ovat lähempänä 12:ta kuin 112:ta, esittämäni periaatteet soveltuvat jokaiseen. Vastauksena presidentti Monsonin sanoihin kysyisin: Tietääkö kukin meistä itse, että evankeliumi on totta? Voimmeko varmuudella sanoa, että todistuksemme on todellakin meidän omamme? Lainaan jälleen presidentti Monsonia: ”Väitän, että luja todistus Vapahtajastamme ja Hänen evankeliumistaan [suojelee

teitä ympärillänne olevalta synniltä ja pahuudelta]. – – Ellei teillä vielä ole todistusta näistä asioista, tehkää sen saamiseksi se, mikä on tarpeen. Teidän on välttämätöntä saada oma todistus, sillä muiden todistukset kantavat teitä vain tiettyyn pisteeseen asti.”²

Voin itse tietää nämä asiat

Se, että saamme itse tiedon siitä, että Jeesuksen Kristuksen palautettu evankeliumi on totta, voi olla yksi suurenmoisimmista ja iloisimmista kokemuksista elämässä. Meidän täytyy kenties aloittaa siitä, että luotamme muiden todistukseen – sanoen kuten nuoret sotilaat: ”Me emme epäile äitiemme tienneen sitä.”³ Tämä on hyvä lähtökohta, mutta sen pohjalta meidän tulee sitten rakentaa. Jotta voi elää vahvana evankeliumin mukaan, ei ole mitään sen tärkeämpää kuin saada oma todistus ja vahvistaa sitä. Meidän tulee pystyä sanomaan kuten Alma: ”[Tiedän itse] nämä asiat.”⁴

”Ja kuinka luulette minun tietävän niiden olevan varmasti totta?” Alma jatkoi. ”Katso, minä sanon teille, että Jumalan Pyhä Henki on ilmaissut ne minulle. Katso, minä olen paastonnut ja rukoillut monta päivää, jotta voisin itse tietää nämä asiat. Ja nyt minä tiedän itse, että ne ovat totta.”⁵

Haluan nähdä sen, mitä isäni näki

Alman tavoin myös Nefi tuli tuntemaan totuuden itse. Kuunneltuaan isänsä kertovan monista hengellisistä kokemuksistaan Nefi halusi tietää, mitä hänen isänsä tiesi. Tämä oli muutenkin kuin pelkkää uteliaisuutta – se oli jotakin, mitä hän janoi. Vaikka hän oli ”tavattoman nuori”, hän oli ”sangen halukas tuntemaan Jumalan salaisuuksia”⁶. Hän oli ”halukas näkemään ja kuulemaan ja tietämään näistä asioista Pyhän Hengen voimalla”⁷.

Kun Nefi istui pohdiskelemassa sydämessään, hänet ”temmattiin pois Herran Hengessä – – tavattoman korkealle vuorelle”, missä häneltä kysyttiin: ”Mitä haluat?” Hän vastasi yksinkertaisesti: ”Haluan nähdä sen, mitä isäni näki.”⁸ Uskovan sydämensä ja uutterien ponnistelujensa ansiosta Nefiä siunattiin ihmeellisellä kokemuksella. Hän sai omin silmin nähdä Vapahtajan Jeesuksen Kristuksen tulevan syntymän, elämän ja ristiinnaulitsemisen, hän näki Mormonin kirjan esiin tulemisen ja evankeliumin palauttamisen viimeisinä aikoina – kaikki sen tuloksena, että hän halusi vilpittömästi tietää itse.⁹

Nämä henkilökohtaiset kokemukset Herran kanssa valmistivat Nefiä niihin vastoinkäymisiin ja haasteisiin, joita hänellä olisi pian edessään. Niiden ansiosta hän kykeni pysymään vahvana silloinkin kun muilla hänen perheessään oli vaikeaa. Hän kykeni siihen, koska hän oli *oppinut* itse ja hän *tiesi* itse. Häntä oli siunattu omalla todistuksella.

Pyytäköön sitä Jumalalta

Nefin tavoin myös profeetta Joseph Smith oli tavattoman nuori, kun hän pohti vakavasti mielessään hengellisiä totuuksia. Josephille se oli sangen suuren levottomuuden aikaa, sillä häntä saartoivat uskontoa koskevat ristiriitaiset ja hämmentävät viestit. Hän halusi tietää, mikä kirkko oli oikea.¹⁰ Näiden Raamatun jakeiden innoittamana – ”jos kuitenkin joltakulta teistä puuttuu viisautta, pyytäköön sitä Jumalalta”¹¹ – hän toimi itse saadakseen vastauksen. Eräänä kuniina aamuna keväällä 1820 hän meni metsikköön ja polvistui rukoukseen. Koska Joseph uskoi ja koska Jumalalla oli hänelle erityinen työ tehtäväksi, hän näki loistavassa näyssä Isän Jumalan ja Hänen Poikansa Jeesuksen

Kristuksen sekä sai omakohtaisesti tietää, mitä hänen tuli tehdä.

Näettekö Josephin kokemuksessa mallin, jota voisitte soveltaa saadakseenne oman todistuksen tai vahvistaksenne sitä? Joseph antoi pyhien kirjoitusten painua syvälle sydämeensä. Hän pohdiskeli niitä syvällisesti ja sovelsi niitä omaan tilanteeseensa. Sitten hän toimi sen pohjalta, mitä oli oppinut. Tuloksena oli loistava ensimmäinen näky – ja kaikki se, mitä sen jälkeen seurasi. Tämä kirkko on varsin kirjaimellisesti perustettu sen periaatteen pohjalle, että jokainen – myös 14-vuotias maalaispoika – voi pyytää Jumalalta ja saada vastauksen rukouksiinsa.

Mikä siis on todistus?

Kuulemme usein kirkon jäsenten sanovan, että heidän todistuksensa evankeliumista on heidän kallisarvoisin omaisuutensa. Se on pyhä lahja Jumalalta, ja se tulee meille Pyhän Hengen voimalla. Se on se tyyni, horjumaton varmuus, jonka saamme, kun tutkimme, rukoilemme ja elämme evankeliumin mukaan. Se on tunne siitä, kun Pyhä Henki todistaa meidän sielullemme, että se, mitä opimme ja teemme, on oikein.

Jotkut puhuvat todistuksesta aivan kuin se olisi valokatkaisija – se on joko päällä tai pois päältä: sinulla joko on todistus tai ei ole sitä. Todellisuudessa todistus muistuttaa enemmän puuta, joka käy läpi erilaisia kasvu- ja kehitysvaiheita. Jotkin maapallon korkeimmista puista kasvavat Redwoodin kansallispuistossa Yhdysvaltain länsiosissa. Kun seisoo näiden valtavien puiden juurella, on hämmästyttävää ajatella, että jokainen niistä on kasvanut pikkuruisesta siemenestä. Samoin on meidän todistuksemme laita. Vaikka se saattaa alkaa yksittäisestä hengellisestä kokemuksesta, se kasvaa ja kehittyy ajan kuluessa jatkuvan ravitsemisen ja toistuvien hengellisten kokemusten ansiosta.

Ei siis ihme, että kun profeetta Alma selitti, kuinka me saamme todistuksen, hän puhui siemenestä, joka kasvoi puuksi. ”Jos te annatte sijaa”, hän sanoi, ”niin että sydämeenne voidaan kylvää siemen, katso, jos se on oikea siemen eli hyvä siemen, jos te ette epäuskollanne heittä sitä pois, – – se alkaa paisua teidän rinnassanne; ja kun te tunnette nämä paisumisen liikkeet, te alatte sanoa itseksenne: Tämän täytyy olla hyvä siemen, eli sanan täytyy olla hyvä, sillä se alkaa

Kapkaupunki, Etelä-Afrikka

avartaa sieluani; niin, se alkaa valaista ymmärrystäni, niin, se alkaa olla minusta ihana.”¹²

Näin todistus saa usein alkunsa: pyhistä, valaisevista, vakuuttavista tuntemuksista, jotka osoittavat meille, että Jumalan sana on totta. Niin ihania kuin nämä tuntemukset ovatkin, ne ovat kuitenkin vasta alku. Teidän työnne oman todistuksenne kasvattamiseksi ei ole tehty – sen enempää kuin punapuun kasvattamiseen liittyvä työ olisi tehty, kun ensimmäinen pieni verso työntyy maasta esiin. Mikäli emme välitä näistä varhaisista Hengen kehoituksista tai laiminlyömmme niitä, mikäli emme ravitse niitä jatkamalla pyhien kirjoitusten tutkimista ja rukoilemista sekä tavoittelemalla lisää kokemuksia Hengen kanssa, niin meidän tuntemuksemme haihtuvat ja todistuksemme heikkenee.

Kuten Alma ilmaisi asian: ”Jos te laiminlyötte puun ettekä huolehdi sen ravinnosta, katso, se ei juurru; ja kun aurinko tulee ja paahtaa sitä, niin koska sillä ei ole juurta, se kuivettuu, ja te vedätte sen maasta ja heitätte sen pois.”¹³

Useimmissa tapauksissa meidän todistuksemme kasvaa samalla tavoin kuin puu kasvaa: vähitellen, miltei huomaamatta meidän jatkuvan huolenpitomme ja jatkuvien uutterien ponnistelujemme tuloksena. ”Mutta jos

te uskollanne ravitsette sanaa”, Alma lupasi, ”niin, ravitsette puuta, kun se alkaa kasvaa, hyvin uutterasti ja kärsivällisesti, odottaen siitä hedelmää, se juurtuu; ja katso, se on oleva puu, joka versoo ikuiseen elämään.”¹⁴

Nyt on oikea hetki, tänään on oikea päivä

Minun oma todistukseni sai alkunsa, kun tutkin ja pohdiskelin Mormonin kirjassa olevia opetuksia. Kun polvistuin kysymään Jumalalta nöyrässä rukouksessa, Pyhä Henki todisti minun sielulleni, että se, mitä luin, on totta. Tästä varhaisesta todistuksesta tuli liikkeelle paneva voima todistukselleni monista muista evankeliumin totuuksista, sillä kuten presidentti Monson on opettanut: ”Kun tiedämme Mormonin kirjan olevan totta, siitä seuraa, että Joseph Smith oli todella profeetta ja että hän näki Jumalan, iankaikkisen Isän, ja Hänen Poikansa Jeesuksen Kristuksen. Siitä seuraa myös, että evankeliumi palautettiin näinä myöhempinä aikoina Joseph Smithin kautta – mihin kuuluu sekä Aaronin että Melkisedekin pappeuden palautus.”¹⁵ Sen päivän jälkeen minulla on ollut monia pyhiä, Pyhän Hengen antamia kokemuksia, ja ne ovat vahvistaneet minulle, että Jeesus Kristus on maailman Vapahtaja ja että Hänen palautettu

evankeliuminsa on totta. Alman tavoin voin sanoa varmuudella, että tiedän itse nämä asiat.

Nuoret ystäväni, nyt on oikea hetki ja tänään on oikea päivä saada oma-kohtainen tieto tai vahvistus siitä, että evankeliumi on totta. Meillä jokaisella on tärkeä työ tehtävänämmme. Jotta voimme tehdä sen työn ja tulla varjeluiksi maailmallsilta vaikutuksilta, joita näyttää häämöttävän jatkuvasti, meillä täytyy olla samanlainen usko kuin Almalla, Nefillä ja nuorella Joseph Smithillä, niin että voimme saada oman todistuksen ja vahvistaa sitä.

Kuten se nuori diakoni, josta puhuin aiemmin, minäkin ihailen presidentti Monsonissa hänen todistustaan. Presidentti Monsonin todistus on kuin korkealle kohoava punapuu, ja silti hänenkin todistuksensa on täytynyt kasvaa ja vahvistua ajan kuluessa. Me voimme saada omakohtaisen tiedon – aivan kuten presidentti Monson on saanut – siitä, että Jeesus Kristus on meidän Vapahtajamme ja maailman Lunastaja ja että Joseph Smith on palautuksen – mukaan lukien Jumalan pappeuden palautuksen – profeetta. Meillä on tämä pyhä pappeus. Rukoilen nöyrästi, että voimme oppia nämä asiat ja saada niistä omakohtaisen tiedon. Jeesuksen Kristuksen pyhässä nimessä. ■

VIITTEET

1. ”Uskalla seistä yksin”, *Liahona*, marraskuu 2011, s. 62.
2. ”Pappeuden voima”, *Liahona*, toukokuu 2011, s. 66–67.
3. Alma 56:48.
4. Alma 5:46.
5. Alma 5:45–46.
6. 1. Nefi 2:16.
7. 1. Nefi 10:17.
8. 1. Nefi 11:1–3.
9. Ks. 1. Nefi 11–14.
10. Ks. JS–H 8–10.
11. Jaak. 1:5.
12. Alma 32:28.
13. Alma 32:38.
14. Alma 32:41.
15. ”Uskalla seistä yksin”, s. 67.

Piispa Dean M. Davies
toinen neuvonantaja johtavassa piispakunnassa

Paaston laki – henkilökohtainen vastuu pitää huolta köyhistä ja apua tarvitsevista

Vapahtajan seuraajina meillä on henkilökohtainen vastuu pitää huolta köyhistä ja apua tarvitsevista.

Rakkaat veljeni, minä rakastan pappeudenhaltijoita ja sitä, että saan olla teidän kanssanne. Olen syvästi kiitollinen siitä, että me voimme palvella yhdessä tässä suuressa työssä.

Me elämme merkittäviä aikoja. Ihmeelliset edistysaskeleet lääketieteessä, luonnontieteissä ja teknologiassa ovat parantaneet monien elämänlaatua. Silti on myös todisteita suuresta inhimillisestä kärsimyksestä ja hädästä. Sotien ja sotahuhujen lisäksi enentyneet luonnonkatastrofit – kuten tulvat, tulipalot, maanjäristykset ja taudit – vaikuttavat miljoonien elämään maailmanlaajuisesti.

Kirkon johto on tietoinen Jumalan lasten hyvinvoinnista kaikkialla ja tarkkailee sitä. Kirkon hätäapuun tarkoitettuja resursseja käytetään silloin, kun se on mahdollista, ja siellä, missä se on mahdollista, apua tarvitsevien hyväksi. Esimerkiksi viime marraskuussa

taifuuni Haiyan iski Filippiinien saarivaltioon.

Voimakkuudeltaan viidennen luokan trooppinen hirmumyrsky jätti jälkeensä valtavaa hävitystä ja kärsimystä. Kokonaisia kaupungeja

Kirkon hätäapuun tarkoitettuja resursseja käytetään silloin, kun se on mahdollista, ja siellä, missä se on mahdollista, apua tarvitsevien hyväksi.

tuhoutui, monia ihmishenkiä menetetttiin, miljoonat kodit vaurioituivat pahoin tai tuhoutuivat, ja sellaiset peruspalvelut kuten vedensaanti, viemäröinti ja sähköntuotanto lakkasivat toimimasta.

Kirkon resurssit otettiin käyttöön heti tämän katastrofin jälkeisinä tunteina. Filippiineillä asuvat kirkon jäsenet kokosivat joukkonsa auttaakseen veljiään ja sisariaan jakamalla elintarvikkeita, vettä, vaatteita ja hygieniapakkauksia niin jäsenille kuin kirkkoon kuulumattomille.

Tuhannet kodittomat saivat turvapaikan kirkon seurakuntakeskuksista. Vyöhykkeen johtokunnan ja paikallisten pappeusjohtajien johdolla, joista monet olivat menettäneet kaiken omaisuutensa, arvioitiin, mikä oli kaikkien jäsenten tilanne ja olivatko he turvassa. Innoitettuja suunnitelmia alkoi muotoutua, jotta jäsenille voitaisiin palauttaa tyydyttävät elinolot ja heistä tulisi omavaraisia.

Kirkon jäsenille annettiin kohtuullisesti resursseja, jotta he voivat rakentaa uudelleen puusta tehdyt katoksensa ja kotinsa. Kyse ei ollut pelkästään ilmaisesta avustuksesta. Jäsenet saivat koulutusta, he tekivät tarvittavan työn itselleen ja auttoivat sitten muita.

Yksi tästä seurannut siunaus on ollut se, että kun jäsenet oppivat tekemään puu-, putki- ja muita rakennustöitä, he pystyivät saamaan itselleen merkityksellisiä työtilaisuuksia, kun läheisissä kaupungeissa ja yhteisöissä aloitettiin uudelleenrakentaminen.

Köyhistä ja tarvitsevista huolehtiminen on evankeliumin perusoppi ja olennainen osa iankaikkista pelastussuunnitelmaa.

Ennen palvelutyötään kuolevaisuudessa Jehova julisti profeettansa välityksellä: ”Köyhiä tulee maassanne olemaan aina. Siksi minä käsken teitä

osoittamaan anteliaisuutta osattomille ja varattomille maanmiehillenne.”¹

Meidän aikanamme köyhistä ja apua tarvitsevista huolehtiminen on yksi neljästä Jumalan kirkolle antamasta tehtävästä, jotka auttavat yksilöitä ja perheitä tulemaan kelvollisiksi korotukseen.²

Köyhistä ja avun tarpeessa olevista huolehtiminen ottaa huomioon sekä ajallisen että hengellisen pelastuksen. Siihen sisältyvät yksittäisten kirkon jäsenten suorittama palvelu, kun he pitävät henkilökohtaisesti huolta köyhistä ja apua tarvitsevista, sekä kirkon virallinen huoltotyö, jota johdetaan pappeuden valtuudella.

Keskeistä Herran suunnitelmalle köyhistä ja avun tarpeessa olevista huolehtimisesta on *paaston laki*. ”Herra on asettanut paaston ja paastouhrien lain siunatakseen kansaansa ja antaakseen sille keinon palvella avun tarpeessa olevia.”³

Vapahtajan seuraajina meillä on henkilökohtainen vastuu pitää huolta köyhistä ja apua tarvitsevista. Uskoliset kirkon jäsenet kaikkialla antavat apuaan paastoamalla kerran kuukaudessa – pidättymällä syömästä ja juomasta vuorokauden ajan – ja antamalla sitten kirkolle rahallisen paastouhrin, joka vastaa vähintään heidän syömättä jättämänsä ruoan arvoa.

Jokaisessa kodissa tulee rukoillen pohtia ja opettaa Jesajan sanoja:

”Toisenlaista paastoa minä odotan: että vapautat syyttömät kahleista, irrotat ikeen hihnat ja vapautat sorretut, että murskaat kaikki ikeet,

murrat leipää nälkäiselle, avaat kotisi kodittomalle, vaatetat alastoman, kun hänet näet, etkä karttele apua tarvitsevaa veljeäsi.”⁴

Sitten Jesaja jatkoi luettelemalla ne suurenmoiset siunaukset, joita Herra lupaa paaston lakia noudattaville. Hän sanoo:

”Silloin sinun valosi puhkeaa näkyviin kuin aamunkoi ja hetkessä sinun haavasi kasvavat umpeen. Vanhurskaus itse kulkee sinun edelläsi ja Herran kirkkaus seuraa suojanasi.

Ja Herra vastaa, kun kutsut häntä, kun huudat apua, hän sanoo: ”Tässä minä olen.” – –

Jos annat nälkäiselle omastasi ja ravitset sen, joka kärsii puutetta, niin sinun pimeytesi koittaa valo ja yön varjo muuttuu keskipäivän kirkkaudeksi.

Ja Herra on alati ohjaava sinua. Aavikon paahteessakin hän elvyttää voimasi.”⁵

Presidentti Harold B. Lee sanoi tästä kohdasta seuraavaa: ”Ne valtavat siunaukset, jotka [paastosta] koituvat, on ilmaistu selkeästi jokaisella taloudenhoitokaudella, ja tässä Herra kertoo meille tämän suuren profetan kautta, miksi paasto on ja mitä siunauksia paastosta koituu. – – Jos

analysoitte – – Jesajan kirjan lukua 58, teille selviää, miksi Herra haluaa meidän maksavan paastouhrit ja miksi Hän haluaa meidän paastoavan. Se on siksi, että täyttämällä nämä vaatimukset me voimme kutsua Herraa, ja Hän voi vastata. Me voimme huutaa apua, ja Herra sanoo: ”Tässä minä olen.”

Presidentti Lee lisää: ”Haluameko me milloinkaan olla tilanteessa, jossa me kutsumme Herraa eikä Hän vastaa? Että huudamme apua hädäsämme eikä Hän ole kanssamme? Mielestäni meidän on nyt aika miettiä näitä perusasioita, koska edessä on päiviä, jolloin me tarvitsemme yhä enemmän Herran siunauksia, kun tuomiot vuodatetaan laimentamattomina koko maan päälle.”⁶

Rakas profeettamme, presidentti Thomas S. Monson, on lausunut todistuksensa näistä periaatteista – henkilökohtaisen kokemuksen synnyttämän todistuksen. Hän on sanonut: ”Yksikään kirkon jäsen, joka on auttanut apua tarvitsevia, ei koskaan unohda tai kadu tuota kokemusta. Ahkeruus, säästäväisyys, omavaraisuus ja omastamme muille antaminen eivät ole meille uutta.”⁷

Veljet, Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon jäsenet ovat liittoja tekevää, käskyt pitävää kansaa. Mieleeni ei tule mitään lakia, mitään käskyä, joka – jos se pidetään uskollisesti – on helpompi pitää ja tuo suurempia siunauksia kuin paaston laki. Kun me paastoamme ja annamme rehellisen paastouhrin, me annamme Herran varastohuoneeseen sen, minkä olisimme käyttäneet aterioiden kustannuksiin. Se ei edellytä rahallista uhrausta, joka olisi suurempi kuin se, mitä olisimme normaalisti käyttäneet. Samalla meille luvataan ihmeellisiä siunauksia, kuten aiemmin on mainittu.

Paaston laki koskee kaikkia kirkon jäseniä. Jopa pieniä lapsia voidaan

opettaa paastoamaan alkaen yhdestä ateriasta ja sitten kahdesta, kun he kykenevät ymmärtämään ja fyysisesti pitämään paaston lain. Avioparien, naimattomien jäsenten, nuorten ja lasten tulee aloittaa paasto rukouksella kiittäen siunauksista elämässään ja tavoitellen Herran siunauksia ja voimaa paaston ajaksi. Paaston laki täyttyy täysin silloin, kun paastouhri annetaan Herran edustajalle, piisपालle.

Piispat, te johdatte huoltotyötä seurakunnassa. Teillä on jumalallinen tehtävä etsiä köyhiä ja huolehtia heistä. Apuyhdistyksen johtajan ja Melkisedekin pappeuden koorumin johtohenkilöiden tuella tavoitteenne on auttaa jäseniä auttamaan itseään ja tulemaan omavaraisiksi. Te täytätte jäsenten ajallisia ja hengellisiä tarpeita käyttämällä huolella paastouhreja tilapäisenä tukena ja täydennyksenä sukulaisten ja yhteiskunnan antamalle avulle. Kun rukoillen käytätte pappeuden avaimia ja erottamisen lahjaa auttaessanne köyhiä ja tarvitsevia, te opitte tietämään, että paastouhrien oikeanlaisen käytön tarkoituksena on tukea elämää, ei elämäntapaa.

Aaronin pappeuden koorumien johtajat, teillä on avaimet ja voima toimia ulkoisissa toimituksissa. Te teette työtä piispan kanssa ja neuvotte koorumin jäseniä heidän pappeusvelvollisuuksissaan ja kirkon jäsenten etsimisessä antaaksenne näille tilaisuuden

ottaa osaa paastoon. Kun te Aaronin pappeuden haltijat pidätte pappeus-tehtävänne kunniaissa ja annatte tämän tilaisuuden kaikille kirkon jäsenille, te autatte usein tuomaan paaston luvutut siunaukset niiden ulottuville, jotka kenties tarvitsevat niitä eniten. Te todistatte siitä, että halulla huolehtia köyhistä ja avun tarpeessa olevista on voima pehmittää muutoin paatuneita sydämiä ja olla siunaukseksi niiden elämässä, jotka eivät ehkä käy kirkossa kovin usein.

Presidentti Monson on sanonut: ”Ne piispat, jotka organisoivat Aaronin pappeuden kooruminsa osallistumaan paastouhrien keräämiseen, huomaavat menestyvänsä yhä paremmin tässä pyhässä tehtävässä.”⁸

Piispat, muistakaa, että olosuhteet vaihtelevat laajalti yhdeltä vyöhykkeeltä toiselle ja maasta toiseen. Alueella, jolla asutte, ei kenties ole käytännöllistä, että Aaronin pappeuden koorumin jäsenet kulkevat ovelta ovelle. Kehotamme teitä kuitenkin rukoillen pohtimaan profeetan neuvoa ja tavoittelemaan innoitusta sopivista tavoista, joilla Aaronin pappeuden haltijat seurakunnassanne voivat pitää pappeutensa kunniaissa osallistumalla paastouhrien kokoamiseen.

Kolmannen Nefin kirjan luvussa 27 ylösnoussut Herra kysyi: ”Millaisia miehiä teidän siis tulee olla?” Hän vastasi: ”Sellaisia kuin minä olen.”⁹

Kun me otamme päällemme Kristuksen nimen ja pyrimme seuraamaan Häntä, me saamme Hänen kuvansa kasvoihimme ja meistä tulee enemmän Hänen kaltaisiaan. Köyhistä ja apua tarvitsevista huolehtiminen kuuluu olennaisesti Vapahtajan palvelutyöhön. Se näkyy kaikessa, mitä Hän tekee. Hän ojentaa auttavan kätensä kaikille ja kohottaa meitä. Hänen ikeensä on hyvä kantaa ja Hänen kuormansa on kevyt. Kutsun meitä jokaista tulemaan enemmän Vapahtajan kaltaiseksi huolehtimalla köyhistä ja avun tarpeessa olevista, noudattamalla uskollisesti paaston lakia ja antamalla runsaan paastouhrien. Todistan nöyrästi, että uskollinen köyhistä ja apua tarvitsevista huolehtiminen kuvastaa hengellistä kypsyyttä ja on siunaukseksi sekä antajalle että saajalle. Jeesuksen Kristuksen pyhässä nimessä. ■

VIITTEET

1. 5. Moos. 15:11.
2. Ks. *Käsikirja 2: Johtaminen ja palveleminen kirkossa*, 2010, 2.2.
3. *Käsikirja 2*, 6.1.2.
4. Jes. 58:6–7.
5. Jes. 58:8–11.
6. ”Listen and Obey”, huoltotyön maanviljelystä koskeva kokous, 3. huhtikuuta 1971, kopio konekirjoitustekstistä, s. 14, kirkon historian kirjasto.
7. ”Olemmeko me valmistautuneet”, *Liahona*, syyskuu 2014, s. 4.
8. Kokous johtavan piispakunnan kanssa, 28. helmikuuta 2014.
9. 3. Nefi 27:27.

Presidentti Dieter F. Uchtdorf

toinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa

”Herra, en kai se ole minä?”

Meidän täytyy unohtaa ylpeytemme, nähdä turhamaisuuttamme edemmäs ja kysyä nöyrinä: ”Herra, en kai se ole minä?”

Oli rakkaan Vapahtajamme viimeinen ilta kuolevaisuudessa, ennen kuin Hän antaisi itsensä lunnaksi koko ihmiskunnan puolesta. Kun Hän mursi leivän opetuslastensa kanssa, Hän sanoi jotakin sellaista, mikä on varmasti täyttänyt heidän sydämensä suurella pelolla ja syvällä murheella. ”Yksi teistä on kavaltava minut”, Hän sanoi heille.

Opetuslapset eivät epäilleet Hänen sanojensa todenperäisyyttä. Eivätkä he katselleet ympärilleen, osoittaneet jotakuta toista ja kysyneet: ”Onko se hän?”

Sen sijaan ”murheen vallassa he alkoivat toinen toisensa jälkeen kysellä: *’Herra, en kai se ole minä?’*”¹

Mietin, mitä kukin meistä tekisi, jos Vapahtaja esittäisi tuon kysymyksen meille. Katselisimmeko me ympärilämmen olevia ja sanoisimme sydämesämme: ”Hän puhuu varmaankin veli Lahtisesta. Olen aina kummastellut häntä” tai ”Olen iloinen siitä, että veli Virtanen on täällä. Hänen on todella tarpeen kuulla tämä sanoma”? Vai katsoisimmeko me noiden entisajan opetuslasten tavoin sisimpäämme ja esittäisimme tuon syvältä luotaavan

kysymyksen: ”En kai se ole minä?”

Noissa yksinkertaisissa sanoissa, *”Herra, en kai se ole minä?”* on viisauden alku sekä tie henkilökohtaiseen kääntymykseen ja kestävään muutokseen.

Vertaus voikukista

Olipa kerran mies, joka nautti iltakävelyistä kotinsa lähitienoilla. Erityisen paljon hän odotti kävelyä naapurinsa talon ohi. Tämä naapuri piti nurmikkonsa täydellisesti hoidettuna, kukat kukoistivat aina ja puut

olivat terveitä ja varjoisia. Oli selvää, että naapuri teki kaikkensa pitääkseen nurmikkonsa kauniina.

Mutta kun mies erään kerran käveli naapurinsa talon ohi, hän huomasi tämän kauniin nurmikon keskellä yhden valtavan, keltaisen voikukan – rikkaruohon.

Se näytti niin sopimattomalta, että mies yllättyi. Miksi hänen naapurinsa ei ollut kitkenyt sitä pois? Eikö naapuri nähnyt sitä? Eikö tämä tiennyt, että voikukka voisi kylvää siemeniä, jotka voisivat juurtua kymmeniksi uusiksi rikkaruohoiksi?

Tuo yksinäinen voikukka vaivasi miestä tavattomasti, ja hän halusi tehdä sille jotakin. Pitäisikö hänen käydä kiskomassa se pois? Vai suihkuttaa siihen rikkaruohomyrkkyyä? Jos hän menisi pimeään turvin, hän voisi ehkä poistaa sen salaa.

Nuo ajatukset valtasivat täysin hänen mielensä, kun hän käveli kohti omaa kotiaan. Hän meni sisään edes vilkaisematta omaa etupihaansa – joka oli satojen keltaisten voikukkien peitossa.

Hirsiä ja roskia

Muistuttaako tämä kertomus meitä seuraavista Vapahtajan sanoista?

”Kuinka näet roskan veljesi silmässä, mutta et huomaa, että omassa silmässäsi on hirsi? –

Ota ensin hirsi omasta silmästäsi, vasta sitten näet ottaa roskan veljesi silmästä.”²

Tämä hirsien ja roskien tilanne näyttää liittyvän läheisesti kyvyttömyytemme nähdä itsemme selkeästi. En ole varma siitä, miksi me kykenemme diagnosoimaan ja suosittelemaan parannuskeinoja niin hienosti muiden ihmisten ongelmiin, kun taas meillä on usein vaikeuksia nähdä omamme.

Joitakin vuosia sitten uutisissa kerrottiin miehestä, joka uskoi, että

jos hän hieroisi sitruunamehua kasvoihinsa, se tekisi hänet näkymättömäksi kameroille. Niinpä hän hieroi sitruunamehua kaikkialle kasvoihinsa ja lähti ryöstämään kaksi pankkia. Vähän sen jälkeen hänet pidätettiin, koska hänen kuvaansa näytettiin iltauutisissa. Kun poliisi näytti miehelle turvakameroiden hänestä itsestään kuvaamat videot, mies ei voinut uskoa silmiään. ”Mutta minulla oli sitruunamehua kasvoillani!” hän protestoi.³

Kun eräs tiedemies Cornellin yliopistossa kuuli tästä tapauksesta, häntä kiehtoi se, miten ihminen voi olla niin piinallisen tietämätön omasta taitamattomuudestaan. Ratkaistakseen, oliko tämä yleinenkin ongelma, kaksi tutkijaa pyysi korkeakouluopiskelijoita osallistumaan sarjaan kokeita, joissa testattiin erilaisia elämisen taitoja, ja pyysi heitä sitten arvioimaan omaa suoriutumistaan. Opiskelijat, jotka selviytyivät huonosti, osasivat arvioida kaikkein surkeimmin omaa suoritustaan – jotkut heistä arvioivat saaneensa viisi kertaa korkeammat pisteet kuin mitä he todellisuudessa saivat.⁴

Tämä tutkimus on toistettu lukuisia kertoja, ja yhä uudelleen on vahvistunut sama johtopäätös: monilla meistä on vaikeuksia nähdä itsemme sellaisina kuin todella olemme, ja jopa menestyvät ihmiset yliarvioivat omaa osuuttaan ja aliarvioivat muiden osuutta.⁵

Sen yliarvioiminen, kuinka hyvin ajamme autoa tai kuinka pitkälle pystymme lyömään golfpalloa, ei ole ehkä kovinkaan merkittävää. Mutta kun alamme uskoa, että panoksemme kotona, työssä ja kirkossa on suurempi kuin se todellisuudessa on, me sokeudumme emmekä näe siunauksia ja tilaisuuksia kehittyä merkittäväillä ja syvällisillä tavoilla.

Hengellisiä sokeita pisteitä

Eräs tuttavani kuului aiemmin seurakuntaan, joka on tilastollisesti erittäin menestynyt kirkossa – läsnäolot olivat korkeita, kotiopetusmäärät olivat korkeita, Alkeisyhdistyksen lapset käyttäytyivät aina hyvin, seurakunnan aterioilla tarjottiin suurenmoista ruokaa, jota jäsenet tuskin koskaan tiputtivat seurakuntakeskuksen lattialle, ja arvelen, ettei kirkon pallopeleissä lausuttu koskaan poikkipuolista sanaa.

Ystäväni ja hänen vaimonsa kutsuttiin myöhemmin lähetystyöhön. Kun tämä aviopari palasi kolme vuotta myöhemmin kotiin, he ällistyivät saadessaan kuulla, että heidän ollessaan palvelemissa 11 avioliittoa oli päätynyt eroon.

Vaikka seurakunta näytti ulkoisesti kaikin tavoin uskolliselta ja vahvalta, jäsenten sydämessä ja elämässä oli tapahtumassa jotakin valitettavaa. Ja huolestuttavaa on, ettei tämä tilanne ole ainutlaatuinen. Sellaisia kauhistuttavia ja usein tarpeettomia asioita tapahtuu, kun kirkon jäsenet irtautuvat evankeliumin periaatteista. He voivat ulkoisesti vaikuttaa Jeesuksen Kristuksen opetuslapsilta mutta ovat

sydämessään erkaantuneet Vapahtajastaan ja Hänen opetuksistaan. He ovat vähitellen kääntyneet pois siitä, mikä on Hengestä, ja siirtyneet kohti sitä, mikä on maailmasta.

Kerran kelvolliset pappeudenhaltijat alkavat uskotella itselleen, että kirkko on hyväksi naisille ja lapsille mutta ei heille. Tai jotkut ovat vakuuttuneita siitä, että heidän kiireiset aikataulunsa tai ainutlaatuiset olosuhteensa vapauttavat heidät päivittäisestä hartausharjoituksesta ja palvelemisesta, jotka pitäisivät heidät lähellä Henkeä. Tämä puolustelujen ja narsismin aikakautena on helppoa alkaa melko luovasti keksiä tekosyitä sille, ettei lähesty säännöllisesti Jumalaa rukouksessa, että lykkää pyhien kirjoitusten tutkimista, että välttelee kirkon kokouksia ja perheiltoja tai ettei maksa rehelliisiä kymmenyksiä ja uhreja.

Rakkaat veljeni, katsoisitteko sydämeenne ja esittäisitte tämän yksinkertaisen kysymyksen: ”Herra, en kai se ole minä?”

Oletteko irtautuneet – vaikka hitusenkin – ”ylistettävän Jumalan evankeliumista, joka teille on uskottu”? Oletteko antaneet ”tämän maailman jumalan” sokaista mielenne

”Kristuksen evankeliumin kirkkaudesta säteilevältä valolta”?

Rakkaat ystäväni, rakkaat veljeni, kysykää itseltänne: ”Missä on minun aarteeni?”

Onko sydämenne kiinnittynyt tämän maailman mukavuuksiin vai onko se keskittynyt uutteran Jeesuksen Kristuksen opetuksiin? Sillä ”missä on aarteenne, siellä on myös sydämenne”⁸.

Asuuko sydämessänne Jumalan Henki? Onko elämänne ”perustuksena ja kasvupohjana” rakkaus Jumalaa ja lähimmäisiänne kohtaan? Käytättekö riittävästi aikaa ja luovuutta siihen, että tuotte onnea avioliittoonne ja perheeseen? Annattekö kaiken tarmonne sille ylevälle tavoitteelle, että käsitätte Jeesuksen Kristuksen palautetun evankeliumin ”leveyden, pituuden, korkeuden ja syvyyden”?

Veljet, jos suurena toiveenanne on vaalia Kristuksen kaltaisia ominaisuuksia kuten ”usko, hyveellisyys, tieto, kohtuullisuus, kärsivällisyys, veljellinen ystävällisyys, jumalaisuus, rakkaus, nöyryys [ja palveleminen]”¹⁰, niin taivaallinen Isä tekee teistä välineen käsissään monien sielujen pelastukseksi.¹¹

Tutkittava elämä

Veljet, kenestäkään meistä ei ole mukavaa myöntää, että olemme ajelehtimassa pois oikeasta kursista. Yritämme usein välttää syvälle sieluumme katsomista sekä heikkouksiemme, rajoituksiemme ja pelkojemme kohtaamista. Kun näin ollen sitten tutkimme elämäämme, me katsoimme sitä mieltymysten, tekosyiden ja niiden tarinoiden suodattimen läpi, joita kerromme itsellemme oikeuttaaksemme kelvottomat ajatukset ja teot.

Mutta hengelliselle kasvullemme ja hyvinvoinnillemme on välttämätöntä,

että pystymme näkemään itsemme selkeästi. Jos heikkoutemme ja vajavuutemme pysyvät pimennossa, niin Vapahtajan lunastava voima ei voi parantaa niitä eikä tehdä niistä vahvuuksia.¹² Ironista on, että sokeutemme inhimillisille heikkouksillemme tekee meidät sokeiksi myös niille jumalallisille mahdollisuuksille, joita Isämme haluaa vaalia meissä jokaisessa.

Kuinka siis voimme kohdistaa Jumalan totuuden puhtaan valon sieluumme ja nähdä itsemme sellaisina kuin Hän näkee meidät?

Saanan ehdottaa, että pyhät kirjoitukset ja yleiskonferenssissa pidetyt puheet ovat tehokas peili, jonka avulla voimme tutkia itseämme.

Kun kuulette tai luette muinaisten ja nykyajan profeettojen sanoja, pidättykää ajattelemasta, kuinka sanat soveltuvat johonkuhun muuhun ja esittäkää tämä yksinkertainen kysymys: ”*Herra, en kai se ole minä?*”

Meidän täytyy lähestyä iankaikista Isäämme särkynein sydämin ja opetusta vastaanottavin mielin. Meidän täytyy olla auliita oppimaan ja muuttamaan. Ja voi, kuinka paljon me saamme mekaan, kun sitoudumme elämään sitä elämää, jota taivaallinen Isämme haluaa meidän elävän.

Ne, jotka *eivät* halua oppia ja muuttua, *eivät* luultavasti muuttakaan, vaan todennäköisimmin alkavat miettiä, onko kirkolla heille mitään annettavaa.

Mutta ne, jotka haluavat kehittyä ja edistyä, ne, jotka hankkivat tietoa Vapahtajasta ja haluavat olla Hänen kaltaisiansa, ne, jotka nöyryvät pienen lapsen kaltaisiksi ja pyrkivät saattamaan ajatuksensa ja tekonsa sopuun taivaallisen Isämme kanssa – ne kokevat Vapahtajan sovituksen

ihmeen. He tuntevat varmasti Jumalan loistavan Hengen. He maistavat sitä sanomatonta iloa, jonka sävyisä ja nöyrä sydän tuottaa. Heitä siunataan halulla ja itsekurilla tulla Jeesuksen Kristuksen todelliseksi opetuslapsiksi.

Hyvyyden voima

Minulla on elämäni aikana ollut tilaisuus olla tekemisissä muutamien pätevimpä ja älykkäimpien ihmisten kanssa, mitä tällä maailmalla on tarjota. Kun olin nuorempi, nuo koulutetut, etevät, menestyneet ja maailman ylistämät ihmiset tekivät minuun vaikutuksen. Mutta vuosien varrella olen tullut oivaltamaan, että huomattavasti suuremman vaikutuksen minuun tekevät ne suurenmoiset ja siunatut sielut, jotka ovat todella hyviä ja vilpittömiä.

Ja eikö juuri siitä evankeliumissa ole kyse ja eikö se vaikuta meihin niin? Se on hyvä uutinen, ja se auttaa meitä tulemaan hyviksi.

Meihin soveltuvat tänä päivänä apostoli Jaakobin sanat:

”Jumala on ylpeitä vastaan, mutta nöyrille hän antaa armon. – –

Nöyrytkää Herran edessä, niin hän on teidät korottava.”¹³

Veljet, meidän täytyy unohtaa ylpeytemme, nähdä turhamaisuuttamme edemmäs ja kysyä nöyrinä: ”*Herra, en kai se ole minä?*”

Ja jos Herran vastaus sattuu olemaan: ”Kyllä, poikani, on asioita, jotka sinun täytyy parantaa ja jotka minä voin auttaa sinua voittamaan”, minä rukoulen, että me hyväksymme tämän vastauksen, tunnustamme nöyrästi syntimme ja vajavuutemme ja sitten muutamme käytöstämme tulemalla paremmiksi aviomiehiksi, paremmiksi isiksi, paremmiksi pojiksi. Pyrkikäämme tästä hetkestä eteenpäin koko väkevyydestämme kulkemaan horjumatta Vapahtajan siunattua tietä

– sillä itsemme näkeminen selkeästi on viisauden alku.

Kun teemme niin, armelias Jumalamme taluttaa meitä kädestä ja meitä vahvistetaan ja siunataan korkeudesta.¹⁴

Rakkaat ystävieni, ensimmäinen askel tällä ihmeellisellä ja tyydytystä tuottavalla todellisen opetuslapseuden polulla alkaa sillä, että me esitämme itsellemme tämän yksinkertaisen kysymyksen:

”Herra, en kai se ole minä?”

Tästä todistan ja jätän teille siunauksen Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Matt. 26:21–22, kursivointi lisätty.
2. Matt. 7:3, 5.
3. Ks. Errol Morris, ”The Anosognosic’s Dilemma: Something’s Wrong but You’ll Never Know What It Is”, *New York Times*, 20. kesäkuuta 2010; opinionator.blogs.nytimes.com/2010/06/20/the-anosognosic-dilemma-1.
4. Ks. Justin Kruger ja David Dunning, ”Unskilled and Unaware of It: How Difficulties in Recognizing One’s Own Incompetence Lead to Inflated Self-Assessments”, *Journal of Personality and Social Psychology*, joulukuuta 1999, s. 1121–1134. ”Neljässä tutkimuksessa kirjoittajat saivat selville, että osallistujat, jotka saivat alhaisimman neljänneksen pisteet huumoria, kielioppia ja logiikkaa testaavissa kokeissa, arvioivat testituloksensa ja kykynsä huomattavasti suorituksiaan korkeammiksi. Vaikka heidän testituloksensa oli parempi kuin 12 prosentilla osallistujista, he arvioivat tuloksensa olevan parempi kuin 62 prosentilla osallistujista.” (Tiivistelmästä osoitteessa psycnet.apa.org/?fa=main.doiLanding&doi=10.1037/0022-3514.77.6.1121.)
5. Ks. Marshall Goldsmith, *What Got You Here Won’t Get You There*, 2007, luku 3. Tutkija pyysi kolmea osakasta arvioimaan oman panoksensa yrityksen menestyksessä. Heidän itse arvioimansa panokset kohosivat 150 prosenttiin.
6. 1. Tim. 1:11.
7. 2. Kor. 4:4.
8. Luuk. 12:34.
9. Ks. Ef. 3:18.
10. OL 4:6.
11. Ks. Alma 17:11.
12. Ks. Et. 12:27.
13. Jaak. 4:6, 10.
14. Ks. OL 1:28.

Presidentti Henry B. Eyring

ensimmäinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa

Valmistava pappeus

Pappeudenhaltijoiden valmistamisessa ”näytä minulle” merkitsee enemmän kuin ”kerro minulle”.

Olen kiitollinen siitä, että saan olla yhdessä teidän kanssanne, joilla on Jumalan pappeus.

Tämä joukko ulottuu ympäri maailman. Olen kiitollinen uskostanne, palvelustanne ja rukouksistanne.

Sanomani tänä iltana koskee Aaronin pappeutta. Se on tarkoitettu myös kaikille meille, jotka autamme Herran lupauksen täyttymisessä niiden kohdalla, joilla on se, mitä pyhissä kirjoituksissa kuvaillaan ”vähäisemmäksi pappeudeksi”¹. Sitä nimitetään myös valmistavaksi pappeudeksi. Juuri tuosta suurenmoisesta valmistautumisesta aion tänä iltana puhua.

Herran suunnitelma työnsä toteuttamiseksi on täynnään valmistautumista. Hän valmisti maapallon meille, jotta kokisimme kuolevaisuuden koettelemuksia ja mahdollisuuksia. Kun olemme täällä, olemme tilassa, jota pyhissä kirjoituksissa nimitetään ”valmistautumistilaksi”².

Profeetta Alma kuvaili sitä, miten ratkaisevan tärkeää on tuo valmistautuminen iankaikkiseen elämään, jossa me voimme elää ikuisesti perheissä Isän Jumalan ja Jeesuksen Kristuksen kanssa.

Hän selitti valmistautumisen välttämättömyyden tällä tavalla: ”Ja me näemme, että kuolema tulee ihmissuvun osaksi, eli se kuolema,

josta Amulek on puhunut ja joka on ajallinen kuolema; mutta ihmiselle suotiin aika, jonka kuluessa hän voi tehdä parannuksen; sen tähden tästä elämästä tuli koetustila, aika valmistautua kohtaamaan Jumala, aika valmistautua siihen loputtomaan tilaan, josta olemme puhuneet ja joka on kuolleiden ylösnousemuksen jälkeen.”³

Aivan kuten sen ajan, joka meille on annettu elää kuolevaisuudessa, on tarkoitus valmistaa meitä kohtaamaan Jumala, niin se aika, joka meille

annetaan palvelu Aaronin pappeudessa, on tilaisuus valmistautua oppimaan, kuinka auttaa muita ratkaisevan tärkeällä tavalla. Aivan kuten Herra suo apua, jota me tarvitsemme selviytyäksemme kuolevaisuuden koetuksesta, Hän myös lähettää meille apua valmistautumisessamme pappeuteen.

Sanomani on tarkoitettu yhtä lailla niille, jotka Herra lähettää auttamaan Aaronin pappeuden haltijoiden valmistamisessa, kuin niille, joilla on Aaronin pappeus. Puhun isille. Puhun piispoille. Ja puhun niille Melkisedekin pappeuden haltijoille, joille on uskottu tehtävä olla valmistavan pappeuden nuorten miesten tovereita ja opettajia.

Puhun ylistäen ja kiittäen monia teistä ympäri maailman ja kautta ajan.

Laiminlöisin velvollisuuteni, ellen puhuisi nuoruuteni seurakunnanjohtajasta ja piispasta. Minusta tuli diakoni 12-vuotiaana pienessä lähetysseurakunnassa Yhdysvaltain itäosissa. Seurakunta oli niin pieni, että isoveljeni ja minä olimme sen ainoat Aaronin pappeuden haltijat, kunnes isäni, joka oli seurakunnanjohtaja, kutsui erään keski-ikäisen miehen liittymään kirkkoon.

Tuo uusi käännynnäinen sai Aaronin pappeuden ja sen myötä kutsun pitää huolta Aaronin pappeuden haltijoista. Muistan sen yhä kuin eilispäivän. Muistan vieläkin kauniit syksyn lehdet, kun tuo uusi käännynnäinen lähti veljeni ja minun seurassa tekemään jotakin erään lesken avuksi.

En muista, mikä se tehtävä oli, mutta muistan, kuinka tunsin, että pappeuden voima liittyi sen tekemiseen, mitä – kuten myöhemmin sain tietää Herran sanoneen – meidän kaikkien täytyy tehdä saadaksemme syntimme anteeksi ja valmistautuaksemme näin kohtaamaan Hänet.

Kun nyt muistelen sitä, tunnen kiitollisuutta sitä seurakunnanjohtajaa kohtaan, joka kutsui uuden käännynnäisen auttamaan Herraa valmistamaan kahta poikaa, jotka vuorostaan olisivat jonakin päivänä piispoja, joiden tehtävänä olisi pitää huolta köyhistä ja apua tarvitsevista ja myös johtaa valmistavaa pappeutta.

Olin edelleen diakoni, kun perheemme muutti suureen vaarnaseurakuntaan Utahissa. Se oli ensimmäinen kerta, kun tunsin Aaronin pappeuden täyden koorumin voiman. Itse asiassa se oli ensimmäinen kerta, kun näin täyden koorumin. Ja myöhemmin sain ensimmäisen kerran tuntea piispan johtaman pappien koorumin voiman ja siunauksen.

Piispa kutsui minut ensimmäiseksi apulaisekseen pappien koorumissa. Muistan, että hän itse opetti koorumia – vaikka hän oli kiireinen ja vaikka oli muita lahjakkaita miehiä, joita hän olisi voinut kutsua opettamaan meitä. Hän oli asettanut luokkahuoneen tuolit piiriin. Hän pani minut istumaan oikealla puolellaan olevaan tuoliin.

Katsoin hänen vierestään, kun hän opetti. Aika ajoin hän katsoi huolellisesti kirjoitettuja muistiinpanoja, jotka

olivat pienessä nahkakansiossa hänen polvellaan, sekä kuluneita ja merkitettyjä pyhiä kirjoituksia, jotka hänellä oli avoinna toisella polvella. Muistan, miten innoissani olin, kun hän kertoi Danielin kirjan rohkeutta osoittavista tapahtumista ja todistuksestaan Vapahtajasta, Herrasta Jeesuksesta Kristuksesta.

Tulen aina muistamaan, kuinka Herra kutsuu huolellisesti valittuja tovereita pappeudenhaltijoilleen, joita valmistetaan.

Piispallani oli voimallisia neuvonantajia, ja syistä, joita en silloin ymmärtänyt, hän useammin kuin kerran soitti minulle kotiin ja sanoi: ”Hal, minä tarvitsen sinut toverikseni muutamille käynneille.” Kerran hän otti minut mukaansa erään sellaisen lesken kotiin, joka asui yksin ja jolla ei ollut talossa lainkaan ruokaa. Kotimatalla hän pysäytti autonsa, avasi pyhät kirjoituksensa ja kertoi minulle, miksi hän oli kohdellut tätä leskeä aivan kuin tällä olisi ollut voima paitsi pitää huolta itsestään myös joskus tulevaisuudessa kyetä auttamaan muita.

Erään toisen kerran kävimme katsomassa miestä, joka oli ollut kauan poissa kirkosta. Piispani kutsui häntä takaisin pyhien joukkoon. Tunsin piispani rakastavan jotakuta, joka vaikutti minusta epämiellyttävältä ja kapinalliselta viholliselta.

Sitten kerran kävimme kodissa, jossa alkoholistivanhemmat lähettivät kaksi pikkutyttöään ovelle meitä vastaan. Pikkutyttöt sanoivat verkkooven läpi, että heidän äitinsä ja isänsä olivat nukkumassa. Piispa jutteli tyttöjen kanssa hymyillen sekä kehuen heidän hyvyttään ja urheuttaan minun mielestäni ainakin kymmenen minuuttia. Kun kävelin pois hänen vierellään, hän sanoi hiljaa: ”Se oli hyvä hetki. Nuo pienet tytöt eivät koskaan unohda, että me kävimme.”

Kaksi niistä siunauksista, joita vanhempi pappeustoveri voi antaa, ovat luottamus ja esimerkki huolenpidosta. Näin sen, kun poikani sai kotiopetustoverin, jolla oli huomattavasti enemmän kokemusta pappeudesta kuin pojallani oli. Poikani vanhempi toveri oli ollut kahteen otteeseen lähetysohjaaja ja oli palvellut muissa johtotehtävissä.

Ennen kuin heidän oli määrä käydä yhden heidän kotiopetuspiirissään olevan perheen luona, tuo kokenut pappeusjohtaja pyysi saada puhua poikani kanssa kotonamme etukäteen. He antoivat minun kuunnella. Vanhempi toveri aloitti rukouksella, jossa hän pyysi apua. Sitten hän sanoi pojalleni jotakin tämäntapaista: ”Mielestäni meidän pitäisi opettaa oppiaihe, joka kuulostaa tästä perheestä kutsulta parannukseen. Minusta tuntuu, etteivät he ota sitä kovin hyvin vastaan minulta. He ottaisivat varmaan sanoman paremmin vastaan sinulta. Mitä mieltä olet siitä?”

Muistan kauhun poikani silmissä. Voin vieläkin tuntea tuon onnellisen hetken, kun poikani otti vastaan luottamustehtävän.

Ei ollut sattumaa, että piispa teki heistä toveriparin. Huolellisesti valmistautumalla tuo vanhempi toveri oli saanut tietää sen perheen tuntemuksista, jota he olivat menossa opettamaan. Innoituksen avulla hän tunsi, että hänen tuli asettua taka-alalle ja antaa kokemattomalle nuorelle luottamustehtävä kutsua Jumalan vanhempia lapsia parannukseen ja turvaan.

En tiedä, mitä heidän käynnistään seurasi, mutta sen tiedän, että piispa, Melkisedekin pappeuden haltija ja Herra valmistivat poikaa olemaan pappeudenhaltija ja jonakin päivänä piispa.

Tällaiset menestyskertomukset pappeudenhaltijoiden valmistamisesta

ovat tuttuja teille, koska olette nähneet ja kokeneet niitä omassa elämässänne. Olette tunteneet ja olleet sellaisia piispoja, tovereita ja isiä. Olette nähneet Herran käden valmistautuessanne pappeusvelvollisuuksiin, joiden Hän tiesi odottavan teitä.

Kaikilla meillä pappeudenhaltijoilla on velvoite auttaa Herraa valmistamaan muita. On muutamia asioita, joita voimme tehdä ja joilla voi olla eniten merkitystä. Kun opetamme oppia, niin sanojammekin voimallisempi on meidän esimerkkinne opin mukaan elämisestä.

Tärkeintä pappeuden palvelutyössä on kutsua ihmisiä tulemaan Kristuksen luokse siten, että he uskovat, tekevät parannuksen, menevät kasteelle ja vastaanottavat Pyhän Hengen. Esimerkiksi presidentti Thomas S. Monson on pitänyt sydäntä sykähdyttäviä saarnoja kaikista noista opeista. Mutta se, mitä tiedän hänen tehneen kirkon jäsenten, lähetyssaarnaajien ja ystävien kanssa, kun hän johti Toronton lähetyskenttää, kannustaa minua toimimaan.

Pappeudenhaltijoiden valmistamisessa ”näytä minulle” merkitsee enemmän kuin ”kerro minulle”.

Siksi pyhät kirjoitukset ovat niin tärkeitä valmistaessaan meitä pappeudessa. Ne ovat täynnä esimerkkejä. Minusta tuntuu kuin näkisin Alman noudattavan enkelin käskyä ja kiiruhtavan sitten takaisin opettamaan Ammonihan jumalattomia ihmisiä, jotka olivat torjuneet hänet.⁴ Voin tuntea vankisellin kylmyyden, kun Jumala käski profeetta Josephia olemaan rohkea ja lupasi pitää hänestä huolta.⁵ Kun pidämme nuo pyhien kirjoitusten kuvat mielesämme, me voimme valmistautua osoittamaan kestävyyttä palvelutyösämme, kun se tuntuu vaikealta.

Isä, piispa tai vanhempi kotiopetustoveri, joka osoittaa luottavansa nuoreen pappeudenhaltijaan, voi muuttaa tämän elämän. Eräs kahden toista apostolin koorumin jäsen pyysi kerran isääni kirjoittamaan tutkielman tieteestä ja uskonnosta. Isäni oli kuuluisa tiedemies ja uskollinen pappeudenhaltija. Mutta muistan yhä

sen hetken, kun hän ojensi minulle sen kirjoittamansa tutkielman ja sanoi: ”Kas tässä. Ennen kuin lähetän tämän kahdentoista koorumille, haluan, että luet sen. Sinä tiedät, onko se oikeaa oppia.” Hän oli 32 vuotta vanhempi kuin minä ja suunnattoman paljon viisaampi ja älykkäämpi.

Tuo suurenmoisen isän ja pappeudenhaltijan osoittama luottamus vahvistaa minua yhä. Tiesin, ettei hänen luottamuksensa kohdistunut minuun vaan siihen, että Jumala voisi kertoa ja kertoisikin minulle, mikä oli totta. Te kokeneet toverit voitte suoda siunausta nuorelle pappeudenhaltijalle hänen valmistautumisessaan aina silloin kun voitte osoittaa häntä kohtaan sellaista luottamusta. Se auttaa häntä itse turvaamaan innoituksen lempeään tunteeseen, joka tulee, kun hän jonakin päivänä asettaa kätensä sinetöidäkseen siunauksen jonkun sellaisen lapsen parantamiseksi, jonka lääkärit sanovat kuolevan. Tuo luottamus on auttanut minua useammin kuin kerran.

Se, miten onnistumme valmistamaan muita pappeudessa, on verrannollista siihen, kuinka paljon rakastamme heitä. Se pitää erityisesti paikkansa silloin kun meidän täytyy oikaista heitä. Ajatelkaa hetkeä, jolloin Aaronin pappeuden haltija ehkäpä sakramenttipöydän ääressä tekee virheen suorittaessaan toimituksen. Kyse on vakavasta asiasta. Joskus virhe vaatii julkista oikaisua, mikä saattaa

aiheuttaa mielipahaa, nöyryytyksen tai jopa torjutuksi tulemisen tunteen.

Muistakaa Herran neuvo: ”Nuhdellen vakavasti ajallansa, kun Pyhä Henki kehottaa; ja osoittaen sen jälkeen suurempaa rakkautta sitä kohtaan, jota olet nuhdellut, jottei hän pidä sinua vihollisenaan.”⁶

Sanalla *suurempaa* on erityinen merkitys pappeudenhaltijoiden valmistamisessa silloin kun he tarvitsevat oikaisua. Sanaan sisältyy ajatus suuremmasta rakkaudesta kuin se, joka on jo olemassa. Kyse on sen suuremman rakkauden osoittamisesta. Ne teistä, jotka valmistavat pappeudenhaltijoita, näkevät varmasti heidän tekevän virheitä. Ennen kuin he ottavat vastaan oikaisunne, heidän on täytynyt saada tuntee rakkauttanne varhain ja vakaasti. Heidän on täytynyt tuntee vilpittömän kiitoksenne, ennen kuin he hyväksyvät oikaisunne.

Herra itse arvosti vähäisemmän pappeuden haltijoita tavalla, joka osoittaa kunnioitusta heidän mahdollisuuksiaan kohtaan ja heidän arvoaan Hänelle. Kuunnelkaa näitä Johannes Kastajan sanoja, kun Aaronin pappeus palautettiin: ”Teille, palvelustovereilleni, minä Messiaan nimessä annan Aaronin pappeuden, joka pitää hallussaan enkelien palveluksen ja parannuksen evankeliumin sekä syntien anteeksisaamiseksi suoritettavan upotuskasteen avaimet; eikä tätä enää milloinkaan oteta pois maan päältä,

kunnes Leevin pojat uhraavat jälleen uhrin Herralle vanhurskaasti.”⁷

Aaronin pappeus on lisäys suurempaan Melkisedekin pappeuteen.⁸ Kummankin pappeuden johtajana kirkon presidentti johtaa myös valmistavaa pappeutta. Hänen vuosien varrella esittämänsä sanomat pelastamaan lähtemisestä sopivat täydellisesti tehtävään viedä parannuksen ja kasteen evankeliumi muiden elämään.

Diakonien, opettajien ja pappien koorumit pitävät säännöllisesti neuvoa tuodakseen koorumin jokaisen jäsenen Herran luokse. Koorumien johtokunnat antavat jäsenille tehtäviä auttaa muita uskossa ja rakkaudessa. Diakonit jakavat sakramentin kunnioittavasti ja uskoen, että kun jäsenet nauttivat nuo pyhät vertauskuvat, he tuntevat sovituksen vaikutuksen ja päättävät pitää käskyt.

Opettajat ja papit rukoilevat toverinsa kanssa täyttääkseen tehtävänsä valvoa kirkkoa henkilö henkilöltä. Ja nuo toveriparit rukoilevat yhdessä saadessaan tietää perheenpäiden tarpeista ja toiveista. Kun he tekevät niin, he valmistautuvat siihen suureen päivään, jolloin he ovat isiä ja johtavat uskossa omaa perhettään.

Minä todistan, että kaikki ne, jotka palvelevat yhdessä pappeudessa, valmistavat kansaa siihen, kun Herra tulee kirkkoonsa. Isä Jumala elää. Tiedän – minä tiedän – että Jeesus on Kristus ja että Hän rakastaa meitä. Presidentti Thomas S. Monson on Herran elävä profeetta. Tästä todistan Jeesuksen Kristuksen pyhässä nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Ks. OL 84:26, 30; 107:14.
2. Ks. Alma 42:10, 13.
3. Alma 12:24.
4. Ks. Alma 8:14–18.
5. Ks. OL 122:9.
6. OL 121:43.
7. OL 13:1.
8. Ks. OL 107:14.

Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon johtavat auktoriteetit ja johtavat virkailijat

ENSIMMÄINEN PRESIDENTTIKUNTA

Henry B. Eyring
ensimmäinen neuvonantaja

Thomas S. Monson
presidentti

Dieter F. Uchtdorf
toinen neuvonantaja

KAHDENTOISTA APOSTOLIN KOORUMI

Boyd K. Packer

L. Tom Perry

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Richard G. Scott

Robert D. Hales

Jeffrey R. Holland

David A. Bednar

Quentin L. Cook

D. Todd Christofferson

Neil L. Andersen

SEITSEMÄNKYMMENEN KOORUMIEN JOHTOKUNTA

Ronald A. Rasband

L. Whitney Clayton

Donald L. Hallstrom

Richard J. Maynes

Craig C. Christensen

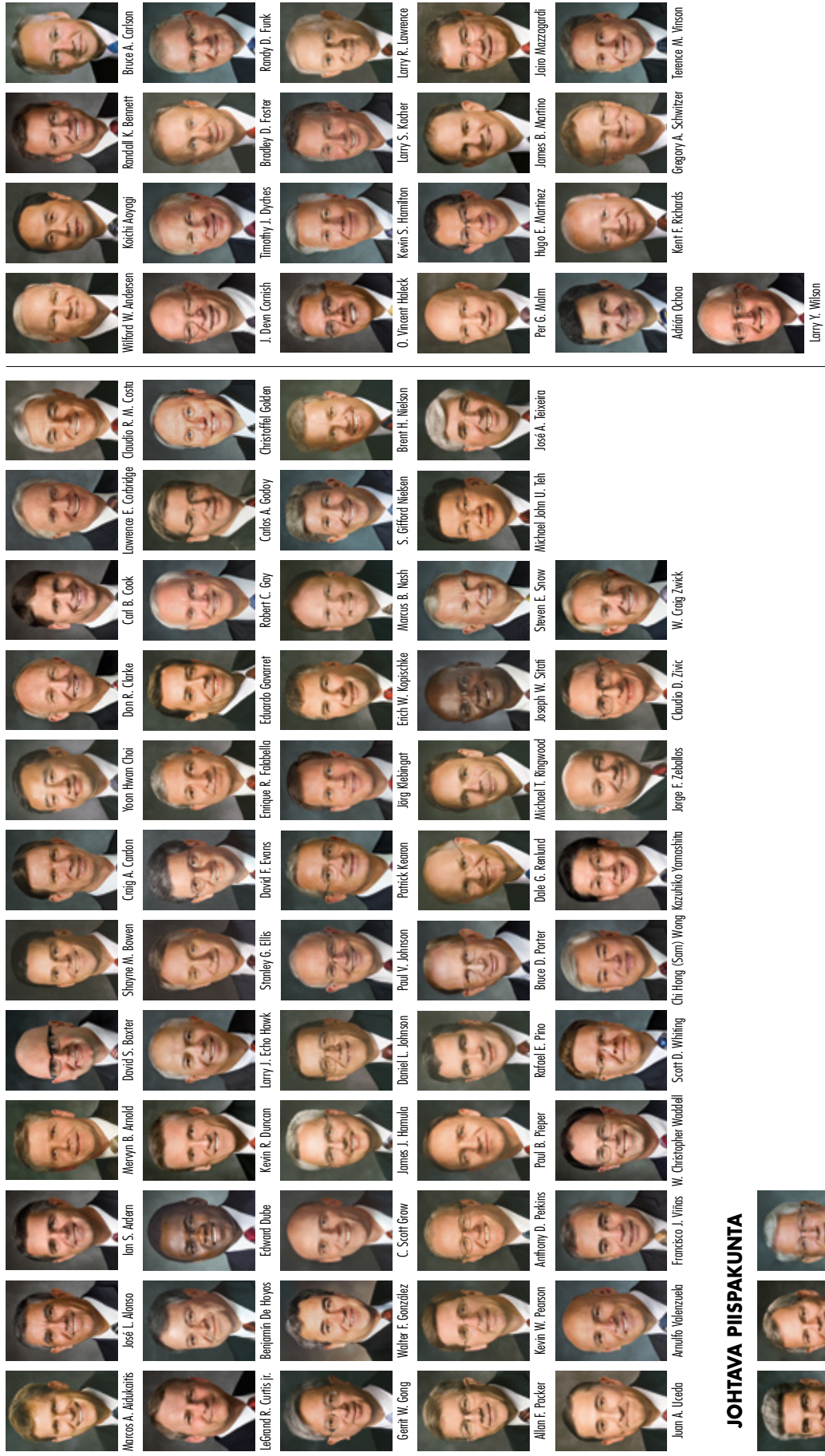
Ulisses Soares

Lynn G. Robbins

SEITSEMÄNKYMMENEN ENSIMMÄINEN KOORUMI

(lakkojärjestyksessä)

SEITSEMÄNKYMMENEN TOINEN KOORUMI

(lakkojärjestyksessä)

JOHTAVA PIISPAKUNTA

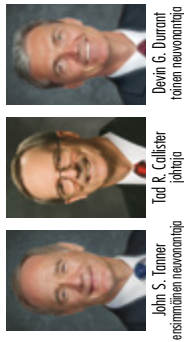

Gérald Goussé
ensimmäinen neuvonantaja

Gary E. Spaverson
johtava piispa

Dennis A. Donofrio
toinen neuvonantaja

PHYÄKOULU

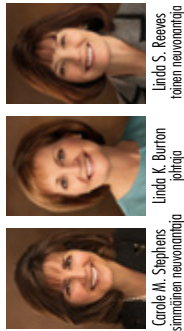
John S. Tanner
ensimmäinen neuvonantaja

Tad R. Callister
johtaja

Devin C. Durrant
toinen neuvonantaja

JOHTAVAT VIRKAILIJAT

APUYHDISTYS

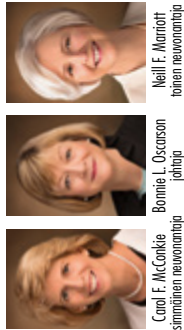

Carole M. Stephens
ensimmäinen neuvonantaja

Linda K. Burton
johtaja

Linda S. Reeves
toinen neuvonantaja

NUORET NAISET

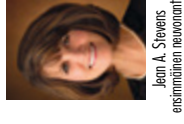

Bonnie L. Ocasson
johtaja

Carol F. McConkie
ensimmäinen neuvonantaja

Neill F. Marriott
toinen neuvonantaja

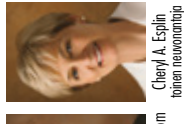
APUYHDISTYS

Jean A. Stevens
ensimmäinen neuvonantaja

Rosemary M. Wixom
johtaja

AIKEISYHDISTYS

Cheryl A. Esplin
toinen neuvonantaja

Larry M. Gibson
ensimmäinen neuvonantaja

NUORET MIHET

David L. Beck
johtaja

Larry M. Gibson
ensimmäinen neuvonantaja

Randall L. Ridd
toinen neuvonantaja

Kuvissa myötäpäivään ylhäältä vasemmalta alkaen on jäseniä ja lähetyssaarnaajia Alexandriassa Virginiassa Yhdysvalloissa, Johannesburgissa Etelä-Afrikassa, Cuauhtémocissa Meksikossa, Saipanissa Pohjois-Mariaanien saarilla, Peachtree Cornersissa Georgiassa Yhdysvalloissa, Canoasissa Brasiliassa, San Lorenzossa Paraguayssa, Veronassa Wisconsinissa Yhdysvalloissa ja Waterfordissa Irlannissa.

Presidentti Thomas S. Monson

Ohjattuina turvallisesti kotiin

Me – – katsomme ylös taivaalle löytääksemme pettämättömän suunnannäyttäjän, jotta voisimme kartoittaa viisaan ja oikean reitin ja noudattaa sitä.

Veljet, olemme kokoontuneet valtavana pappeudenhaltijoiden joukkona sekä tänne konferenssikeskukseen että eri paikkoihin kautta maailman. Tehtäväni puhua teille joitakin sanoja on minulle kunnia, mutta se tekee minut myös nöyräksi. Rukoilen, että Herran Henki on kanssani, kun teen niin.

75 vuotta sitten, 14. helmikuuta 1939, Hampurissa Saksassa vietettiin yleistä juhlapäivää. Palavien puheiden saattelemana, väkijoukkojen hurratessa ja isänmaallisten laulujen soidessa uusi taistelulaiva nimeltä *Bismarck* laskettiin vesille Elbejokeen. Tämä laivoista mahtavin – panssarointeinen ja koneistoinen – oli henkeäsalpaava näky. Tutkan avulla ohjattavien 380 millimetrin kaksoistykkitornien rakentamiseen oli tarvittu yli 57 000 piirustusta. Laivassa oli 45 000 kilometriä sähkövirtapiirejä. Se painoi yli 35 000 tonnia, ja teräspannari takasi suurimman mahdollisen turvallisuuden. Tätä mahtavaa jättiläistä, joka oli näöltään majesteettinen, kooltaan suunnaton ja tulivoimaltaan pelottava, pidettiin uppoamattomana.

Bismarckin kohtalonpäivä koitti runsaat kaksi vuotta myöhemmin, kun 24. toukokuuta 1941 kaksi Britannian laivaston voimakkainta taistelulaivaa, *Prince of Wales* ja *Hood*, ryhtyivät taisteluun *Bismarckia* ja saksalaista risteilijää *Prinz Eugenia* vastaan. Viidessä minuutissa *Bismarck* oli upottanut Atlantin syvyyksiin *Hoodin* ja sen yli 1 400 hengen miehistön kolme miestä lukuun ottamatta. Toinen

brittiläinen taistelulaiva, *Prince of Wales*, oli kärsinyt pahoja vaurioita ja perääntyi.

Seuraavien kolmen päivän ajan brittien taistelulaivat ja ilmavoimat ryhtyivät yhä uudelleen taisteluun *Bismarckia* vastaan. Kaiken kaikkiaan britit keskittivät 5 taistelulaivan, 2 lentotukialuksen, 11 risteilijän ja 21 hävittäjän voimat yritykseen etsiä ja upottaa mahtava *Bismarck*.

Näissä taisteluissa ammus toisensa jälkeen aiheutti *Bismarckille* vain pintavaurioita. Oliko se tosiaankin uppoamaton? Sitten yksi torpedo osui onnenkantamoisena *Bismarckin* peräsimeen, joka lakkasi toimimasta. Korjausyritykset olivat tuloksettomia. Tykit ladattuina ja miehistö valmiina *Bismarck* saattoi ainoastaan kiertää hitaasti ympyrää. Saksan mahtavat ilmavoimat olivat ulottumattomissa. *Bismarck* ei päässyt kotisataman turviin. Kumpikaan niistä ei pystynyt tarjoamaan kaivattua turvaa, sillä *Bismarckia* ei pystytty enää ohjaamaan annetun kurssin suuntaisesti. Ei ollut peräsiintä, ei apua, ei satamaa. Loppu lähestyi. Brittien tulittaessa

saksalainen miehistö kiiruhti upottamaan kerran voittamattomalta vaikuttaneen aluksen. Atlantin ahaat aallot nuolivat ensin laivan kylkiä ja nielaisivat sitten Saksan laivaston ylpeyden. *Bismarckia* ei enää ollut.¹

Bismarckin tavoin meistä jokainen on ihmeellinen luomus. Meidän luomistamme ei kuitenkaan rajoittanut ihmisjärki. Ihminen voi keksiä mitä monimutkaisimpia koneita mutta hän ei voi tehdä niistä eläviä eikä antaa niille järjen ja päättelykyvyn voimaa. Nämä ovat jumalallisia lahjoja, jotka vain Jumala voi suoda.

Aivan kuten laivassa on elintärkeä peräsin, veljet, mekin olemme

saaneet keinoja määrätä suunnan, jota kohti matkaamme. Herran majakka viitoittaa meille kaikille väylää, kun purjehdimme elämän meriä. Meidän päämääränämme on suunnata suora kurssimme kohti haluamaamme tavoitetta – Jumalan selestistä valtakuntaa. Ihminen, jolla ei ole päämäärää, on kuin laiva, jossa ei ole peräsinä – hän ei todennäköisesti koskaan pääse kotisatamaan. Meille on annettu opaste: kartoittakaa reitti, nostakaa purjeet, asettakaa peräsin oikeaan asentoon ja lähtekää matkaan.

Ihminen on kuin mahtava *Bismarck*. Turbiinien teho ja potkurien voima ovat hyödyttömiä ilman peräsinä, joka määrää suunnan, valjastaa tehon ja ohjaa voimia. Peräsin on poissa näkyvästä, ja se on suhteellisen pieni, mutta toiminnan kannalta se on ehdottoman välttämätön.

Meidän Isämme on antanut auringon, kuun ja tähdet – taivaalliset linnunradat, jotka opastavat merenkäyntäjiä. Meille, jotka vaellamme elämän teitä, Hän antaa selkeän kartan ja osoittaa suunnan kohti haluamaamme määränpäättä. Hän varoittaa: välttää kiertoteitä, salakuoppia, ansoja. Emme saa antaa niiden, jotka haluavat johtaa meitä harhaan, pettää meitä – noiden ovelien pillipiipareiden, jotka houkuttelevat syntiin siellä ja täällä. Sen sijaan me pysähdymme rukoilemaan ja kuuntelemme tuota hiljaista, vienoa ääntä, joka kuiskaa sieluumme syvyyksiin Mestarin lempeän kutsun: ”Tule – – ja seuraa minua.”²

On kuitenkin myös niitä, jotka eivät kuuntele, jotka eivät halua totella, jotka haluavat kulkea itse viitoittamaansa tietä. Liian usein he antavat periksi kiusauksille, jotka ympäröivät meitä kaikkia ja jotka voivat näyttää hyvin houkuttelevilta.

Meidät pappeudenhaltijat on asetettu maan päälle levottomina

aikoina. Elämme monitahoisessa maailmassa, jossa kaikkialla näkyy ristiriitaisia suuntauksia. Poliittinen vehkeily tuhoaa kansakuntien vakauden, yksinvaltiaat kahmivat valtaa, ja tuntuu siltä, että joitakin yhteiskunnan ryhmiä sorretaan ikuisesti, niiltä riistetään mahdollisuudet ja ne saavat kokea epäonnistuneensa. Ihmisten viisastelu kaikuu korvissamme ja synti saartaa meitä.

Meillä on vastuu olla kelpollisia kaikkiin niihin loistaviin siunauksiin, joita taivaallisella Isällämme on varattuna meitä varten. Minne tahansa menemmekin, pappeutemme kulkee mukana. Seisommeko me pyhissä paikoissa? Ennen kuin vaarannatte itsenne ja pappeutenne menemällä sellaisiin paikkoihin tai osallistumalla sellaisiin toimintoihin, jotka eivät ole teidän tai tuon pappeuden arvoisia, pyydän teitä ottamaan huomioon seuraukset.

Me Jumalan pappeuteen asetetut voimme vaikuttaa asioihin ratkaisevasti. Kun säilytämme henkilökohtaisen puhtautemme ja kunnioitamme pappeuttamme, meistä tulee vanhurskaita esimerkkejä, joita muut voivat seurata. Apostoli Paavali kehotti: ”Näytä sinä [uskovista] hyvää esimerkkiä puheissasi ja elämäntavoissasi, rakkaudessa, uskossa ja puhtaudessa.”³ Hän kirjoitti myös, että Kristuksen seuraajien tulee loistaa ”kuin tähdet taivaalla”⁴. Vanhurskaan esimerkin näyttäminen voi osaltaan valaista yhä pimeämpää maailmaa.

Monet teistä muistavat presidentti N. Eldon Tannerin, joka palveli kirkon neljän presidentin neuvonantajana. Hän oli järkähtämätön esimerkki vanhurskaudesta koko uransa ajan teollisuuden palveluksessa sekä ollessaan hallituksen palveluksessa Kanadassa ja Jeesuksen Kristuksen apostolina. Hän antoi meille tämän innoitetun neuvon:

”Mikään ei tuota suurempaa iloa ja menestystä kuin evankeliumin opetuksen mukaan eläminen. Olkaa esikuvia, olkaa hyvää aikaansaavia.”

Hän jatkoi: ”Jokainen meistä on asetettu ennalta tekemään jotakin työtä [Jumalan] valittuna palvelijana, jolle Hän on katsonut hyväksi antaa pappeuden ja voiman toimia nimesään. Muistakaa aina, että ihmiset pitävät teitä johtajina ja että te vaikutatte heidän elämäänsä joko hyvällä tai huonolla tavalla ja että teidän vaikutuksenne tulee tuntumaan tulevissakin sukupolvissa.”⁵

Meitä vahvistaa totuus, että suurin voima nykyajan maailmassa on Jumalan voima, kun se tekee työtään ihmisen kautta. Purjehtiaksemme turvallisesti kuolevaisuuden merillä me tarvitsemme tuon iankaikkisen merenkulkijan, suuren Jehovan, ohjausta. Me katsomme ylöspäin ja ojennamme kätemme saadaksemme apua taivaasta.

Tunnettu esimerkki ihmisestä, joka ei katsonut ylöspäin, on Kain, Aadamin ja Eevan poika. Kain oli kyvyiltään vahva, mutta hänellä oli heikko tahto. Hän antoi ahneuden, kateuden, tottelemattomuuden ja jopa murhan rikkoa henkilökohtaisen peräsimensä, joka olisi ohjannut hänet turvaan ja korotukseen. Kun Kain ei enää suunnannut katsettaan ylöspäin vaan alas, hän lankesi.

Eräänä toisena ajankohtana muuan jumalaton kuningas koetteli erästä Jumalan palvelijaa. Taivaan innoituksen avulla Daniel tulkitsi kuninkaalle seinällä olleen kirjoituksen. Tarjoutuista palkinnoista – jopa kuninkaallisesta viitasta, kultakäädyistä ja poliittisesta vallasta – Daniel sanoi: ”Pidä lahjasi itse tai anna palkintosi muille.”⁶ Danielille oli tarjottu suuria rikkauksia ja valtaa, palkintoja, jotka kuvaavat sitä, mikä on maailmasta

eikä Jumalasta. Daniel vastusti niitä ja pysyi uskollisena.

Myöhemmin kun Daniel palveli Jumalaa, vaikka se asetuksen mukaan oli kiellettyä, hänet heitettiin leijonien luolaan. Raamatussa meille kerrotaan, että seuraavana aamuna Daniel ”nostettiin ylös, eikä hänessä ollut mitään vammaa, sillä hän oli luottanut [Jumalaan]”⁷. Ratkaisevan tarpeen hetkenä Danielin päättäväisyys noudattaa suoraa kurssia toi jumalallista suojaa ja turvaisan pyhäkön. Mekin voimme saada samanlaista suojaa ja turvaa, kun me noudatamme sitä suoraa kurssia, joka johtaa iankaikkiseen kotiimme.

Historian kello mittaa ajan kulua kuin hiekka tiimalasissa. Elämän näyttämölle astuvat uudet ihmiset. Aikamme ongelmat hämmäyttävät pahaenteisesti edessämme. Kautta maailman historian Saatana on työskennellyt väsymättä tuhotakseen Vapahtajan seuraajat. Jos annamme periksi hänen houkutuksilleen, me – mahtavan *Bismarckin* tavoin – menetämme sen peräsimen, joka voi ohjata meidät turvaan. Sen sijaan me nykyajan teennäisen elämän keskellä katsomme ylös taivaalle löytääksemme pettämättömän suunnannäyttäjän, jotta voisimme kartoittaa viisaan ja oikean reitin ja noudattaa sitä. Taivaallinen Isämme ei jätä vilpítőntä

pyyntöämme vaille vastausta. Kun etsimme taivaallista apua, meidän peräsimemme, toisin kuin *Bismarckin* peräsin, ei petä.

Kun lähdemme rohkeina omalle matkallemme, purjehtikaamme turvallisesti elämän merillä. Olkoon meillä Danielin rohkeutta, että pysyisimme luotettavina ja uskollisina meitä ympäröivistä synneistä ja kiusauksista huolimatta. Olkoon todistuksemme yhtä syvä ja vahva kuin Nefin veljen Jaakobin, joka kohdatessaan ihmisen, joka yritti kaikin mahdollisin tavoin hävittää hänen uskonsa, julisti: ”Minua ei voinut järkyttää.”⁸

Kun uskon peräsin ohjaa matkaamme, veljet, mekin löydämme tiemme turvallisesti kotiin – kotiin Jumalan luo asumaan Hänen luonaan iankaikkisesti. Rukoilen, että niin kävisi meidän jokaisen kohdalla. Jeesuksen Kristuksen, Vapahtajamme ja Lunastajamme, pyhässä nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Ks. Ludovic Kennedy, *Pursuit: The Chase and Sinking of the Bismarck*, 1974.
2. Luuk. 18:22.
3. 1. Tim. 4:12.
4. Fil. 2:15.
5. Ks. ”Sillä he rakastivat ihmiskunniaa enemmän kuin Jumalan kunniaa”, *Valkeus*, huhtikuu 1976, s. 63–64.
6. Dan. 5:17.
7. Dan. 6:23.
8. MK Jaak. 7:5.

Presidentti Henry B. Eyring

ensimmäinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa

Jatkuva ilmoitus

Ihmisen arvostelukyky ja looginen ajattelu eivät riitä antamaan vastauksia kysymyksiin, jotka merkitsevät elämässä eniten. Me tarvitsemme ilmoitusta Jumalalta.

Toivon meille tänään sitä, että me kaikki tuntisimme Jumalalta tulevaa rakkautta ja valoa. Kuulijoina on tänään monia, jotka tuntevat pakottavaa tarvetta saada rakastavalta taivaalliselta Isältä tuo henkilökohtaisen ilmoituksen siunaus.

Lähetysjohtajien kohdalla se voi olla anova rukous tietää, kuinka kannustaa lähetysaarnajaa, jolla on vaikeaa. Isän tai äidin kohdalla sodan runtelemassa maailmankolkassa se on kiihkeä tarve tietää, siirtääkö perheensä turvaan vai jäädäkö paikoilleen. Sadat vaaranjohtajat ja piispat rukoilevat tänään tietääkseen, kuinka auttaa Herraa pelastamaan kadonnut lammas. Ja profeetan kohdalla se on halu tietää, mitä Herra haluaisi hänen puhuvan kirkolle ja maailmalle, joka on sekasorron vallassa.

Me kaikki tiedämme, että ihmisen arvostelukyky ja looginen ajattelu eivät riitä antamaan vastauksia kysymyksiin, jotka merkitsevät elämässä eniten. Me tarvitsemme ilmoitusta Jumalalta. Ja me tarvitsemme muuta kuin vain yhden ilmoituksen vaikeana hetkenä. Me tarvitsemme ilmoituksen jatkuvaa, uusiutuvaa virtaa. Me tarvitsemme muutakin kuin vain

yhden valon ja lohdun välähdyksen. Me tarvitsemme jatkuvan siunauksen olla yhteydessä Jumalaan.

Kirkon koko olemassaolo juontaa juurensa siitä, kun eräs nuori poika halusi tietää, mikä oli totta. Nuori Joseph Smith tiesi, ettei hän voisi saada itse selville, mihin kirkkoon hänen tuli liittyä. Niinpä hän kysyi Jumalalta, kuten Jaakobin kirjassa sanottiin, että hän voisi tehdä. Isä Jumala ja Hänen rakas Poikansa ilmestyivät metsikössä. He vastasivat kysymykseen, jota Joseph ei pystynyt omin voimin ratkaisemaan.

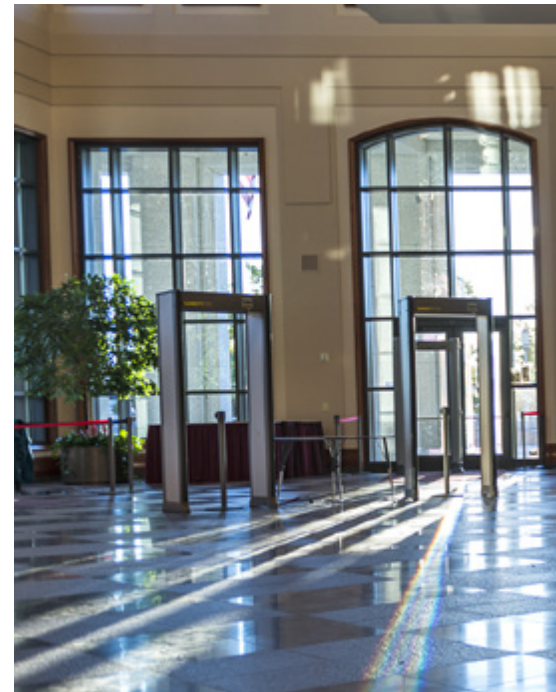
Jumala kutsui hänet silloin perustamaan Jeesuksen Kristuksen tosi kirkon, ja sen myötä palautettiin voima turvata Pyhään Henkeen, jotta Jumalalta saatava ilmoitus voisi olla jatkuvaa.

Presidentti Boyd K. Packer kuvaili tätä tosi kirkon tunnusmerkkiä tällä tavalla: ”Ilmoitusta saadaan kirkossa jatkuvasti. Profeetta saa sitä kirkkoa varten, vaaranjohtaja vaarnaansa varten, lähetysjohtaja lähetyskenttäänsä ja pappeusjohtaja koorumiaan varten, piispa seurakuntaansa varten, isä perhettään varten, yksityinen ihminen itseään varten.”¹

Tuo suurenmoinen ilmoituksen prosessi alkaa, päättyy ja jatkuu, kun me saamme henkilökohtaista ilmoitusta. Ottakaamme esimerkiksemme Lehin suurenmoinen poika Nefi. Hänen isänsä näki unen. Muut Nefin perheessä pitivät Lehin unta todisteena henkisestä sekavuudesta. Uni sisälsi Jumalalta tulleen käskyn, että Lehin poikien oli uskaltauduttava hirveään vaaraan ja palattava Jerusalemiin hakemaan levyjä, jotka sisälsivät Jumalan sanan, jotta he voisivat viedä levyt mukanaan matkallaan luvattuun maahan.

Lainaamme usein Nefin rohkeaa julistusta, kun hänen isänsä pyysi heitä lähtemään takaisin Jerusalemiin. Te tunnette nämä sanat: ”Minä menen ja teen sen, mitä Herra on käskenyt.”²

Kun Lehi kuuli Nefin sanovan nuo sanat, pyhissä kirjoituksissa kerrotaan, että hän ”oli tavattoman iloinen”³. Hän oli iloinen, koska hän tiesi, että Nefiä oli siunattu vahvistavalla ilmoituksella

siitä, että hänen isänsä uni oli todellinen viesti Jumalalta. Nefi ei sanonut: ”Minä menen ja teen sen, mitä isäni on käskenyt minun tehdä.” Sen sijaan hän sanoi: ”Minä menen ja teen sen, mitä Herra on käskenyt.”

Kokemuksistanne omassa perheessä te tiedätte myös, miksi Lehi oli ”tavattoman iloinen”. Hänen ilonsa johtui tiedosta, että Nefi oli saanut vahvistavan ilmoituksen.

Monet vanhemmat ovat asettaneet perheelle sääntöjä siitä, milloin teini-ikäisen lapsen tulee palata illalla kotiin. Mutta ajatelkaa sitä iloa, kun isä tai äiti saa tietää, kuten yksi sellainen sai vain muutama viikko sitten, että lapsi, joka oli äskettäin lähtenyt kotoa, oli sekä asettanut itselleen kotiintuloajan että myös pyhittänyt lepopäivän, aivan kuten hänelle oli kotona opetettu. Vanhemman saamalla ilmoituksella on kestävä vaikutuksensa siihen henkilökohtaiseen ilmoitukseen, jota lapsi vuorostaan saa.

Äitini on varmastikin ymmärtänyt tämän ilmoituksen periaatteen. Kun olin nuorimies, minulla oli tapana sulkea takaovi hyvin hiljaa tullessani myöhään illalla kotiin. Minun oli kuljettava äidin makuuhuoneen ohi mennessäni omaan huoneeseeni. Hii-vinpä miten hiljaa tahansa, niin juuri kun ehdin hänen puoleksi avonaisen ovensa kohdalle, kuulin hänen sanovan hyvin hiljaa nimeni: ”Hal. Tule hetkeksi sisään.”

Menin sisään ja istahdin hänen vuoteensa reunalle. Huone oli pimeä. Jos olisitte kuunnelleet, olisitte ajatelleet, että se oli vain ystävällistä juttelua elämästä. Mutta vielä tänäkin päivänä se, mitä hän sanoi, palaa mieleeni samalla voimalla, jota tunnen lukiessani patriarkallisen siunaukseni tekstiä.

En tiedä, mitä hän rukouksessaan pyysi odottaessaan minua noina iltoina. Otaksun, että se koski osaltaan sitä, että olisin turvassa. Mutta olen varma, että hän rukoili samoin

kuin patriarkka rukoilee ennen kuin antaa siunauksen. Patriarkka rukoulee, että kuulija ottaa hänen sanansa vastaan Jumalan sanoina, ei hänen sanoinaan. Tuota siunausta koskeviin äitini rukouksiin vastattiin omalla kohdallani. Hän on henkimaaailmassa ja on ollut siellä yli 40 vuotta. Olen varma, että hän on tavattoman iloinen siitä, että minua on siunattu, kuten hän pyysi, siten että kuulin hänen neuvonsa Jumalalta tullessa käskyinä. Ja olen yrittänyt mennä ja tehdä niin kuin hän toivoi.

Olen nähnyt tuon saman jatkuvan ilmoituksen ihmeen kirkon vaarnajohtajissa ja piispoissa. Ja kuten on laita perheenpään saamassa ilmoituksessa, ilmoituksen arvo riippuu niistä, joita johdetaan saamaan vahvistavaa ilmoitusta.

Näin ilmoituksen ihmeen sen jälkeen kun Tetonin pato murtui Idahossa vuonna 1976. Monet teistä ovat kuulleet kertomuksen siitä, mitä

tapahtui. Tämä esimerkki jatkuvasta ilmoituksesta, joka siirtyi vaarnanjohtajan kautta, voisi kuitenkin siunata meitä jokaista edessä olevina päivinä.

Tuhannet ihmiset evakuoitiin, kun heidän kotinsa tuhoutuivat. Avustustyön johtaminen jäi paikalliselle vaarnanjohtajalle, joka oli maanviljelijä. Vain muutama päivä katastrofin jälkeen olin eräässä Ricks Collegen luokkahuoneessa. Paikalle oli saapunut liittovaltion katastrofiavun johtaja. Hän ja hänen tärkeimmät avustajansa tulivat suureen huoneeseen, jonne vaarnanjohtaja oli koonnut piispat ja jopa joitakin muiden paikallisten kirkkokuntien pappeja. Minä olin siellä, koska monia eloonjääneitä hoidettiin ja majoitettiin tuon collegen kampuksella, jonka rehtori olin.

Kun kokous alkoi, liittovaltion katastrofiavun edustaja nousi ja alkoi selittää auktoriteetin äänellä, mitä piti tehdä. Kun hän oli luetellut kunkin viidestä tai kuudesta tehtävästä, joiden hän sanoi olevan välttämättömiä, vaarnanjohtaja vastasi hiljaa: ”Olemme jo tehneet tuon kaiken.”

Muutaman minuutin kuluttua liittovaltion katastrofiavun edustaja sanoi: ”Minä taidan vain istahtaa hetkeksi katselemaan.” Hän ja hänen avustajansa kuuntelivat sitten, kun piispat ja vanhinten koorumien johtajat selostivat, mitä he olivat tehneet. He kuvailivat johtajiltaan saamia ohjeita, joita he olivat noudattaneet. He puhuivat myös siitä, mitä he olivat saaneet innoitusta tehdä noudattaessaan ohjeita löytääkseen perheitä ja auttaakseen niitä. Päivä oli jo kulunut pitkälle. He kaikki olivat liian väsyneitä osoittamaan juurikaan muita tunteita kuin rakkauttaan ihmisiä kohtaan.

Vaarnanjohtaja antoi piispoille muutaman viimeisen ohjeen, ja sitten hän ilmoitti seuraavan

raportointikokouksen ajankohdan, joka oli varhain seuraavana aamuna.

Seuraavana aamuna liittovaltion ryhmän johtaja saapui 20 minuuttia ennen kuin raportointi- ja tehtäväkokouksen oli määrä alkaa. Seisoin lähellä. Kuulin hänen sanovan hiljaa vaarnanjohtajalle: ”Hyvä herra, mitä haluaisitte minun ja ryhmäni jäsenten tekävän?”

Sen, mitä tuo mies näki, minä olen nähnyt häden ja koettelemusten hetkinä kaikkialla maailmassa. Presidentti Packer on oikeassa. Vaarnanjohtajat saavat jatkuvaa ilmoitusta, joka kohottaa heidät heidän oman viisautensa ja kykyjensä yläpuolelle. Ja sen lisäksi Herra antaa niille, joita vaarnanjohtaja johtaa, vahvistavan todistuksen, että hänen käskynsä tulevat Jumalalta epätydelliselle ihmiselle Pyhän Hengen välityksellä.

Minua on siunattu niin, että minut on kutsuttu seuraamaan innoitettuja johtajia suurimman osan elämäni. Kun olin hyvin nuori mies, minut kutsuttiin vanhinten koorumin johtajan neuvonantajaksi. Olen myöhemmin ollut kahden piirinjohtajan ja kirkon johtavan piispan neuvonantaja, kahdentoista apostolin koorumin jäsen ja kahden kirkon presidentin neuvonantaja. Olen nähnyt, kuinka heille on annettu ilmoitusta ja se on sitten vahvistettu heidän seuraajilleen.

Tuo hyväksymisen henkilökohtainen ilmoitus, jota me kaikki kaipaamme, ei tule helposti eikä se tule pelkästään pyytämällä. Herra on asettanut kyvyille saada näitä todistuksia Jumalalta tämän ehdon. Se on ohje jokaiselle, joka tavoittelee henkilökohtaista ilmoitusta, kuten meidän kaikkien täytyy.

”Sisimpäsi olkoon täynnä rakkautta kaikkia ihmisiä ja uskon huonekuntaa kohtaan, ja hyve kaunistakoon ajatusiasi lakkaamatta; silloin sinun luotamuksesi vahvistuu Jumalan edessä ja pappeuden oppi laskeutuu sieluusi kuin kaste taivaasta.

Pyhä Henki on kumppanisi alati.”⁴

Ammennan siitä neuvoa meille kaikille. Älkää suhtautuko kevyesti tunteeseen, jonka saatte rakkaudesta Jumalan profeettaa kohtaan. Minne tahansa menenkin kirkossa, kuka silloin onkin profeettana, jäsenet pyytävät: ”Kun palaat kirkon keskustelutaloon, kerrothan profeetalle, kuinka paljon me rakastamme häntä?”

Se on paljon enemmän kuin sankaripalvontaa tai tunteita, joita meillä toisinaan on ihaillessamme sankarihahmoja. Se on lahja Jumalalta. Sen myötä saatte helpommin vahvistavan ilmoituksen lahjan, kun hän puhuu virassaan Herran profeettana. Rakkaus, jota tunnette, on rakkautta, jota Herra tuntee sitä kohtaan, joka on Hänen puhemiehensä.

Ei ole helppoa tuntea sitä jatkuvasti, koska Herra usein pyytää profeettojaan antamaan neuvoja, joita ihmisten on vaikea hyväksyä. Sielumme vihollinen yrittää saada meidät loukkaantumaan ja epäilemään profeetan Jumalalta saamaa kutsumusta.

Olen nähnyt, kuinka Pyhä Henki voi koskettaa pehmennyttä sydäntä ja suojella Jeesuksen Kristuksen nöyrää opetuslasta vahvistavalla ilmoituksella.

Profeetta lähetti minut antamaan pyhän sinetöimisvoiman miehelle, joka asui kaukana eräässä pienessä kaupungissa. Ainoastaan Jumalan profeetalla on avaimet päättää, kenen on määrä saada pyhä voima, jonka Herra antoi Pietarille, virkaiältään vanhimmalle apostolille. Olin saanut tuon saman sinetöimisvoiman, mutta vain kirkon presidentin ohjeen mukaan saatoin antaa sen jollekulle toiselle.

Niinpä erään seurakuntakeskuksen huoneessa kaukana Salt Lakesta asetin käteni sen miehen pään päälle, jonka profeetta oli valinnut vastaanottamaan sinetöimisvoiman. Hänen käsissään näkyi merkkejä siitä, että hän oli koko ikänsä muokannut maata niukan elannon eteen. Hänen pienikokoinen vaimonsa istui lähellä. Vaimostakin näkyi, että tämä oli vuosikaudet tehnyt lujasti töitä miehensä rinnalla.

Puhuin profeetan antamin sanoin. ”Profeetan”, ja sanoin profeetan nimen, ”jolla on kaikki pappeuden avaimet tänä aikana maan päällä, valtuuttamana ja häneltä tehtävän saaneena annan täten sinetöimisvoiman sinulle” ja sanoin miehen nimen ja sitten sen temppelin nimen, jossa hän palvelisi sinetöijänä.

Kyöneleet vierivät hänen poskiaan pitkin. Näin, että hänen vaimonsakin itki. Odotin, että he saivat koottua itsensä. Vaimo nousi ja astui minua kohti. Hän kohotti katseensa ja sanoi sitten arasti, että hän oli sekä onnellinen että surullinen. Hän sanoi, että

hänenästä oli ollut aivan ihanaa käydä temppelissä miehensä kanssa, mutta että nyt hänestä tuntui, ettei hänen pitäisi mennä temppeliin miehensä kanssa, koska Jumala oli valinnut tämän niin suurenmoiseen ja pyhään luottamustehtävään. Sitten vaimo sanoi, että hän tunsu itsensä riittämättömäksi olemaan miehensä temppeliveri siksi, ettei hän osannut lukea eikä kirjoittaa.

Vakuutin hänelle, että hänen aviomiehelleen olisi kunnia olla hänen hengellisen voimansa vuoksi. Siinä vähäisessä määrin kuin pystyin puhumaan hänen kieltään, kerroin hänelle, että Jumala oli ilmoittanut hänelle asioita, jotka olivat kaikkea maallista koulutusta suurempia.

Hengen lahjan ansiosta tämä sisar tiesi, että Jumala oli antanut profeettansa kautta hänen rakastamalleen aviomiehelle ylimaallisen luottamustehtävän. Hän tiesi itse, että avaimet tuon sinetöimisvoiman antamiseen olivat miehellä, jota hän ei ollut koskaan nähnyt ja jonka hän silti tiesi itse olevan Jumalan elävä profeetta. Hän tiesi, ilman että kenenkään elossa olevan todistajan tarvitsi sitä hänelle sanoa, että profeetta oli rukoillut hänen aviomiehensä nimen johdosta. Hän tiesi itse, että Jumala oli esittänyt tuon kutsun.

Tämä sisar tiesi myös, että ne toimitukset, joita hänen aviomiehensä suorittaisi, sitoisivat ihmisiä iankaikkisuudeksi selestisessä valtakunnassa.

Hän oli saanut vahvistuksen mieleensä ja sydämeensä, että lupaus, jonka Herra oli antanut Pietarille, on yhä voimassa kirkossa: ”Minkä sinä sidot maan päällä, se on sidottu taivaissa.”⁵ Hän tiesi sen itse Jumalalta saamansa ilmoituksen ansiosta.

Palatkaamme kohtaan, josta aloitimme. ”Ilmoitusta saadaan kirkossa jatkuvasti. Profeetta saa sitä kirkkoa varten, vaarnanjohtaja vaarnaansa varten, lähetysjohtaja lähetyskenttäänsä ja pappeusjohtaja koorumiaan varten, piispa seurakuntaansa varten, isä perhettään varten, yksityinen ihminen itseään varten.”⁶

Todistan teille, että se on totta. Taivaallinen Isä kuulee rukouksenne. Hän rakastaa teitä. Hän tietää nimenne. Jeesus on Kristus, Jumalan Poika ja meidän Lunastajamme. Hän rakastaa teitä enemmän kuin kykenette käsittämään.

Jumala vuodattaa ilmoitusta lapsilleen Pyhän Hengen välityksellä. Hän puhuu maan päällä olevalle profeetalleen, joka on nykyään Thomas S. Monson. Todistan, että profeetalla on kaikki pappeuden avaimet maan päällä ja että hän käyttää niitä.

Kun kuuntelette tässä konferenssissa niiden sanoja, jotka Jumala on kutsunut puhumaan puolestaan, rukoilen, että saatte vahvistavan ilmoituksen, jota tarvitsette löytääksenne oikean tien matkalla takaisin kotiin asumaan Hänen kanssaan perheessä, joka on sinetöity yhteen ikuisesti. Jeesuksen Kristuksen pyhässä nimessä. ■

VIITTEET

1. Ks. ”Me uskomme kaiken sen, mitä Jumala on ilmoittanut”, *Valkeus*, joulukuu 1974, s. 514.
2. 1. Nefi 3:7.
3. 1. Nefi 3:8.
4. OL 121:45–46.
5. Matt. 16:19.
6. Ks. ”Me uskomme kaiken sen, mitä Jumala on ilmoittanut”, s. 514.

Vanhin Russell M. Nelson
kahdentoista apostolin koorumista

Profeettojen hyväksyminen ja tukeminen

Se, että me hyväksymme profeetat ja tuemme heitä, on henkilökohtainen sitoumus, että teemme kaikkemme noudattaaksemme heidän profeettoina tähdentämiään opetuksia.

Presidentti Eyring, me kiitämme sinua opettavaisesta ja innoittavasta sanomastasi. Rakkaat veljeni ja sisareni, me kiitämme teitä uskostanne ja omistautumisestanne. Eilen meitä kaikkia kehoitettiin osoittamaan hyväksyntämme ja tukemme Thomas S. Monsonille Herran profeettana ja Herran kirkon presidenttinä. Ja me laulamme usein: ”Kiitos, Luojamme, profeetasta.”¹ Ymmärrätkö te ja ymmärränkö minä todella, mitä se merkitsee? Kuvitelkaa sitä etuoikeutta, jonka Herra on antanut meille, että saamme tukea Hänen profeettaansa, jonka neuvoja mikään henkilökohtainen pyrkimys ei ole tahrannut, kaunistellut tai motivoinut ja jotka neuvot ovat täysin totta!

Kuinka me todella tuemme profeettaa? Kauan ennen kuin presidentti Joseph F. Smithistä tuli profeetta, hän selitti: ”Pyhillä, jotka – – ilmaisevat tukevansa kirkon johtajia, on tärkeä velvollisuus tehdä niin, ei ainoastaan

kohottamalla kätensä, mikä on pelkkä muodollisuus, vaan *teoissa* ja totuudessa.”²

Kuinka hyvin muistankaan ainutlaatuisimman ”tekoni” profeetan tukemiseksi. Koska olen lääketieteen tohtori ja sydänkirurgi, vastuullani oli tehdä avosydänleikkaus presidentti Spencer W. Kimballille vuonna 1972, jolloin hän oli kahdentoista apostolin koorumin virkaa toimittava presidentti. Hän tarvitsi tuota hyvin monimutkaista leikkausta. Minulla ei kuitenkaan ollut mitään kokemusta sellaisen toimenpiteen suorittamisesta 77-vuotiaalle potilaalle, jonka sydän oli pettämässä. En suosittelut leikkausta, ja kerroin sen presidentti Kimballille ja ensimmäiselle presidenttikunnalle. Mutta uskoa osoittaen presidentti Kimball päätti, että hänet leikataan, ja vain siksi, että ensimmäinen presidenttikunta oli häntä niin neuvonut. Se osoittaa, kuinka hän tuki johtajiaan! Ja hänen päätöksensä sai minut vapisemaan!

Herran ansiosta leikkaus onnistui. Kun presidentti Kimballin sydän alkoi taas sykkiä, se teki sen suurella voimalla! Sillä samaisella hetkellä minä sain Hengen selkeän todistuksen, että tästä miehestä tulisi jonakin päivänä kirkon presidentti!³

Te tiedätte, mitä tapahtui. Vain vuosi ja kahdeksan kuukautta myöhemmin presidentti Kimballista tuli kirkon presidentti. Ja hän toimi voimakkaana ja rohkeana johtajana monia vuosia.

Sen jälkeen olemme hyväksyneet presidentit Ezra Taft Bensonin, Howard W. Hunterin, Gordon B. Hinckleyn ja nyt Thomas S. Monsonin kirkon presidenteiksi – profeetoiksi sanan jokaisessa merkityksessä!

Rakkaat veljeni ja sisareni, palautus sai ennen kaikkea aikaan sen, että se rikkoi ikivanhan myytin, että Jumala oli lakannut puhumasta lapsilleen. Mikään ei voisi olla kauempana totuudesta. Jokaisella taloudenhoitokaudella, Aadamin ajoista nykypäivään, Jumalan kirkkoa on johtanut profeetta.⁴ Profeetat todistavat Jeesuksesta Kristuksesta – Hänen jumalallisuudestaan sekä Hänen maanpäällisestä tehtävästään ja palvelutyöstään.⁵ Me kunnioitamme profeetta Joseph Smithiä tämän viimeisen taloudenhoitokauden profeettana. Ja me kunnioitamme jokaista miestä, joka on hänen jälkeensä ollut kirkon presidenttinä.

Kun me hyväksymme profeettoja ja muita johtajia ja osoitamme heille tukemme⁶, me käytämme yhteisen suostumuksen lakia, sillä Herra on sanonut: ”Kenenkään tehtäväksi [ei] anneta lähteä maailmaan saarnaamaan minun evankeliumiani eikä vahvistaamaan minun kirkkoani, ellei hän ole jonkun sellaisen asettama, jolla on valtuus, ja ellei kirkko tiedä, että hänellä on valtuus ja että kirkon johtajat ovat asettaneet hänet asianmukaisella tavalla.”⁷

Tämä antaa meille Herran kirkon jäsenille varmuutta ja uskoa, kun pyrimme pitämään käskyn ottaa varteen Herran ääni⁸ sellaisena kuin se tulee Hänen palvelijoidensa, profeettojen, äänellä⁹. Kaikki johtajat Herran kirkossa kutsutaan asianmukaisella valtuudella. Yksikään profeetta tai kukaan muukaan johtohenkilö tässä kirkossa ei ole koskaan kutsunut itseään. Yhtään profeettaa ei ole koskaan valittu vaaleilla. Herra teki sen selväksi, kun Hän sanoi: ”Ette te valinneet minua, vaan minä valitsin teidät ja asetin teidät.”¹⁰ Te ja minä emme ”äänestä” kirkon johtohenkilöistä millään tasolla. Sen sijaan meillä on etuoikeus hyväksyä heidät ja tukea heitä.

Herran tavat ovat erilaisia kuin ihmisen tavat. Ihmisen tavat siirtävät henkilöt virasta tai tehtävästä, kun he vanhenevat tai tulevat kykenemättömiksi. Mutta ihmisen tavat eivät ole eivätkä tule koskaan olemaan Herran tapoja. Se, että me hyväksymme profeetat ja tuemme heitä, on henkilökohtainen sitoumus, että teemme kaikkemme noudattaaksemme heidän profeettoina tähdentämiään opetuksia. Hyväksymisemme ja tukemisemme on liiton kaltainen osoitus, että me tunnustamme heidän profeettallisen kutsumuksensa olevan meihin nähden laillinen ja sitova.

Vanhin George Albert Smith sanoi 26 vuotta ennen kuin hänestä tuli kirkon presidentti: ”Velvoite, jonka otamme päällemme, kun kohotamme kätemme – –, on mitä pyhin. Se *ei* tarkoita, että jatkamme hiljaa matkaamme ja hyväksymme sen, että Herran profeetta ohjaa tätä työtä, vaan se tarkoittaa – –, että me tuemme häntä, me rukoilemme hänen puolestaan, me puolustamme hänen hyvää nimeään ja me pyrimme noudattamaan hänen ohjeitaan, kun Herra ohjaa häntä.”¹¹

Elävä Herra johtaa elävää kirkkoon!¹² Herra ilmoittaa kirkkoa koskevan tahtonsa profeetalleen. Eilen, kun meitä oli pyydetty osoittamaan hyväksyntämme ja tukemme Thomas S. Monsonille kirkon presidenttinä, meillä oli myös etuoikeus hyväksyä hänet, ensimmäisen presidenttikunnan neuvonantajat ja kahdentoista koorumin jäsenet profeetoiksi, näkijöiksi ja ilmoituksensaajiksi. Ajatelkaa sitä! Me hyväksymme 15 miestä Jumalan profeetoiksi! Heillä on kaikki pappeuden avaimet, jotka on ikinä annettu ihmiselle tällä taloudenhoitokaudella.

Viidentoista miehen kutsuminen pyhään apostolinvirkaan on suuri suoja meille kirkon jäsenille. Miksi? Koska näiden johtajien päätösten täytyy olla yksimielisiä.¹³ Voitteko kuvitella, kuinka Hengen täytyy vaikuttaa 15 mieheen, jotta saadaan aikaan yksimielisyys? Näiden 15 miehen koulutus- ja ammattitausta on hyvin erilainen, ja heillä on eriäviä mielipiteitä monista asioista. Uskokaa minua! Nämä 15 miestä – profeetat, näkijät ja ilmoituksensaajat – tietävät, mikä on Herran tahto, kun yksimielisyys on saavutettu! He ovat sitoutuneet huolehtimaan siitä, että Herran tahto todella toteutuu. Isä meidän rukous antaa mallin kullekin näistä 15 miehestä, kun he rukoilevat: ”Tapahtu koon sinun tahtosi, myös maan päällä niin kuin taivaassa.”¹⁴

Apostoli, joka on ollut apostolin virassa pisimpään, toimii johtavana virkailijana.¹⁵ Tuo senioriteettijärjestelmä johtaa siihen, että kirkon presidentin virassa on yleensä vanhoja miehiä.¹⁶ Se tuo jatkuvuutta, asioihin perehtynyttä kypsyttä, kokemusta ja laajamittaista valmistautumista niin kuin Herra ohjaa.

Kirkko tänä aikana on Herran itsensä järjestämä. Hän on säätänyt merkittävän hallintojärjestelmän, jossa on päällekkäisyyttä ja varamiehitystä. Tämän järjestelmän ansiosta profeetat johtavat meitä silloinkin kun iän myötä saattaa väistämättä tulla sairauksia ja kyvyttömyyttä.¹⁷ Vastapainoa ja suojatoimia on runsaasti, jottei yksikään voi koskaan johtaa kirkkoa harhaan. Virkaiältään vanhempia johtohenkilöitä koulutetaan jatkuvasti niin että jonakin päivänä he ovat valmiita istumaan korkeimmissa neuvostoissa. He oppivat, kuinka Hengen kuiskausten välityksellä kuulee Herran äänen.

Palvellessaan presidentti Ezra Taft Bensonin ensimmäisenä neuvonantajana, kun presidentti Bensonin kuolevainen elämä lähenee loppuaan, presidentti Gordon B. Hinckley selitti:

”Periaatteet ja menettelytavat, jotka Herra on säätänyt kirkkonsa hallintoa varten, ottavat huomioon [minkä tahansa] tilanteen. On tärkeätä, ettei ole mitään epäilyksiä tai huolta kirkon

hallinnosta ja profeetallisten lahjojen käytöstä, mukaan lukien oikeus saada innoitusta ja ilmoituksia kirkon asioiden ja ohjelmien johtamisessa, kun presidentti on sairas tai kyvytön toimimaan täysin.

Ensimmäisellä presidenttikunnalla ja kahdentoista neuvostolla, jotka on kutsuttu ja asetettu pitämään pappeuden avaimia hallussaan, on valtuus ja vastuu johtaa kirkkoa, suorittaa sen toimituksia, selittää sen oppia sekä määrätä sen toimintatavoista ja ylläpitää niitä.”

Presidentti Hinckley jatkoi:

”Kun kirkon presidentti on sairas tai ei pysty toimimaan kaikissa virkaansa kuuluvissa tehtävissä, hänen kaksi neuvonantajansa, jotka hänen kanssaan muodostavat ensimmäisen presidenttikunnan koorumin, jatkavat presidenttikunnan päivittäistä työtä. – –

Mutta ensimmäinen presidenttikunta ja kaksitoista käsittelevät harkiten ja rukoillen kaikkia suuria kysymyksiä, jotka koskevat

menettelytapoja, käytäntöä, ohjelmia tai oppeja.”¹⁸

Viime vuonna, kun presidentti Monson saavutti viiden vuoden virstanpylvään kirkon presidenttinä palvelemisessa, hän muisteli 50 vuoden palvelutyötään apostolina ja esitti tämän lausunnon: ”Ikä saa viimein otteen meistä kaikista. Liitämme kuitenkin äänemme kuningas Benjaminin ääneen. Hän sanoi – – ’Minä olen teidän kaltaisenne, altis kaikenlaisille ruumiin ja mielen heikkouksille; kuitenkin – – Herran käsi on valinnut minut ja isäni on vihkinyt minut – – ja [Herran verraton voima] on suojellut ja varjellut minua palvelukseni teitä koko siitä väkevyydestä, mielestä ja voimasta, jonka Herra on suonut minulle’ (Moosia 2:11).”

Presidentti Monson jatkoi: ”Huolimatta terveyteen liittyvistä haasteista, joita meille saattaa tulla, huolimatta ruumiin tai mielen heikkoudesta, me palvelemme parhaan kykymme mukaan. Vakuutan teille, että kirkko on hyvissä käsissä. Ensimmäisen

presidenttikunnan neuvostoa ja kahdentoista [apostolin] koorumia koskeva järjestelmä saa meidät vakuutuneiksi siitä, että se on aina hyvissä käsissä ja että tapahtuipa mitä tahansa, ei ole tarvetta huoleen tai pelkoon. Vapahtajamme Jeesus Kristus, jota me seuraamme, jota me kunnioitamme ja jota me palvelemme, on aina peräsimmä.”¹⁹

Presidentti Monson, me kiitämme sinua noista totuuksista! Ja me kiitämme sinua elinikäisestä esimerkillisestä ja omistautuneesta palvelemisestasi. Saanen puhua kaikkialla maailmassa olevien kirkon jäsenten puolesta, kun ilmaisemme yhteisen ja vilpittömän kiitollisuutemme sinulle. Me kunnioitamme sinua! Me rakastamme sinua! Me tuemme sinua paitsi kohotetuin käsin myös koko sydämemme ja kaikkien pyhitettyjen pyrkimystemme voimalla. Nöyrästi ja palavasti me rukoilemme alati puolestasi, rakas profeettamme!²⁰ Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. ”Kiitos, Luojamme, profeetasta”, *MAP-lauluja*, 10.
2. *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph F. Smith*, 1999, s. 211, kursivoitu lisätty. Tämä lausunto annettiin vuonna 1898, kun presidentti Smith oli toinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa.
3. Lisätietoja on julkaisussa Spencer J. Condie, *Russell M. Nelson: Father, Surgeon, Apostle*, 2003, s. 153–156.
4. Ks. PKO, ”Taloudenhoitokausi”.
5. Monet profeetat ennustivat Herran tulemisen, kuten Lehi (ks. 1. Nefi 1:19), Nefi (ks. 1. Nefi 11:31–33; 19:7–8), Jaakob (ks. MK Jaak. 4:4–6), Benjamin (ks. Moosia 3:5–11, 15), Abinadi (ks. Moosia 15:1–9), Alma (ks. Alma 40:2) ja Samuel Lamanilainen (ks. Hel. 14:12). Ennen kuin Vapahtaja syntyi Betlehemiässä, he näkivät ennalta Hänen sovitussuhrinsa ja Hänen ylönousemuksensa sen jälkeen.
6. Periaate johtajien hyväksymisestä ja tukemisesta on olennainen kaikkialla Herran kirkossa. Henkilö hyväksytään, ennen kuin hänet erotetaan johonkin kirkon tehtävään tai asetetaan johonkin virkaan pappeudessa.

Carol F. McConkie

ensimmäinen neuvonantaja Nuorten
Naisten ylimmässä johtokunnassa

7. OL 42:11. Johtajiemme hyväksymistä ja tukemista koskeva käytäntö pantiin täytäntöön 6. huhtikuuta 1830, kun kirkko perustettiin, ja maaliskuussa 1836, kun ensimmäisen presidenttikunnan ja kahdentoista apostolin koorumin jäsenet hyväksyttiin profetoiksi, näkijöiksi ja ilmoituksensaajiksi (ks. *History of the Church*, osa 1, s. 74–77; osa 2, s. 417).
8. Mormonin kirja varoittaa vaarasta, jos sivuutamme profeettojen opetukset. Siinä sanotaan, että ”se suuri ja avara rakennus oli maailman ylpeys, ja se sortui, ja sen sortuminen oli tavattoman suuri. Ja Herran enkeli puhui minulle – – sanoen: Tällainen on oleva kaikkien niiden kansakuntien, sukujen, kielten ja kansojen tuho, jotka taistelevat Karitsan kahtatoista apostolia vastaan.” (1. Nefi 11:36.)
9. Ks. Dan. 9:10; Aam. 3:7; OL 21:1, 4–5; 124:45–46.
10. Joh. 15:16. Viidennessä uskonkappaleessa sanotaan: ”Me uskomme, että saarnataksien evankeliumia ja suorittaakseen sen toimituksia miehen täytyy olla Jumalan kutsuma profetian kautta ja niiden käten päällepanemisella, joilla on toimivalta.”
11. *Kirkon presidenttien opetuksia: George Albert Smith*, 2011, s. 63, kursivointi lisätty. Tämä lainaus on vanhin George Albert Smithin konferenssipuheesta vuodelta 1919. Hänestä tuli kirkon presidentti vuonna 1945.
12. Ks. OL 1:30, 38.
13. Ks. OL 107:27.
14. 3. Nefi 13:10; ks. myös Matt. 6:10; Luuk. 11:2.
15. Kun kirkon presidentti kuolee, ensimmäinen presidenttikunta hajoaa ja neuvonantajat ottavat paikkansa kahdentoista apostolin koorumissa. Sitten kahdentoista koorumi johtaa kirkkoa, kunnes ensimmäinen presidenttikunta järjestetään uudelleen. Tätä ajanjaksoa nimitetään apostolien väliaikaisjohdoksi. Historiallisesti tuo ajanjakso on vaihdellut pituudeltaan neljästä päivästä kolmeen ja puoleen vuoteen.
16. Tietenkään tuo seuraannon malli ei koskenut Joseph Smithin kutsumista, sillä hänet asetettiin ennalta palautuksen profeetaksi ja ensimmäiseksi kirkon presidentiksi (ks. 2. Nefi 3:6–22; ks. myös Abr. 3:22–23).
17. Me tiedämme, että Herra voi itse kutsua kenen tahansa meistä kotiin milloin vain haluaa.
18. Ks. ”Jumala on peräsimesä”, *Valkeus*, heinäkuu 1994, s. 56; ks. myös ”He Slumbers Not, nor Sleeps”, *Ensign*, toukokuu 1983, s. 6.
19. ”Message from President Thomas S. Monson”, *Church News*, 3. helmikuuta 2013, s. 9.
20. Ks. ”Alati rukouksen puolestasi”, *MAP-lauluja*, 12.

Eläkää profeettojen sanojen mukaan

Jotta olisimme sopusoinnussa taivaan jumalallisten tarkoitusten kanssa, me annamme tukemme profeetalle ja päätämme elää hänen sanojensa mukaan.

Taivaallinen Isämme rakastaa kaikkia lapsiaan ja haluaa, että he tuntevat ja ymmärtävät Hänen onnensuunnitelmansa. Siksi Hän kutsuu profeettoja, niitä, joille on annettu voima ja valtuus toimia Jumalan nimessä Hänen lastensa pelastukseksi. He ovat vanhurskauden sanansaattajia, todistajia Jeesuksesta Kristuksesta ja Hänen sovituksensa äärettömästä voimasta. He pitävät hallussaan Jumalan valtakunnan avaimia maan päällä ja antavat valtuuden suorittaa pelastavia toimituksia.

Herran tosi kirkossa ”maan päällä on kerrallaan vain yksi sellainen, jolle tämä valtuus ja tämän pappeuden avaimet on annettu”¹. Me hyväksymme presidentti Thomas S. Monsonin profeetaksemme, näkijäksemme ja ilmoituksensaajaksemme. Hän ilmoittaa Herran sanan ohjaamaan ja johtamaan *koko* kirkkoamme. Kuten presidentti J. Reuben Clark jr. on selittänyt: ”Kirkon presidentillä – – yksin on oikeus saada ilmoitusta kirkkoa varten.”²

Elävän profeetan suhteen Herra käskee kirkkonsa kansaa:

Sinun ”tulee ottaa varteen *kaikki* hänen sanansa ja käskynsä, jotka hän antaa sinulle, kun hän saa niitä vaeltaessaan kaikessa pyhyudessa minun edessäni;

sillä teidän tulee ottaa vastaan hänen sanansa niin kuin minun omasta suustani kaikessa kärsivällisyydessä ja uskossa.

Sillä kun te näin teette, helvetin portit eivät teitä voita.”³

Jotta olisimme sopusoinnussa taivaan jumalallisten tarkoitusten kanssa, me annamme tukemme profeetalle ja päätämme elää hänen sanojensa mukaan.

Me annamme tukemme myös presidentti Monsonin neuvonantajille ja kahdentoista apostolin koorumin jäsenille heidän kutsumuksissaan profeettoina, näkijöinä ja ilmoituksensaajina. Heillä on oikeus, voima ja valtuus julistaa Herran mieli ja tahto kirkon presidentin alaisuudessa.⁴ He puhuvat Kristuksen nimessä. He profetoivat Kristuksen nimessä. He tekevät kaiken Jeesuksen Kristuksen nimessä. Heidän sanoissaan me kuulemme Herran äänen ja tunnemme Vapahtajan rakkauden. ”Ja mitä he

puhuvatkin Pyhän Hengen innoittamina, se on pyhä kirjoitus – ja Jumalan voima pelastukseksi.”⁵ Herra itse on sanonut: ”Olipa se puhuttu minun omalla äänelläni tai minun palvelijoideni äänellä, se on sama.”⁶

Me olemme kiitollisia kirkosta, ”jonka perustuksena ovat apostolit ja profeetat ja jonka kulmakivenä on itse Kristus Jeesus”⁷. Herran huone on järjestyksen huone, eikä meidän tarvitse koskaan tulla petetyiksi siinä, mistä etsiä vastauksia kysymyksiimme, tai olla epävarmoja sen suhteen, mitä ääntä seurata. Meidän ei tarvitse ajelehtia ”kaikenlaisten opin tuulten heiteltävinä”⁸. Jumala ilmoittaa sanansa asetettujen palvelijoidensa kautta, ”tehdäkseen pyhät täysin valmiiksi palveluksen työhön, Kristuksen ruumiin rakentamiseen, kunnes me kaikki pääsemme yhteyteen uskossa ja Jumalan Pojan tuntemisessa”⁹. Kun päätämme elää profeettojen sanojen

mukaan, olemme liiton tiellä, joka johtaa iankaikkiseen täyteyteen.

Opimme eräältä yksinhuoltaja-äidiltä, joka vaivoin selviytyi nälänhädän ajasta, mitä profeetalle tukensa antaminen tarkoittaa. Herra käski profeetta Eliaa menemään Sarpatiin. Sieltä hän löytäisi leskivaimon, jolle Herra oli antanut käskyn pitää hänestä huolta. Kun Elia lähestyi kaupunkia, hän näki tämän naisen keräämässä polttopuita. Elia huusi hänelle: ”Toisitko minulle vähän vettä, että saisin juoda.”¹⁰

”Nainen lähti hakemaan vettä, ja Elia huusi hänelle vielä: ”Toisitko minulle myös palan leipää.”

Mutta nainen vastasi: ”Niin totta kuin Herra, sinun Jumalasi, elää, minulla ei ole jäljellä kuin kourallinen jauhoja ruukussa ja vähän ruokaöljyä pullossa. Kun saan kerätyksi vähän puita, menen kotiin ja teen jauhoista ja öljystä ruokaa itselleni ja pojalleni. Syömme sen ja sitten kuolemme.”

Elia vastasi hänelle: ”Älä pelkää! Mene kotiisi ja tee niin kuin sanoit. Tee kuitenkin *ensin* minulle pieni leipä ja tuo se tänne. Leivo vasta sitten itsellesi ja pojalleni.”¹¹

Kuvitelkaa hetken ajan, kuinka vaikean asian profeetta pyysi nälkiintynyttä äitiä tekemään. Varmasti Jumala olisi itse voinut järjestää ruokaa uskolliselle palvelijalleen. Herran nimessä toimien Elia kuitenkin teki, kuten häntä oli käsketty – pyysi Jumalan rakasta tytärtä uhraamaan sen, mitä tällä oli, ja antamaan tukensa profeetalle.

Mutta lisäksi Elia lupasi siunauksen kuuliaisuudesta: ”Näin sanoo Herra, Israelin Jumala: Ei tyhjene jauhu-ruukku eikä ehdy öljypullo.”¹² Herra antoi leskelle tilaisuuden päättää uskoa profeetan sanaa ja totella sitä.

Maailmassa, jota uhkaa vanhurskauden ja hengellisen nälkiintymisen nälänhätä, meitä on käsketty antamaan tukemme profeetalle. Kun otamme profeetallisesta sanasta vaarin sekä noudatamme ja vahvistamme sitä, me todistamme, että meillä on uskoa alistua nöyrästi Herran tahtoon, viisauteen ja ajoitukseen.

Me noudatamme profeetallista sanaa silloinkin, kun se tuntuu kohutuuttomalta, hankalalta ja epämuksulta. Maailman mittapuun mukaan profeetan seuraaminen saattaa olla epäsuosittua, poliittisesti epäkorrektia tai yhteiskunnallisesti paheksuttua. Mutta profeetan seuraaminen on aina oikein. ”Sillä niin korkealla kuin taivas kaartuu maan yllä, niin korkealla ovat minun tieni teidän teittenne yläpuolella ja minun ajatuseni teidän ajatusten yläpuolella.”¹³ ”Älä jätä elämäsi oman ymmärryksesi varaan, vaan turvaa koko sydämeistäsi Herraan.”¹⁴

Herra kunnioittaa ja puoltaa niitä, jotka ottavat profeetallisesta

ohjauksesta vaarin. Sarpatin lesken kuuliaisuus Eliaa kohtaan pelasti hänen henkensä ja lopulta hänen poikansa hengen. Kuten profeetta oli luvannut, ”heillä kaikilla riitti syötävää pitkäät ajat – –, sillä näin Herra oli sanonut Elian suulla”¹⁵.

Herra ”ruokkii ne, jotka luottavat Häneen”¹⁶. Profeettojen sanat ovat kuin mannaa sielullemme. Kun nautimme niitä, meitä siunataan, suojellaan ja varjellaan sekä ajallisesti että hengellisesti. Kun kestitsemme itseämme heidän sanoillaan, me opimme, kuinka tulla Kristuksen luokse ja elää.

Vanhin Bruce R. McConkie kirjoitti, että profeettojen kautta ”Herra ilmoittaa pelastuksen totuudet; – – pelastuksen, joka on Kristuksessa, ja Hän kartoittaa – – iankaikkiseen elämään johtavan suunnan. – – Kaikkina aikoina Herra antaa kansalleen sen ohjauksen, jota se tarvitsee uhkansa ja vaaransa hetkenä. Ja varmasti edessä olevina päivinä tulee aikoja, jolloin mikään paitsi Jumalan viisaus, joka laskeutuu taivaasta ja virtaa profeetalisilta huuililta, ei pysty pelastamaan Hänen kansaansa.”¹⁷

Profeettojen sanat, joita lehvänsitojen opettajani opetti, antoivat minulle näkemyksen siitä, miltä avioliiton liittosuhteen tulisi näyttää. Profeettojen sanat antoivat minulle uskoa ja toivoa siihen, että voisin valmistautua saamaan onnellisen kodin. Profeettojen – niin muinaisten kuin nykyistenkin – opetusten johdonmukainen tutkiminen tuki minua niiden raskaiden ja usein uuvuttavien vuosien aikana, jolloin sain seitsemän lasta ja opetin ja hoidin heitä. Profeettojen sanat, joita on pyhissä kirjoituksissa ja joita opetetaan tältä puhujakorokkeelta, ovat lohdun, rakkauden, voiman ja hyvän tahdon sanoja, jotka sulkevat piiriinsä meidät kaikki.

Kun me noudatamme profeettojen sanoja, me rakennamme kotimme ja elämämme iankaikkisesti varmalle perustukselle, ”Lunastajamme kalliolle, hänen, joka on Kristus, Jumalan Poika, niin että kun Perkele lähettää väkevät tuulensa, niin nuolensa pyörretuullessa, niin, kun kaikki hänen rakeensa ja hänen väkevä myrskynsä pieksevät teitä, sillä ei ole valtaa teihin vetääkseen teidät alas kurjuuden ja loputtoman onnettomuuden kuiluun”¹⁸.

Valinta on meidän. Me voimme päättää olla piittaamatta Kristuksen sanoista, joita Hänen asetetut palvelijansa ovat puhuneet, tai väheksyä tai polkea niitä tai kapinoida niitä vastaan. Mutta Vapahtaja opetti, että ne, jotka niin tekevät, erotetaan pois Hänen liittokansastaan.¹⁹

Kun me luemme ja tutkimme rukoillen pyhää profeetallista sanaa uskossa Kristukseen ja vakain aikein, Pyhä Henki puhuu totuutta mieleemme ja sydämeemme. Aukaiskaamme korvamme kuulemaan, sydämemme ymmärtämään ja mieleemme, jotta Jumalan salaisuudet voitaisiin paljastaa meidän nähtäväksemme.²⁰

Minä todistan, että Joseph Smith oli ja on profeetta, jonka Jumala kutsui palauttamaan Jeesuksen Kristuksen evankeliumin ja Hänen pappeutensa maan päälle. Ja todistan, että presidentti Monson on Jumalan tosi profeetta, joka johtaa meitä tänä

päivänä. Päätäkäämme seistä profeettojen kanssa ja elää heidän sanojensa mukaan, kunnes meistä tulee yhtä uskossa, puhdistettuja Kristuksessa ja olemme täynnä Jumalan pojan tunteudesta. Jeesuksen Kristuksen pyhässä nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. OL 132:7; ks. myös *Käsikirja 2: Johtaminen ja palveleminen kirkossa*, 2010, 2.1.1: ”Jeesuksella Kristuksella on hallussaan kaikki kirkkooaan koskevat pappeuden avaimet. Hän on antanut kaikille apostoleilleen kaikki avaimet, jotka kuuluvat Jumalan valtakuntaan maan päällä. Virkaiältään vanhin elävä apostoli, kirkon presidentti, on ainoa henkilö maan päällä, jolla on valtuus käyttää kaikkia pappeuden avaimia.”
2. ”When Are the Writings and Sermons of Church Leaders Entitled to the Claim of Scripture?”, puhe seminaarin ja instituutin henkilökunnalle, Brigham Youngin yliopisto, 7. heinäkuuta 1954.
3. OL 21:4–6, kursivointi lisätty.
4. Ks. ”When Are the Writings and Sermons of Church Leaders Entitled to the Claim of Scripture?”
5. OL 68:4.
6. OL 1:38.
7. Ef. 2:20.
8. Ef. 4:14.
9. Ef. 4:12–13, vuoden 1938 raamatunkäännös.
10. 1. Kun. 17:10.
11. 1. Kun. 17:11–13, kursivointi lisätty.
12. 1. Kun. 17:14.
13. Jes. 55:9.
14. Sananl. 3:5.
15. 1. Kun. 17:15–16.
16. Roger Hoffman, ”Consider the Lilies”.
17. *A New Witness for the Articles of Faith*, 1985, s. 478, käytetty luvalla.
18. Hel. 5:12.
19. Ks. 3. Nefi 20:23.
20. Ks. Moosia 2:9.

Vanhin Robert D. Hales
kahdentoista apostolin koorumista

Iankaikkinen elämä – tuntea taivaallinen Isämme ja Hänen Poikansa Jeesus Kristus

Jumala ja Kristus ovat kirjaimellisesti Isä ja Poika – erillisiä, yksilöllisiä eri olentoja, jotka ovat täysin yhtä tarkoituksessaan.

Monia vuosia sitten tartuin tilaisuuteen tutkia jokaisen taloudenhoitokauden profetoiden viimeisiä todistuksia. Jokainen niistä todisti voimallisesti Isästä Jumalasta ja Hänen Pojastaan Jeesuksesta Kristuksesta.

Kun olen lukenut näitä todistuksia – ja monia muita niiden kaltaisia vuosien varrella – sydäntäni on aina koskettanut tunne siitä, kuinka syvästi taivaallinen Isä rakastaa vanhinta Poikaansa ja kuinka Jeesus osoittaa rakkautensa olemalla kuuliainen taivaallisen Isän tahdolle. Todistan, että kun teemme sen, mikä on välttämätöntä tunteaksemme Heidät ja tunteaksemme Heidän rakkautensa toisiaan kohtaan, me saamme suurimman kaikista Jumalan lahjoista – iankaikkisen elämän¹. Sillä ”ikuinen elämä on sitä, että he tuntevat sinut, ainoan todellisen Jumalan, ja hänet,

jonka olet lähettänyt, Jeesuksen Kristuksen”².

Miten me voimme saada tämän lahjan? Voimme saada sen henkilökohtaisen ilmoituksen kautta, josta on puhuttu ja opetettu tänä aamuna.

Muistatteko ensimmäisen kerran, jolloin tiesitte, että Jumala on olemassa, ja saitte tuntea Hänen rakkautensa? Lapsena minulla oli tapana katsella tähtitaivasta ja pohtia ja tuntea Hänen läsnäoloaan. Olin haltioissani tutkiessani Jumalan luomistöiden suurenmoista kauneutta – pikkuruisista hyönteisistä mahtaviin puihin. Huomatessani tämän maapallon kauneuden tiesin, että taivaallinen Isä rakastaa minua. Tiesin, että olin kirjaimellinen hengellinen jälkeläinen ja että me kaikki olemme Jumalan poikia ja tyttäriä.

Saatatte kysyä: Mistä tiesin sen? Pyhät kirjoitukset opettavat: ”Pyhä Henki antaa toisten tietää, että Jeesus

Kristus on Jumalan Poika, ja – toisten annetaan uskoa heidän sanoihinsa, jotta hekin saisivat iankaikkisen elämän, jos he pysyvät uskollisina.”³ Minun nähdäkseni tämä ei tarkoita, että jotkut ovat ikuisesti riippuvaisia muiden todistuksesta.

Oma todistukseni kasvoi saadessani kuulla taivaallisesta Isästä ja Vapahatajasta, kun vanhempani, opettajani, pyhät kirjoitukset – joita luin ahkerasti – ja erityisesti Pyhä Henki opettivat ja todistivat Heistä. Kun osoitin uskoa ja noudatin käskyjä, Pyhä Henki todisti, että se, mitä opin, on totta. Tällä tavoin tulin tietämään itse.

Tässä prosessissa on keskeistä henkilökohtaisen ilmoituksen tavoittelu. Nefi kehottaa meitä jokaista kestitsemään itseämme ”Kristuksen sanoilla, sillä katso, Kristuksen sanat kertovat teille kaiken, mitä teidän tulee tehdä”⁴.

Ennen kahdeksanvuotissyntymäpäivääni pyrin tietämään enemmän kasteesta. Minä luin pyhiä kirjoituksia ja rukoilin. Opin, että saisin Pyhän Hengen lahjan, kun minut

konfirmoitaisiin. Aloin myös ymmärtää, että Jumala ja Kristus ovat kirjaimellisesti Isä ja Poika – erillisiä, yksilöllisiä eri olentoja, jotka ovat täysin yhtä tarkoituksessaan. Me rakastamme Heitä, koska He ovat ensin rakastaneet meitä.⁵ Ja minä huomasin yhä uudelleen, kuinka He rakastavat toisiaan ja tekevät yhdessä työtä meidän hyväksemme. Kuunnelkaa muutamia monista pyhien kirjoitusten kohdista, jotka opettavat tätä totuutta:

Opettaessaan kuolevaisuutta edeltävästä elämästämme taivaallinen Isä käytti Jeesuksesta Kristuksesta ilmausta ”rakas Poikani, joka on ollut Rakkaani ja Valittuni alusta asti”⁶. Kun Isä loi maan, Hän teki sen Ainosyntyisensä kautta.⁷

Jeesuksen äidille Marialle kerrottiin, että hän synnyttäisi Korkeimman Pojan⁸. Ja kun Jeesus oli nuorukainen, Hän sanoi äidilleen, että Hänen täytyy olla Isänsä luona.⁹ Vuosia myöhemmin, kun Jeesus oli kastettu, taivaallinen Isä puhui taivaasta sanoen: ”Tämä on minun rakas Poikani, johon minä olen mieltynyt.”¹⁰

Opettaessaan opetuslapsiaan rukoukseen Jeesus lausui nämä sanat:

”Isä meidän, joka olet taivaassa! Pyhitetty olkoon sinun nimesi.

Tulkoon sinun valtakuntasi. Tapahdukoon sinun tahtosi, myös maan päällä niin kuin taivaassa.”¹¹

Jeesus opetti Nikodemosta: ”Jumala on rakastanut maailmaa niin paljon, että antoi ainoan Poikansa.”¹² Ja Hän selitti ihmeitään sanoen: ”Totisesti, totisesti: ei Poika voi tehdä mitään omin neuvoin, hän tekee vain sitä, mitä näkee Isän tekevän. Mitä Isä tekee, sitä tekee myös Poika.”¹³

Kun sovituksen hetki lähestyi, Jeesus rukoili sanoen: ”Isä, hetki on tullut. – – Minä olen kirkastanut sinut täällä maan päällä saattamalla päätökseen työn, jonka annoit tehdäkseni.”¹⁴

Sitten kun syntiemme paino laskeutui Hänen päälleen, Hän pyysi hartaasti: ”Isä, jos se on mahdollista, niin menköön tämä malja minun ohitseni. Mutta ei niin kuin minä tahdon, vaan niin kuin sinä.”¹⁵ Viimeisinä hetkinään ristillä Jeesus rukoili: ”Isä, anna heille anteeksi. He eivät tiedä, mitä tekevät”, ja sitten Hän huusi: ”Isä, sinun käsiisi minä uskon henkeni.”¹⁶

Sitten Jeesus kävi edesmenneiden henkien luona henkimaailmassa antaakseen heille ”vallan tulla esiin hänen kuolleista nousemisensa jälkeen, käydä hänen Isänsä valtakuntaan”¹⁷. Ylösnousemuksensa jälkeen Vapahtaja ilmestyi Magdalan Marialle sanoen: ”Minä nousen oman Isäni ja teidän Isänne luo.”¹⁸

Kun Hän tuli Amerikan mantereella asuvien ihmisten luokse, Hänen Isänsä esitteli Hänet sanoen: ”Nähkää minun rakas Poikani, johon minä olen mielistynyt, jossa minä olen kirkastanut nimeni.”¹⁹ Kun

Jeesus laskeutui ihmisten joukkoon temppelein luona, Hän esitteli itsensä sanoen: ”Katso, minä olen Jeesus Kristus. – – Olen kirkastanut Isän ottamalla päälleni maailman synnit.”²⁰ Opettaessaan oppiaan Hän selitti:

”Se on oppi, jonka Isä on antanut minulle; ja minä todistan Isästä, ja Isä todistaa minusta.”²¹

”Totisesti – – Isä ja minä olemme yhtä.”²²

Voimme havaita näissä pyhien kirjoitusten kohdissa kaavan, joka todistaa Isästä ja Pojasta erillisinä yksilöinä ja olentoina? Kuinka He sitten ovat yhtä? Eivät sen vuoksi että He ovat yksi henkilö, vaan koska He ovat yhtä tarkoituksessa, yhtä omistautuneita toteuttamaan ”ihmisen kuolematomuuden ja iankaikkisen elämän”²³.

Jeesus on Jumala ja kuitenkin Hän toistuvasti ilmaisee olevansa erillinen, yksilöllinen olento rukoilemalla Isänsä ja kertomalla tekevänsä Isänsä tahdon. Palvelutyönsä aikana

nefiläisten keskuudessa Hän pyysi hartaasti: ”Isä, minä en rukoile maailman puolesta vaan niiden puolesta, jotka sinä olet antanut minulle maailmasta, – – niin että minä olisin heissä niin kuin sinä, Isä, olet minussa, jotta me olisimme yhtä, jotta minut kirkastettaisiin heissä.”²⁴

Kun muistamme tämän, me emme ylläty siitä, että evankeliumin palautus ei alkanut yhden vaan kahden kirkastetun olennon ilmestymisellä. Profeetta Joseph Smith todisti ensimmäisestä näytään: ”Toinen heistä puhui minulle kutsuen minua nimeltä ja sanoi osoittaen toista: *Tämä on minun rakas Poikani. Kuule häntä!*”²⁵

Nuori profeetta, joka meni tuohon lehtoon saadakseen selville, mihin kirkkoon hänen pitäisi liittyä, meni horjumattomassa uskossa ja palasi mukanaan tieto ja todistus ainoasta todellisesta Jumalasta ja Jeesuksesta Kristuksesta, jonka Jumala oli lähettänyt. Joseph, kuten profeetat häntä ennen, oli sitten oleva välineenä iankaikkiseen elämään johtavan tiedon palauttamisessa maailmaan.

Tekin voitte etsiä taivaallista Isäämme ja ”tätä Jeesusta, josta profeetat ja apostolit ovat [todistaneet]”²⁶, pyhistä kirjoituksista ja tästä yleiskonferenssista. Tavoitellessanne henkilökohtaista todistusta – omaa henkilökohtaista ilmoitustanne – te

huomaatte, että taivaallinen Isä on varannut teille erityisen tavan tietää totuus itse: kolmannen jumaluuden jäsenen avulla, henkipersonan, jonka tunnemme Pyhänä Henkenä.

”Ja kun te nämä saatte,” – mukaan lukien sen, mitä olen puhunut tänään – ”minä tahtoisin kehottaa teitä kysymään Jumalalta, iankaikkiselta Isältä, Kristuksen nimessä, eivätkö nämä asiat ole totta; ja jos te kysytte vilpittömien sydämin, vakain aikein, Kristukseen uskoen, hän ilmoittaa niistä teille totuuden Pyhän Hengen voimalla.

Ja Pyhän Hengen voimalla te voitte tietää [varmasti] totuuden kaikesta.”²⁷

Veljet ja sisaret, minä todistan, että taivaallinen Isämme haluaa meidän etsivän tätä tietoa nyt. Profeetta Helamanin sanat huutavat tomusta: ”Muistakaa, muistakaa, että teidän on rakennettava perustukseenne meidän Lunastajamme kalliolle, hänen, joka on Kristus, Jumalan Poika, – – perustus, jolle rakentaessaan ihmiset eivät voi sortua.”²⁸ Me emme todellakaan sorru.

Jeesus Kristus on tuo varma perustus. Hän on ”Taivaan Kallio”²⁹. Kun rakennamme talomme Hänen varaansa, viimeisten aikojen sateet voivat alkaa, tulvat voivat tulla ja tuulet puhaltaa, mutta me emme sorru. Me emme sorru, koska kotimme ja perheemme perustana on Kristus.³⁰

Todistan, että sellainen koti on ”kirkkauden huone”³¹. Siellä me kokoonnumme yhteen rukoilemaan taivaallista Isäämme Jeesuksen Kristuksen, Hänen rakkaan Poikansa, nimessä. Siellä me ylistämme ja kiitämme Heitä. Siellä me saamme Pyhän Hengen ja lupauksen, ”jonka [Hän antaa meille] iankaikkisesta elämästä, nimittäin selestisen valtakunnan kirkkaudesta”³².

Lausun erityisen todistukseni, että Vapahtajamme on Jeesus Kristus, että Hän elää, että iankaikkinen taivaallinen Isämme rakastaa meitä ja varjelee meitä, että meillä on tällä taloudenhoitokaudella profeetta – presidentti Thomas S. Monson – johtamassa ja ohjaamassa meitä. Pyhä Henki todistaa, että tämä on totta, jokaiselle, joka ryhtyy tavoittelemaan tätä tietoa. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Ks. OL 14:7.
2. Joh. 17:3.
3. OL 46:13–14.
4. 2. Nefi 32:3.
5. Ks. 1. Joh. 4:19.
6. Moos. 4:2.
7. Ks. Moos. 2:1.
8. Ks. Luuk. 1:32.
9. Ks. Luuk. 2:49.
10. Matt. 3:17.
11. Matt. 6:9–10.
12. Joh. 3:16.
13. Joh. 5:19; ks. myös jae 17.
14. Joh. 17:1, 4.
15. Matt. 26:39.
16. Luuk. 23:34, 46.
17. OL 138:51.
18. Joh. 20:17.
19. 3. Nefi 11:7.
20. 3. Nefi 11:10–11.
21. 3. Nefi 11:32.
22. 3. Nefi 11:27.
23. Moos. 1:39.
24. 3. Nefi 19:29.
25. JS–H 17.
26. Et. 12:41.
27. Moroni 10:4–5.
28. Hel. 5:12.
29. Moos. 7:53.
30. Ks. 3. Nefi 14:24–25.
31. OL 88:119; 109:8, 16.
32. OL 88:4.

Vanhin James J. Hamula
seitsemänkymmenen koorumista

Sakramentti ja sovitus

Sakramenttitoimituksen – – täytyy tulla pyhemmäksi meille jokaiselle.

Getsemanen ja Golgatan tapahtumien iltana Jeesus kokosi apostolinsa yhteen vielä viimeisen kerran palvelemaan Jumalaa. Paikkana oli erään opetuslapsen kodin yläkerran huone Jerusalemissa, ja ajan-kohtana oli juutalaisten pääsiäinen.¹

Heidän edessään oli perinteinen pääsiäisateria, joka koostui uhrikaritsasta, viinistä ja happamattomasta leivästä. Ne olivat vertauskuvia Israelin aiemmasta pelastumisesta orjuudesta ja kuolemasta² sekä tulevasta lunastuksesta, joka ei ollut vielä toteutunut³. Kun ateria oli päätymässä, Jeesus otti leivän, siunasi ja mursi sen⁴ ja antoi sen apostoleilleen sanoen: ”Ottakaa ja syökää.”⁵ ”Tämä on minun ruumiini, joka annetaan teidän puolestanne. Tehkää tämä minun muistokseni.”⁶ Samalla tavoin Hän otti maljan viiniä, siunasi sen ja ojensi ympärillään oleville ja sanoi: ”Tämä malja on uusi liitto minun veressäni”⁷, ”joka – – vuodatetaan syntien anteeksiantamiseksi”⁸. ”Tehkää tämä minun muistokseni.”⁹

Tällä yksinkertaisella ja silti syvällisellä tavalla Jeesus asetti Jumalan liittokansalle uuden toimituksen. Eläimen verta ei enää vuodatettaisi eikä eläimen lihaa käytettäisi uhrina odotettaessa vielä tulossa olevaa Kristuksen lunastusuhria.¹⁰ Sen sijaan jo

saapuneen Kristuksen runnellun lihan ja vuodatetun veren vertauskuvat otettaisiin ja syötäisiin Hänen lunastusuhriensa muistoksi.¹¹ Osallistuminen tähän uuteen toimitukseen ilmaisisi kaikille, että he hyväksyvät juhlallisesti Jeesuksen luvattuna Kristuksena sekä haluavat koko sydämeistään seurata Häntä ja pitää Hänen käskynsä. Niiden kohdalla, jotka näin ilmaisisivat ja sen mukaan eläisivät, hengellinen kuolema kulkisi heidän ohitseen ja he saisivat varmuuden iankaikkisesta elämästä.

Seuraavina tunteina ja päivinä Jeesus meni Getsemaneen, Hänet

viettiin Golgatalle, ja voitokkaasti Hän poistui arimatialaisen haudasta. Kun Jeesus oli lähtenyt heidän luotaan, niin viikon ensimmäisenä päivänä Hänen uskolliset opetuslapsensa sekä Jerusalemissa että sen lähellä kokoontuivat ”murtamaan leipää”¹², ja he tekivät sen uskollisesti¹³. Epäilemättä he tekivät niin paitsi muistaakseen poismennettyä Herraansa myös ilmaistakseen kiitollisuutta Hänen erinomaisesta lunastustyöstään heidän puolestaan sekä uskoa siihen.

Mikä tärkeää, kun Jeesus kävi opetuslastensa luona Amerikan mantereella, Hän asetti sakramentin myös heidän keskuudessaan.¹⁴ Niin tehdesään Hän sanoi: ”Pitäkää aina huoli, että teette tämän”¹⁵ ja ”se on todistuksena Isälle siitä, että te aina muistatte minut”¹⁶. Jälleen palautuksen alussa Herra asetti sakramenttitoimituksen antaen meille samanlaiset ohjeet kuin ne, jotka Hän antoi aiemmille opetuslapsilleen.¹⁷

Sakramenttitoimituksen on sanottu olevan yksi ”kaikkein pyhimmistä toimituksista kirkossa”¹⁸. Sen täytyy tulla pyhemmäksi meille jokaiselle. Jeesus Kristus itse asetti toimituksen muistuttamaan meitä siitä, mitä Hän teki lunastaakseen meidät ja opettaakseen meille, kuinka me voimme käyttää hyväksemme Hänen lunastustaan ja siten elää jälleen Jumalan luona.

Kun syömme murretun leivän, me ilmaisemme, että me muistamme Jeesuksen Kristuksen fyysisen ruumiin – ruumiin, joka joutui kestämään kaikenlaisia kipuja, ahdinkoja ja koetuksia¹⁹, ruumiin, joka kantoi niin suuren tuskan taakan, että veri vuoti jokaisesta huokosesta²⁰, ruumiin, jonka liha runneltiin ja jonka sydän särjettiin ristiinnaulitsemisessa²¹. Me ilmaisemme oman uskomme siihen, että vaikka se sama ruumis haudattiin kuolemaan, se nostettiin jälleen eloon

haudasta, niin ettei se koskaan enää tunne sairautta, rappeutumista tai kuolemaa.²² Ja kun me itse nautimme leivän, me tunnustamme, että Kristuksen kuolevaisen ruumiin lailla meidänkin ruumiimme vapautetaan kuoleman kahleista, se nousee voitokkaasti haudasta ja se palautetaan iankaikkiselle hengellemme.²³

Kun juomme pienen kupillisen vettä, me ilmaisemme, että me muistamme sen veren, jonka Jeesus vuodatti, ja sen hengellisen kärsimyksen, jonka Hän kesti koko ihmiskunnan puolesta. Muistamme sen tuskan, joka sai suuret veripisarot vuotamaan Getsemanessa.²⁴ Muistamme sen runtelun ja ruoskinnan, jonka Hän kesti vangitsijoidensa käsissä.²⁵ Muistamme sen veren, jonka Hän Golgattalla vuodatti käsistään, jaloistaan ja kyljestään.²⁶ Ja me muistamme, mitä Hän itse sanoi kärsimisestään: ”Kuinka ankaria, et tiedäkään; kuinka suuria, et tiedäkään; niin, kuinka kovia kestää, et tiedäkään.”²⁷ Kun me itse nautimme veden, me tunnustamme, että Hänen verensä ja kärsimyksensä on sovittanut meidän syntimme ja että Hän antaa syntimme anteeksi, kun otamme vastaan ja hyväksymme Hänen evankeliuminsa periaatteet ja toimitukset.

Näin meitä muistutetaan leivällä ja vedellä siitä, että Kristus on lunastanut meidät kuolemasta ja synnistä. Järjestys, jossa leipä on ensin ja vesi sitten, on merkityksellinen. Nauttiesamme leivän meitä muistutetaan omasta lopullisesta henkilökohtaisesta ylösnousemuksestamme, joka koostuu muustakin kuin vain hengen ja ruumiin kohdalleen asettamisesta. Ylösnousemuksen voimalla meidät kaikki palautetaan Jumalan eteen.²⁸ Se, että niin todella tapahtuu, tuo eteemme elämämme peruskysymyksen. Peruskysymys, jonka eteen me kaikki joudumme, ei ole se, elämmekö me

kuolemamme jälkeen, vaan se, keiden kanssa me elämme kuolemamme jälkeen. Vaikka jokainen meistä palaa Jumalan eteen, niin kaikki meistä eivät jää Hänen luokseen.

Koska me olemme kuolevaisia, jokainen meistä tahraantuu syntien ja rikkomusten vuoksi.²⁹ Meillä on ollut ajatuksia, sanoja ja tekoja, jotka eivät ole olleet hyveellisiä.³⁰ Lyhyesti sanottuna meistä on tullut epäpuhtaita. Ja Jeesus teki täydellisen selväksi, mikä on epäpuhtauden seuraus Jumalan edessä: ”Mikään saastainen ei voi asua – – hänen edessään.”³¹ Sen, että tämä on totta, oivalsi Alma nuorempi, joka kohdattuaan pyhän enkelin oli niin oman saastaisuutensa kiduttama, raastama ja piinaama, että hän halusi ”hävitä olemattomiin” sekä sielultaan että ruumiiltaan, ettei häntä ”voitaisi viedä seisomaan [Jumalan] eteen”³².

Nauttiesamme sakramenttivettä meille opetetaan, kuinka voimme puhdistua synneistä ja rikkomuksista ja siten seistä Jumalan edessä. Vuodattaessaan viattoman verensä Jeesus Kristus tyydytti jokaisesta synnistä ja rikkomuksesta koituvat oikeudenmukaisuuden vaatimukset. Sitten Hän

tarjoutuu puhdistamaan meidät, jos meillä on kylliksi uskoa Häneen tehdäksemme parannuksen, jos hyväksymme kaikki pelastuksen toimitukset ja liitot kasteesta alkaen sekä vastaanotamme Pyhän Hengen. Kun me vastaanotamme Pyhän Hengen, niin me puhdistumme ja pyhitymme. Jeesus teki tämän opin hyvin selväksi:

”Eikä mikään epäpuhdas voi päästä [Jumalan valtakuntaan]. – – Hänen lepoonsa ei pääse mikään paitsi ne, jotka ovat pesseet vaatteensa minun veressäni – –.

Nyt tämä on käsky: Tehkää parannus, kaikki te maan ääret, ja tulkaa minun luokseni ja ottakaa kaste minun nimeeni, jotta te pyhittyisitte ottamalla vastaan Pyhän Hengen, jotta voitte seisoa tahrattomina minun edessäni viimeisenä päivänä.”³³

Tämä on Kristuksen oppi.³⁴ Kun me vastaanotamme tämän opin ja elämme sen mukaan, meidät itse asiassa pestään Kristuksen verellä ja puhdistetaan.³⁵

Sakramenttirukouksissa me ilmaisemme hyväksyvämmme tämän Kristuksen opin ja sitoutuvamme elämään sen mukaan. Pyynnössämme

Jumalalle, iankaikkiselle Isällemme, me julistamme, että me muistamme Hänen rakkaan Poikansa aina. Ensiksi todistamme, että olemme halukkaita muistamaan. Sitten todistamme, että me muistamme. Niin tehdessämme me annamme vakaan sitoumuksen osoittaa uskoa Jeesukseen Kristukseen ja siihen, että Hän on lunastanut meidät kuolemasta ja synnistä.

Lisäksi me julistamme, että me pidämme Hänen käskynsä. Se on vakaa sitoumus tehdä parannus. Jos ajatuksemme, sanamme tai tekemme ovat aiempina päivinä olleet vähemmän kuin niiden olisi pitänyt olla, niin me sitoudumme uudelleen saattamaan elämämme tulevina päivinä tiiviimmin sopusointuun Hänen kanssaan.

Seuraavaksi me julistamme, että olemme halukkaita ottamaan Pojan nimen päällemme.³⁶ Se on vakaa sitoumus antautua Hänen valtuutensa alaisuuteen ja tehdä Hänen työtään, mihin sisältyy se, että me vastaanotamme jokaisen pelastavan toimituksen ja liiton itsellemme.³⁷

Kun me sitoudumme näihin periaatteisiin, meille luvataan sakramenttirukouksissa, että Hänen Henkensä olisi meidän kanssamme.³⁸ Hengen vastaanottaminen uudelleen on täydellinen siunaus, koska Henki on se, joka puhdistaa ja pyhittää meidät synneistä ja rikkomuksista.³⁹

Veljet ja sisaret, kaikkein tärkein tapahtuma ajassa ja iankaikkisuudessa on Jeesuksen Kristuksen sovitus. Hän, joka aikaansai sovituksen, on antanut

meille sakramenttitoimituksen auttaakseen meitä paitsi muistamaan myös vaatimaan itsellemme tämän korkeimman armonosoituksen siunauksia. Se, että säännöllisesti ja vilpittömästi osallistumme tähän pyhään toimitukseen, auttaa meitä jatkuvasti ottamaan auliisti vastaan Kristuksen opin ja elämään sen mukaan kasteen jälkeen sekä siten tavoittelemaan pyhittymisen prosessia ja tulemaan pyhitetyiksi. Tosiaankin sakramenttitoimitus auttaa meitä kestämaan uskollisesti loppuun asti ja saamaan Isän täyteen samalla tavoin kuin Jeesus sai sen – armoa armon lisäksi.⁴⁰

Todistan Jeesuksen Kristuksen voimasta lunastaa meidät kaikki kuolemasta ja synnistä sekä Hänen pappeutensa toimitusten – kuten sakramentin – voimasta valmistaa meitä näkemään Jumalan, tosiaankin Isän, kasvot ja elämään.⁴¹ Rukoilen, että vastaanottaisimme sakramentin ensi viikolla ja joka viikko sen jälkeen tuntien syvempää halua ja vakaampaa tarkoitusta. Herran Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Ks. Matt. 26:17–20; Mark. 14:12–17; Luuk. 22:7–18.
2. Ks. 2. Moos. 12; 4. Moos. 28:16–25; Bible Dictionary, ”Feasts”.
3. Ks. 2. Moos. 13:12–13; Moosia 2:3–4; Moos. 5:5–8.
4. Ks. Matt. 26:26; Mark. 14:22; Luuk. 22:19; 1. Kor. 11:24. Sen sijaan kun Jeesus asettaa sakramentin nefiläisten keskuudessa ylösnousemuksensa jälkeen, Hän murtaa leivän, sitten siunaa sen (3. Nefi 18:3).
5. Matt. 26:26; Mark. 14:22; 1. Kor. 11:24.

6. Luuk. 22:19; ks. myös 1. Kor. 11:24.
7. Luuk. 22:20; ks. myös Matt. 26:28; Mark. 14:24; 1. Kor. 11:25.
8. Matt. 26:28.
9. Luuk. 22:19; ks. myös 3. Nefi 18:11.
10. Ks. 2. Nefi 11:4; 25:24–25; MK Jaak. 4:5; Alma 34:14; 3. Nefi 9:17, 19–20; Moos. 5:5–8.
11. Ks. Joh. 6:51–57; 1. Kor. 11:24–26; OL 20:40.
12. Ap. t. 20:7.
13. Ks. Ap. t. 2:42.
14. Ks. 3. Nefi 9:19–20; 18:1–11; 20:3–9; 26:13.
15. 3. Nefi 18:6.
16. 3. Nefi 18:7.
17. Ks. OL 20:75; 27:2; 59:9–12.
18. *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Fielding Smith*, 2013, s. 100. ”Mielestäni sakramenttikokous on kaikkein pyhin kaikista kirkon kokouksista” (*Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Fielding Smith*, s. 99).
19. Ks. Alma 7:11.
20. Ks. Luuk. 22:44; Moosia 3:7; OL 19:18.
21. Ks. Ps. 22:17; Joh. 19:33–34; 20:25–27; 3. Nefi 11:14; OL 6:37; James E. Talmage, *Jeesus Kristus*, 1986, s. 470–471.
22. Ks. Matt. 28:6; Luuk. 24:6, 39; Joh. 20:20; OL 76:22–24.
23. Ks. Joh. 6:51–59; Alma 11:42–44; 40:23; 3. Nefi 27:13–15.
24. Ks. Luuk. 22:44; Moosia 3:7; OL 19:18.
25. Ks. Jes. 53:5; Matt. 26:67; 27:26, 29–30; Mark. 14:65; 15:15, 19; Luuk. 22:63–65; Joh. 19:1; Moosia 15:5.
26. Ks. Matt. 27:35; Mark. 15:15; Luuk. 23:33; Joh. 19:16, 33–34.
27. OL 19:15.
28. Ks. Alma 11:42–45; 3. Nefi 27:13–15.
29. Ks. Moos. 6:55.
30. Ks. Matt. 5:27–28; 12:36; Jaak. 3:1–13; Moosia 4:29–30; Alma 12:14.
31. Moos. 6:57; ks. myös 1. Kor. 6:9; Ef. 5:5; 1. Nefi 10:21; 15:33–34; Alma 7:21; 11:37; 40:26; 3. Nefi 27:19; OL 1:31–32.
32. Alma 36:15; ks. myös jae 14; Ilm. 6:15–17; Alma 12:14.
33. 3. Nefi 27:19–20.
34. Ks. 2. Nefi 31:2–21; 3. Nefi 11:31–41; 27:13–22; OL 76:40–42, 50–54, 69–70.
35. Ks. 3. Nefi 27:19; ks. myös Ilm. 1:5–6; 7:14–15; Alma 5:21; 13:11–12; Et. 13:10–11; Moos. 6:59–60.
36. Ks. OL 20:77; Moroni 4:3.
37. Ks. Dallin H. Oaks, *His Holy Name*, 1998; Dallin H. Oaks, ”Mitä merkitsee, että otamme Jeesuksen Kristuksen nimen päällemme”, *Valkeus*, 1985, konferenssiraportti 155. vuosikonferenssista, s. 74–77.
38. Ks. OL 20:77, 79; Moroni 4:3; 5:2.
39. Ks. Room. 15:16; 1. Kor. 6:11; 2. Nefi 31:17; Alma 5:54; 13:12; 3. Nefi 27:20; Moroni 6:4.
40. Ks. OL 93:6–20.
41. Ks. OL 84:22.

Presidentti Thomas S. Monson

Laske harkiten jalkasi polulle

Kun katsomme Jeesukseen, joka on esikuvamme, ja kun kuljemme Hänen askelissaan, voimme palata turvallisesti taivaallisen Isämme luokse.

Rakkaat veljeni ja sisareni, tunnen oloni nöyräksi seisoessani edessänne tänä aamuna. Pyydän uskoanne ja rukouksianne tuekseni, kun esitän teille sanomani.

Me kaikki aloitimme ihmeellisen ja tärkeän matkan, kun lähdimme henkimaailmasta ja tulimme tähän usein haasteelliseen vaiheeseen nimeltä kuolevaisuus. Maanpäällisen olemassaolomme tärkeimpiä tarkoituksia on saada lihaa ja luuta oleva ruumis, saada kokemuksia – joita voi tulla vain ollessamme erossa taivaallisista vanhemmistamme – sekä nähdä, pitäisimmekö me käskyt. Abrahamin kirjan luvussa 3 sanotaan: ”Ja koettelemme heitä näin nähdäksemme, tekevätkö he kaiken, mitä Herra, heidän Jumalansa, käskee heidän tehdä.”¹

Kun tulimme maan päälle, saimme mukaamme suurenmoisen lahjan Jumalalta – tahdonvapautemme. Meillä on tuhansin eri tavoin etuoikeus tehdä itse valintoja. Täällä me opimme kokemuksen kovassa koulussa. Opimme erottamaan hyvän ja pahan. Opimme tuntemaan karvaan ja makean eron. Opimme, että valintamme määräävät kohtalomme.

Olen varma siitä, että lähtiessämme Isämme luota tunsimme pakahduttavaa halua palata Hänen luokseen, jotta saisimme korotuksen, jonka Hän oli suunnitellut meitä varten ja jota me itse halusimme oikein kovasti. Vaikka meidät on jätetty etsimään ja kulkemaan sitä polkua, joka johtaa meidät takaisin Isämme luo taivaaseen, Hän ei ole lähettänyt meitä tänne ilman ohjausta ja opastusta. Sen sijaan Hän on antanut meille tarvitsemamme apuneuvot, ja Hän auttaa meitä, kun etsimme Hänen apuaan ja pyrimme tekemään kaiken voitavamme kestääksemme loppuun asti ja saadaksemme iankaikkisen elämän.

Oppaanamme meillä on Jumalan ja Hänen Poikansa sanat, jotka ovat pyhissä kirjoituksissamme. Meillä on Jumalan profeettojen neuvot ja opetukset. Mikä tärkeintä, meille on annettu noudatettavaksemme täydellinen esimerkki – Herramme ja Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen esimerkki – ja meitä on kehoitettu noudattamaan sitä esimerkkiä. Vapahtaja itse on sanonut: ”Tule – – ja seuraa minua.”² ”Niitä tekoja, joita te olette nähneet minun tekevän, teidänkin

tulee tehdä.”³ Hän esitti kysymyksen: ”Millaisia miehiä teidän siis tulee olla?” Ja sitten Hän vastasi: ”Totisesti minä sanon teille: Sellaisia kuin minä olen.”⁴ ”Hän meille polun viitoitti.”⁵

Kun katsomme Jeesukseen, joka on esikuvamme, ja kun kuljemme Hänen askelissaan, voimme palata turvallisesti taivaallisen Isämme luokse asumaan Hänen kanssaan ikuisesti. Profeetta Nefi on sanonut: ”Ellei ihminen kestä loppuun asti noudattaen elävän Jumalan Pojan esimerkkiä, hän ei voi pelastua.”⁶

Kun eräs nainen kertoi kokemuksesta, joita hänellä oli ollut käydessään Pyhässä maassa, hänellä oli aina tapana huudahtaa: ”Minä olen kulkenut siellä, missä Jeesuskin kulki!”

Tämä nainen oli ollut sillä seudulla, missä Jeesus eli ja opetti. Ehkäpä hän oli seisonut jollakin kalliolla, missä Jeesus oli kerran seisonut, tai katsellut jotakin vuorijonoa, jota Hänkin oli kerran katsellut. Nämä kokemukset itsessään olivat hänestä sykähdyttäviä. Mutta se, että kulkee fyysisesti *siellä, missä* Jeesus kulki, on vähemmän tärkeää kuin se, että kulkee *kuten* Hän kulki. Sen tekeminen, mitä Hän teki, ja Hänen esimerkkinsä noudattaminen ovat paljon tärkeämpiä kuin se, että yrittää kulkea niiden reittien jäänteillä, joita Hän vaelsi kuolevaisuudessa.

Kun Jeesus esitti eräälle rikkaalle nuorukaiselle kutsun: ”Tule – – ja seuraa minua”⁷, Hän ei tarkoittanut pelkästään sitä, että rikas nuorukainen seuraisi Häntä maaseudulla ylös kukkuloille ja alas laaksoihin.

Meidän ei tarvitse kävellä Galilean rannoilla tai Juudean kukkuloilla kulkeaksemme siellä, missä Jeesus kulki. Jokainen meistä voi kulkea samaa polkua, jota Hän kulki, kun kuulemme Hänen sanojensa kaikuvaan korvissamme, tunnemme Hänen Henkensä täyttävän sydämemme ja

Hänen opetustensa opastavan meidän elämäämme ja kun päättämme seurata Häntä matkatessamme läpi kuolevaisuuden. Hänen esimerkkinsä valaisee tien. Hän sanoi: ”Minä olen tie, totuus ja elämä.”⁸

Kun tarkastelemme tietä, jota Jeesus kulki, huomaamme, että se vei Hänet läpi monien samojen haasteiden, joita itse kohtaamme elämässä.

Jeesus kulki esimerkiksi pettymysten polkua. Vaikka Hän koki monia pettymyksiä, yhtä katkerimmista kuvataan Hänen valittaessaan Jerusalemin vuoksi, kun Hän oli päättämässä julkista palvelutyötään. Israelilaiset olivat hylänneet sen suojaavan siiven turvan, jota Hän oli tarjonnut heille. Kun Hän katseli kaupunkia, joka pian hylättäisiin hävityksen kouriin, Hän joutui syvän surun tunteiden valtaan. Tuskassaan Hän huudahti: ”Jerusalem, Jerusalem! Sinä tapat profeetat ja kiviätät ne, jotka on lähetetty sinun luoksesi. Miten monesti olenkaan tahtonut koota lapsesi, niin kuin kanaemo kokoaa poikaset siipiensä suojaan! Mutta te ette tahtoneet tulla.”⁹

Jeesus kulki kiusausten polkua. Lusifer, Paholainen, kokosi suurimmat voimansa, houkuttelevimmat valheensa ja kiusasi Häntä, joka oli paastonnut 40 päivää ja 40 yötä. Jeesus ei antanut periksi, vaan vastusti jokaista kiusausta. Hänen viimeiset sanansa: ”Mene pois, Saatana!”¹⁰

Jeesus kulki tuskien polkua. Ajatella Getsemanea, jossa Hän oli ”tuskassaan – [ja] hänen hikensä vuoti maahan veripisaroiden tavoin”¹¹. Eikä kukaan voi unohtaa Hänen kärsimystään julmalla ristillä.

Jokainen meistä kulkee pettymysten polkua – kenties jonkin menetetyn mahdollisuuden, käyttämättä jääneen voiman, jonkun rakkaan ihmisen valintojen tai jonkin itse tekemämme valinnan vuoksi. Myös kiusausten

polkua joutuu jokainen kulkemaan. Opin ja liittojen luvussa 29 sanotaan: ”Ja on välttämätöntä, että Perkele kiusaa ihmislapsia, tai muuten heillä ei olisi tahtonsa vapautta.”¹²

Samoin me kuljemme tuskien polkua. Me palvelijat emme voi odottaa enempää kuin Mestari, joka poistui kuolevaisuudesta vasta kovien tuskien ja kärsimysten jälkeen.

Vaikka löydämme polultamme katkeraa murhetta, voimme löytää siltä myös suurta onnea.

Jeesuksen tavoin me voimme kulkea kuuliaisuuden polkua. Se ei ole aina helppoa, mutta olkoon tunnuslauseenamme Samuelin antama perintö: ”Kuuliaisuus on parempi kuin uhri, totteleminen parempi kuin oinasten rasva.”¹³ Muistakaamme, että tottelemattomuuden lopputuloksena on vankeus ja kuolema, kun taas kuuliaisuuden palkintona on vapaus ja iankaikkinen elämä.

Jeesuksen lailla me voimme kulkea palvelemisen polkua. Jeesuksen elämä ja palvelutyö ihmisten keskuudessa on kuin hyvyden loistava valonheitin.

Hän antoi voiman rampojen jäseniin, näön sokeiden silmiin, kuulon kuurojen korviin.

Jeesus kulki rukouksen polkua. Hän opetti meitä rukoilemaan antamalla meille kauniin rukouksen, jonka tunnemme Isä meidän -rukouksena. Ja kukapa voi unohtaa Hänen rukouksensa Getsemanessa: ”Älköön toteutuko minun tahtoni, vaan sinun.”¹⁴

Muita Vapahtajan meille antamia opetuksia on kättemme ulottuvilla pyhissä kirjoituksissa. Vuorisäärnässään Hän käskee meitä olemaan armahtavia, nöyriä, vanhurskaita, puhdassydämiisiä, rauhantekijöitä. Hän opettaa meitä puolustamaan rohkeasti uskoamme silloinkin, kun meitä pilkataan ja vainotaan. Hän kehottaa meitä antamaan valomme loistaa, jotta muut näkisivät sen ja halusivat ylistää Isäämme, joka on taivaassa. Hän opettaa meitä olemaan moraalisesti puhtaita sekä ajatuksissamme että teoissamme. Hän kertoo meille, että on paljon tärkeämpää koota aarteita taivaaseen kuin maan päälle.¹⁵

Hänen vertauksensa opettavat voimalla ja valtuudella. Kertomuksella laupiaasta samarialaisesta Hän opettaa meitä rakastamaan ja palvelemaan lähimmäisiämme.¹⁶ Vertauksellaan talenteista Hän opettaa meitä jokaista kehittämään itseämme ja pyrkimään kohti täydellisyyttä.¹⁷ Vertauksella kadonneesta lampaasta Hän kehoittaa meitä menemään ja pelastamaan niitä, jotka ovat lähteneet polulta ja eksyneet.¹⁸

Kun pyrimme asettamaan Kristuksen elämämme keskipisteeksi oppimalla Hänen sanojaan, noudattamalla Hänen opetuksiaan ja kulkemalla Hänen polkuaan, Hän on luvannut jakaa kanssamme iankaikkisen elämän, jonka saadakseen Hän kuoli. Ei ole suurempaa päämäärää kuin se, että päätämme hyväksyä Hänen järjestyksensä ja tulla Hänen opetuslapsikseen ja tehdä Hänen työtään läpi koko elämämme. Mikään muu asia, mikään

muu tekemämme valinta ei voi tehdä meistä sitä, mitä Hän voi.

Kun ajattelen niitä, jotka ovat todella pyrkineet noudattamaan Vapahtajan esimerkkiä ja jotka ovat kulkeneet Hänen polkuaan, mieleeni tulevat helposti Gustav ja Margarete Wackerin nimet. He ovat olleet koskaan tuntemistani ihmisistä eniten Kristuksen kaltaisia. Syntyperältään he olivat saksalaisia, ja he olivat muuttaneet Itä-Kanadaan. Tapasin heidät, kun palvelin siellä lähetysjohtajana. Veli Wacker ansaitsi elantonsa parturina. Vaikka heidän varansa olivat niukat, he jakoivat kaikesta omastaan. Heitä ei ollut siunattu lapsilla, mutta he huolehtivat kaikista, jotka tulivat heidän kotiinsa. Oppineet ja sivistyneet ihmiset hakeutuivat näiden nöyrien ja kouluja käymättömien Jumalan palvelijoiden luo ja pitivät itseään onnekkaina, jos saivat viettää hetken heidän luonaan.

Heidän ulkonäkönsä oli tavallinen, kotinsa vaatimaton ja englannin kielensä takeltelevaa ja jokseenkin vaikeaa ymmärtää. Heillä ei ollut autoa eikä televisiota, eivätkä he tehneet mitään sellaista, mihin maailma yleensä kiinnittää huomiota. Silti uskolliset tallasivat polun heidän ovelleen saadakseen nauttia siitä hengestä, joka siellä vallitsi. Heidän kotinsa oli taivas maan päällä, ja he säteilivät puhtaan rauhan ja hyvyyden henkeä.

Mekin voimme kokea sitä henkeä ja jakaa sitä maailmalle, kun kuljemme Vapahtajamme polkua ja noudatamme Hänen täydellistä esimerkkiään.

Sanalaskuissa on tämä kehoitus: ”Laske harkiten jalkasi polulle.”¹⁹ Kun teemme niin, meillä on uskoa ja myös halua kulkea sitä polkua, jota Jeesus kulki. Tiedämme epäilyksettä, että olemme polulla, jota Isämme haluaa meidän kulkevan. Vapahtajan esimerkki tarjoaa puitteet kaikelle, mitä teemme, ja Hänen sanansa ovat pettämättömänä oppaana. Hänen polkunsua vie meidät turvallisesti kotiin. Rukoilen, että tämä olisi meidän siunauksennamme. Jeesuksen Kristuksen nimessä – Hänen, jota rakastan, jota palvelen ja josta todistan. Aamen. ■

VIITTEET

1. Abr. 3:25.
2. Luuk. 18:22.
3. 3. Nefi 27:21.
4. 3. Nefi 27:27.
5. Eliza R. Snow, ”On suuri rakkaus Jumalan”, *MAP-lauluja*, 119.
6. 2. Nefi 31:16.
7. Luuk. 18:22.
8. Joh. 14:6.
9. Luuk. 13:34.
10. Matt. 4:10.
11. Luuk. 22:44.
12. OL 29:39.
13. 1. Sam. 15:22.
14. Luuk. 22:42.
15. Ks. Matt. 5: 6.
16. Ks. Luuk. 10:30–37.
17. Ks. Matt. 25:14–30.
18. Ks. Luuk. 15:4–7.
19. Sananl. 4:26.

Vanhin M. Russell Ballard
kahentoista apostolin koorumista

Pysykää veneessä ja pidelkää kiinni!

*Jos pidämme katsemme kiinnitettynä Herraan,
meille luvataan vertaansa vailla oleva siunaus.*

Hiljattain eräs ystäväni vei poikansa retkelle alas Colorado-jokea läpi Cataract-kanjonin, joka sijaitsee Kaakkois-Utahissa. Kanjoni on tunnettu 23 kilometrin matkalla olevista kuohuvista koskista, jotka voivat olla erityisen vaarallisia.

Valmistautuessaan seikkailuunsa he kävivät huolellisesti läpi kansallispuistopalvelun verkkosivuston, jossa on tärkeää tietoa henkilökohtaisesta valmistautumisesta ja yleisistä piilevistä vaaroista.

Retken alussa yksi kokeneista jokioppaista kertasi tärkeitä turvaohjeita tähdentäen kolmea sääntöä, jotka varmistaisivat ryhmän turvallisen kulun koskea pitkin. ”Sääntö 1: Pysy veneessä! Sääntö 2: Käytä aina pelastusliiviä! Sääntö 3: Pitele koko ajan kiinni kaksin käsin!” Sitten hän sanoi uudelleen tähdentäen vieläkin enemmän: ”Ennen kaikkea, muistakaa sääntö 1: Pysy veneessä!”

Tämä seikkailu muistuttaa minua matkastamme kuolevaisuudessa. Useimmat meistä kokevat elämässään kausia, jolloin arvostamme elämän tyyniä vesiä. Toisinaan kohtaamme

kuohuvia koskia, joita voi verrata noihin Cataract-kanjonissa 23 kilometrin matkalla oleviin koskiin: fyysiseen terveyteen tai mielenterveyteen liittyviä haasteita, jonkun rakkaan kuolema, murskautuneita unelmia ja toiveita sekä – joidenkuiden kohdalla – jopa uskon kriisi, kun eteen tulee elämän vaikeuksia, kysymyksiä ja epäilyjä.

Hyvydessään Herra on antanut apua kuten veneen, välttämättömiä tarvikkeita kuten pelastusliivit sekä kokeneita jokioppaita, jotka opastavat ja antavat turvaohjeita auttaakseen meitä selviytymään matkasta elämän jokea pitkin lopulliseen määränpäähämme.

Pohtikaamme ensimmäistä sääntöä: pysy veneessä!

Presidentti Brigham Young käytti usein ilmausta ”mainio Siionin pursi” vertauskuvana Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkosta.

Kerran hän sanoi: ”Olemme keskellä valtamerta. Myrsky yllättää ja alus taistelee eteenpäin, kuten merimiehet sanovat. ’Minä en aio jäädä tänne’, sanoo joku, ’en usko, että tämä on Siionin pursi.’ ’Mutta me olemme

keskellä valtamerta.' 'Ei sillä väliä. En aio jäädä tänne.' Hän riisuu takin ja hyppää yli laidan. Eikö hän huku? Hukkuu. Niin käy niiden, jotka jättävät tämän kirkon. Tämä on mainio Siionin pursi. Pysykäämme siinä."¹

Toisen kerran presidentti Young sanoi, että hän kantoi huolta myös niistä, jotka eksyvät tieltä silloin kun heitä on siunattu – kun elämä sujuu hyvin: "Juuri tyynellä säällä, kun mainio Siionin pursi purjehtii lempeän tuulenvireen kuljettamana [ja] kun kannella on aivan hiljaista, jotkut veljistä haluavat lähteä pienemmillä veneillä – uimaan, ja jotkut hukuvat, toiset ajalehtivät pois ja toiset palaavat jälleen purteen. Pysykäämme mainiossa purressamme, niin se vie meidät [turvallisesti] satamaan. Teidän ei tarvitse kantaa huolta."²

Ja lopulta presidentti Young muistutti pyhiä: "Me olemme mainiossa Siionin purressa. – [Jumala] on ja pysyy ruorissa. – Kaikki on hyvin, laulakaa ylistystä, sillä Herra on täällä. Hän määrää, opastaa ja ohjaa. Jos kansalla on ehdoton luottamus Jumalaansa eikä se koskaan hylkää liittolaan eikä Jumalaansa, niin Hän ohjaa meitä oikeaan."³

Kun otamme huomioon ne haasteet, joita me kaikki nykyään kohtaamme, kuinka me pysymme mainiossa Siionin purressa?

Se käy näin. Meidän täytyy kokea jatkuvaa kääntymystä vahvistamalla

uskoamme Jeesukseen Kristukseen ja uskollisuuttamme Hänen evankeliumilleen läpi elämämme – ei ainoastaan kerran vaan säännöllisesti. Alma kysyi: "Ja nyt, katso, minä sanon teille, veljeni [ja sisareni]: Jos olette kokeneet sydämen muutoksen ja jos olette tunteet halua laulaa lunastavan rakkauten laulua, tahtoisin kysyä, voitteko nyt tuntea sellaista?"⁴

Kirkon nykyiset apostolit ja profeetat sekä innoitetut paikalliset pappeusjohtajat ja apujärjestöjen johtohenkilöt ovat kuin kokeneita jokioppaita. He auttavat meitä saapumaan turvallisesti lopulliseen määränpäähämme.

Hiljattain puhuin uusien lähetysjohtajien seminaarissa ja neuvoin näitä johtohenkilöitä:

"Pitäkää lähetyskentän katse kiinnitettynä kirkon johtajiin. – Me emme johda – emmekä pysty johtamaan [teitä] harhaan.

Ja kun opetatte lähetysaarnajanne kiinnittämään katseensa meihin, opettakaa heille, ettei heidän pidä koskaan seurata niitä, jotka luulevat tietävänsä enemmän kirkon asioiden johtamisesta kuin – taivaallinen Isä ja Herra Jeesus Kristus tietävät" niiden pappeusjohtajien välityksellä, joilla on johtamisen avaimet.

"Olen palvelutehtävässänne oivaltautunut, että ne, jotka ovat eksyneet [ja] hämmentyneet, ovat yleensä niitä, jotka ovat useimmiten – unohtaneet, että kun ensimmäinen presidenttikunta ja kahdentoista koorumi puhuvat yhteisellä äänellä, se on Herran ääni sillä hetkellä. Herra on muistuttanut meille: 'Olipa se puhuttu minun omalla äänelläni tai minun palvelijoideni äänellä, se on sama' [OL 1:38]."⁵

Toisin sanoen he jättävät mainion Siionin purren – he lankeavat pois, he kokevat luopumuksen. Murheellista kyllä, he saavat usein lyhytaikaisia ja lopulta pitkäaikaisia tahattomia

seurauksia paitsi itselleen myös perheelleen.

Kirkkomme paikalliset johtohenkilöt ovat kokeneiden jokioppaiden tavoin elämän kokemusten koulumia, apostolit ja profeetat sekä kirkon muut virkailijat ovat kouluttaneet ja opastaneet heitä, ja tärkeintä on, että Herra itse on opettanut heitä.

Erään toisen kerran tänä vuonna puhuin kirkon nuorille aikuisille kirkon koululaitoksen toukokuuisessa hartaustilaisuuslähetyksessä. Sanoin:

"Olen kuullut, että jotkut luulevat kirkon johtohenkilöiden elävän 'kuplassa'. He unohtavat, että me olemme kokeneita miehiä ja naisia ja olemme eläneet elämäämme hyvin monissa paikoissa ja työskennelleet monien taustoiltaan erilaisten ihmisten kanssa. Nykyiset tehtävämme vievät meidät kirjaimellisesti ympäri maailmaa, jolloin tapaamme maailman poliittisia ja uskonnollisia johtajia sekä liike-elämässä ja kansalaisjärjestöissä toimivia johtajia. Olemme [tavanneet johtajia] Valkoisessa talossa Washington D.C:ssä ja kansakuntien [ja uskontokuntien] johtajia eri puolilla maailmaa, mutta olemme käyneet myös mitä [vaatimattomimpien perheiden ja ihmisten luona] maan päällä –.

Kun pohditte syvällisesti elämäämme ja palvelutyötämme, olette mitä todennäköisimmin yhtä mieltä siitä, että harva pääsee näkemään ja kokemaan maailmaa samoin kuin me. Ymmärrätte, että elämme 'kuplassa' vähemmän kuin useimmat ihmiset. –

[Kirkon johtajien] yksilöllisessä ja yhdistetyssä viisauudessa on kuitenkin jotakin sellaista, minkä pitäisi tuoda hieman lohtua. Olemme kokeneet paljon, myös yhteiskunnan erilaisten lakien ja menettelytapojen seurauksia sekä pettymyksiä, murhenäytelmiä ja kuolemaa omista perheissämme.

Emme ole menettäneet kosketustamme teidän elämäänne.”⁶

Soveltamani säännön 1 lisäksi muistakaa säännöt 2 ja 3: käytä aina pelastusliiviä, ja pitele kiinni kaksin käsin. Herran sanat esitetään pyhissä kirjoituksissa sekä myöhempien aikojen apostolien ja profeettojen opetuksissa. Ne antavat meille neuvoa ja ohjausta, jotka – kun noudatamme niitä – toimivat hengellisen pelastusliivin tavoin ja auttavat meitä tietämään, kuinka pidellä kiinni kaksin käsin.

Meidän täytyy olla Moosian poikien kaltaisia, jotka ”olivat vahvistuneet totuuden tuntemisessa”. Meistä voi tulla miehiä ja naisia, joilla on ”terve ymmärrys”. Tämän voi saavuttaa vain, kun me tutkimme tarkoin kirjoituksia, jotta tuntisimme Jumalan sanan.⁷

Kun tutkimme pyhiä kirjoituksia sekä menneiden ja nykyisten apostolien ja profeettojen sanoja, meidän tulee keskittyä tutkimaan Kristuksen oppia, elämään sen mukaan ja rakastamaan sitä.

Sen lisäksi, että omaksumme tavan lukea pyhiä kirjoituksia itseksemme, meidän täytyy olla Moosian poikien kaltaisia ja omistautua ”paljolle rukoukselle ja paastolle”⁸.

Näyttää siltä, että nämä asiat, joita ei voi helposti mitata, ovat hyvin tärkeitä.

Pysykää keskittyneinä näihin yksinkertaisiin asioihin ja varokaa, ettei huomionne käänny toisaalle.

Kun olen tuntenut ihmisiä, jotka eivät ole pysyneet veneessä eivätkä ole pidelleet kiinni kaksin käsin koetelemusten ja vaikeuksien hetkinä tai jotka eivät ole pysyneet veneessä suhteellisen tyyneellä säällä, niin olen huomannut, että monilla heistä katse on kääntynyt pois evankeliumin keskeisistä totuuksista. Se on kääntynyt pois niistä syistä, joiden vuoksi he alun perin liittyivät kirkkoon, ja se on kääntynyt pois syistä, joiden vuoksi he pysyivät täysin sitoutuneina ja aktiivisina eläen evankeliumin tasovaatimusten mukaan ja siunaten muita omistautuneessa ja pyhittyneessä palvelutyössä. Se on myös kääntynyt pois niistä tavoista, joilla kirkko on ollut heidän elämässään hengellisen ravitsemisen ja kasvun paikkana.⁹

Joseph Smith on opettanut tätä keskeistä totuutta: ”Uskontomme perusperiaatteet ovat apostolien ja profeettojen todistus Jeesuksesta Kristuksesta, että Hän kuoli, Hänet haudattiin ja Hän nousi kuolleista kolmantena päivänä ja astui taivaaseen. Kaikki muu uskontoomme liittyvä on vain tämän lisänä.”¹⁰

Jos pidämme katseemme kiinnitettynä Herraan, meille luvataan vertaansa vailla oleva siunaus: ”Sen vuoksi teidän täytyy ponnistella eteenpäin lujina Kristuksessa, niin että teillä on täydellinen toivon kirkkaus ja rakkaus Jumalaa ja kaikkia ihmisiä kohtaan. Ja nyt, jos te ponnistelite eteenpäin kestiten itseänne Kristuksen sanalla ja kestätte loppuun asti, katso, näin sanoo Isä: Te saatte iankaikkisen elämän.”¹¹

Toisinaan uskolliset myöhempien aikojen pyhät ja vilpittömät tutkijat alkavat perusperiaatteiden sijaan keskittyä näihin ”lisänä” oleviin asioihin. Eli Saatana houkuttelee meitä kääntämään huomiomme pois palautetun evankeliumin yksinkertaisesta ja selkeästä sanomasta. Nämä, joiden huomio on kääntynyt pois, lakkaavat usein nauttimasta sakramenttia, koska he ovat alkaneet keskittyä ja syventyä vähemmän tärkeisiin käytäntöihin tai opetuksiin.

Toiset saattavat keskittyä kysymyksiin ja kokemuksiinsa epäilyksiin. Kysymykset ja epäilyjen kokeminen eivät tietenkään ole ristiriidassa omistautuneen opetuslapseuden kanssa. Ensimmäisen presidenttikunnan neuvosto ja kahdentoista apostolin koorumi ovat äskettäin antaneet lausunnon: ”Ymmärrämme, että kirkon jäsenillä on aika ajoin kysymyksiä, jotka koskevat kirkon oppia, historiaa tai käytäntöä. Jäsenet voivat aina vapaasti esittää näitä kysymyksiä ja vilpittömästi etsiä suurempaa ymmärrystä.”¹²

Muistakaa, että Joseph Smithillä itselläänkin oli kysymyksiä, jotka panivat alulle palautuksen. Hän oli etsijä, ja Abrahamin tavoin hän löysi vastaukset elämän tärkeimpiin kysymyksiin.

Tärkeät kysymykset keskittyvät siihen, mikä on tärkeintä – taivaallisen Isän suunnitelma ja Vapahtajan sovitus. Etsintämme tulee johtaa meitä niin, että meistä tulee ystävällisiä,

lempeitä, rakastavia, anteeksiantavia, kärsivällisiä ja omistautuneita opetuslapsia. Meidän täytyy Paavalin opetuksen mukaisesti olla halukkaita kantamaan toistemme taakkoja, jotta toteutamme Kristuksen lain.¹³

Toistemme taakkojen kantaminen tarkoittaa myös sitä, että autamme, tuemme ja ymmärrämme kaikkia, myös sairaita, heikkoja, hengellisesti ja ruumiillisesti köyhiä, etsiviä ja huolestuneita sekä myös muita jäsenopetuslapsia – mukaan lukien kirkon johtohenkilöt, jotka Herra on kutsunut palvelemaan tietyn ajaksi.

Veljet ja sisaret, pysykää veneessä, käyttäkää pelastusliivejanne ja pidelkää kiinni kaksin käsin. Vältätkää häiriötekijöitä! Ja jos jotkut teistä ovat pudonneet veneestä, me etsimme teidät, löydämme teidät, autamme teitä ja kiskomme teidät takaisin turvaan mainioon Siionin purteen, jonka ruorissa ovat Jumala, meidän Isämme, sekä Herra Jeesus Kristus. He opastavat meitä oikeaan. Tästä todistan nöyrästi Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. *Kirkon presidenttien opetuksia: Brigham Young*, 1997, s. 83.
2. "Discourse", *Deseret News*, 27. tammikuuta 1858, s. 373.
3. "Remarks", *Deseret News*, 18. marraskuuta 1857, s. 291.
4. Alma 5:26.
5. "Mission Leadership", puhe uusien lähetysjohtajien seminaarissa, 25. kesäkuuta 2014, s. 8.
6. Ks. "Olkaa levollisia ja tietäkää, että minä olen Jumala", kirkon koululaitoksen harvataustilaisuus, 4. toukokuuta 2014; lds.org/broadcasts.
7. Ks. Alma 17:2.
8. Alma 17:3.
9. Ks. ensimmäisen presidenttikunnan ja kahdentoista apostolin koorumin kirje, 28. kesäkuuta 2014.
10. *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith*, 2007, s. 51.
11. 2. Nefi 31:20.
12. Ks. ensimmäisen presidenttikunnan ja kahdentoista apostolin koorumin kirje, 28. kesäkuuta 2014.
13. Ks. Gal. 6:2.

Vanhin Richard G. Scott

kahdentoista apostolin koorumista

Asettakaa uskon osoittaminen etusijalle

Huolimatta kaikista kielteisistä haasteista, joita meillä on elämässä, meidän täytyy varata aikaa uskomme aktiiviseen osoittamiseen.

Kun Aadam ja Eeva olivat Eedenin puutarhassa, heille annettiin runsaasti kaikkea, mitä he tarvitsivat päivittäiseen elantoonsa. Heillä ei ollut vaikeuksia, haasteita eikä tuskaa. Koska he eivät olleet milloinkaan kokeneet vaikeita aikoja, he eivät tieneet, että he voisivat olla onnellisia. He eivät olleet koskaan kokeneet kuohuntaa, joten he eivät kyenneet tuntemaan rauhaa.

Viimein Aadam ja Eeva rikkoiivat käskyn olla syömättä hyvän- ja pahan-tiedon puun hedelmää. Niin tehtyään he eivät olleet enää viattomuuden tilassa. He alkoivat kokea, mitä on vastakohtaisuus. He alkoivat kohdata sairautta, joka heikensi heidän terveytään. He alkoivat tuntea niin surua kuin iloakin.

Koska Aadam ja Eeva nauttivat kiellettyä hedelmää, tieto hyvästä ja pahasta tuli maailmaan. Heidän valintansa teki mahdolliseksi sen, että jokainen meistä voi tulla tämän maan päälle koeteltavaksi ja testattavaksi.¹ Meitä on siunattu tahdonvapaudella, joka on kykymme tehdä päätöksiä ja tulla vastuullisiksi noista päätöksistä. Lankeemuksen ansiosta voimme

kokea elämässämme sekä onnen että surun tunteita. Me kykenemme ymmärtämään rauhaa, koska me tuntemme kuohuntaa.²

Taivaallinen Isämme tiesi, että meille kävisi niin. Se kaikki kuuluu Hänen täydelliseen onnensuunnitelmaansa. Hän valmisti keinon, jolla Hänen täydellisen kuuliaisen Poikansa, Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen elämä ja sovitus voittaisi jokaisen vaikeuden, joita saatamme kokea kuolevaisuudessa.

Me elämme raskaita aikoja. Minun ei tarvitse luetella kaikkia pahuuden lähteitä maailmassa. Ei ole tarpeen kuvailla kaikkia mahdollisia haasteita ja sydäntä särkeviä suruja, jotka kuuluvat kuolevaisuuteen. Jokainen meistä on perin pohjin tietoinen omista kamppailuistaan kiusausten, tuskan ja murheen pauloissa.

Meille opetettiin kuolevaisuutta edeltävässä maailmassa, että tänne tulomme tarkoituksena on se, että meitä testataan ja koetellaan ja että saamme kasvun kokemuksia.³ Me tiesimme, että kohtaisimme vastustajan pahuuden. Joskus saatamme olla tietoisempia kuolevaisuuden kielteisistä

puolista kuin myönteisistä. Profeetta Lehi opetti: ”Sillä on välttämätöntä, että kaikessa on vastakohtaisuutta.”⁴ Huolimatta kaikista kielteisistä haasteista, joita meillä on elämässä, meidän täytyy varata aikaa uskomme aktiiviseen osoittamiseen. Sellainen uskon osoittaminen tuo elämäämme Jeesuksen Kristuksen sovituksen myönteisen, uskontäyteisen voiman.

Isämme taivaassa on antanut meille apuneuvoja auttaakseen meitä tulemaan Kristuksen luokse ja osoittamaan uskoa Hänen sovituksensa. Kun näistä apuneuvoista tulee vakiintuneita tapoja, ne tarjoavat helppoisman tavan kokea rauhaa kuolevaisuuden haasteissa. Olen päättänyt tänään puhua neljästä tällaisesta apuneuvosta. Puhuessani voisitte arvioida sitä, miten te itse käytätte kutakin apuneuvoa, ja tavoitella sitten Herran johdatusta, kun ratkaisette, kuinka voisitte käyttää kutakin niistä paremmin.

Rukous

Ensimmäinen apuneuvo on rukous. Päättäkää keskustella usein taivaallisen Isänne kanssa. Varatkaa joka päivä aikaa kertoaksenne Hänelle ajatuksistanne ja tunteistanne. Kertokaa Hänelle kaikesta, mikä teitä huolestuttaa. Hän on kiinnostunut niin elämänne tärkeimmistä kuin arkisimmistakin asioista. Kertokaa Hänelle tunteidenne ja kokemustenne koko kirjosta.

Koska taivaallinen Isä arvostaa tahdonvapauttanne, Hän ei koskaan pakota teitä rukoilemaan Häntä. Mutta kun käytätte tahdonvapauttanne ja otatte Hänet mukaan päivittäisen elämänne jokaiseen puoleen, sydämenne alkaa täytyä rauhalla, iloa tuovalla rauhalla. Tuo rauha kohdistaa iankaikkisen valon teidän kamppailuihinne. Se auttaa teitä katsomaan niitä haasteita iankaikkisesta näkökulmasta.

Vanhemmat, varjelkaa lapsianne varustamalla heidät aamuin ja illoin perherukouksen voimalla. Lapsia pommitetaan joka päivä himon, ahneuden ja ylpeyden paheilla sekä koko joukolla muita synnillisiä käytöstapoja. Suojelkaa lapsianne päivittäisiltä maailmallisilta vaikutteilta varustamalla heidät perherukouksesta koituvilla voimallisilla siunauksilla. Perherukouksen tulisi olla päivittäisessä elämässänne etuoikeus, josta ei tarvitse neuvotella.

Pyhien kirjoitusten tutkiminen

Toinen apuneuvo on Jumalan sanan tutkiminen pyhistä kirjoituksista ja elävien profeettojen sanoista. Me puhumme Jumalalle rukoilemalla. Hän viestii useimmiten takaisin meille kirjoitetun sanansa avulla. Tietääksenne, miltä jumalallinen ääni kuulostaa ja tuntuu, lukekaa Hänen sanojaan, tutkikaa pyhiä kirjoituksia ja pohtikaa niitä.⁵ Tehkää niistä olennainen osa jokapäiväistä elämää. Jos haluatte lastenne tunnistavan ja ymmärtävän Hengen kehotukset sekä toimivan niiden mukaan, teidän täytyy tutkia pyhiä kirjoituksia heidän kanssaan.

Älkää antako myöten Saatanan valheelle, ettei teillä ole aikaa tutkia pyhiä kirjoituksia. Päättäkää järjestää aikaa niiden tutkimiseen. Itsemme kestitseminen Jumalan sanalla joka päivä on tärkeämpää kuin uni, koulu,

työ, televisio-ohjelmat, videopelit tai sosiaalinen media. Teidän täytyy kenties organisoida tärkeysjärjestyksenne uudelleen, jotta teillä olisi aikaa Jumalan sanan tutkimiseen. Jos niin on, tehkää se!

Profeetat ovat antaneet monia lupauksia päivittäisestä pyhien kirjoitusten tutkimisesta.⁶

Lisään oman ääneni tähän lupaukseen: kun varaatte joka päivä aikaa henkilökohtaisesti ja perheenne kanssa Jumalan sanan tutkimiseen, elämässänne vallitsee rauha. Tuo rauha ei tule ulkopuolisesta maailmasta. Se tulee kodistanne, perheestänne, omasta sydämestänne. Se on Hengen lahja. Se säteilee teistä ja vaikuttaa muihin teitä ympäröivässä maailmassa. Te teette jotakin hyvin merkittävää rauhan rakentamiseksi maailmassa.

Minä en julista, että elämästänne loppuvat haasteet. Muistakaa, että kun Aadam ja Eeva olivat puutarhassa, heillä ei ollut haasteita, mutta he eivät kyenneet kokemaan onnea, iloa eivätkä rauhaa.⁷ Haasteet ovat tärkeä osa kuolevaisuutta. Tutkimalla päivittäin ja johdonmukaisesti pyhiä kirjoituksia te koette rauhaa ympärillänne vallitsevassa kuohunnassa ja saatte voimaa vastustaa kiusauksia. Uskonne Jumalan armoon vahvistuu lujaksi ja te tiedätte, että Jeesuksen Kristuksen sovituksen ansiosta kaikki järjesty Jumalan ajoituksen mukaan.

Perheilta

Kun teette työtä lujittaaksenne perhettänne ja edistääksenne rauhaa, muistakaa tämä kolmas apuneuvo: viikoittainen perheilta. Varokaa tekemästä perheillastanne pelkkää kiireisen päivän jatketta. Päätäkää, että maanantai-iltana perheenne on yhdessä kotona koko illan. Älkää antako työn vaatimusten, urheilun, harrastusten, kotitöiden tai minkään muunkaan tulla tärkeämmäksi kuin se aika, jonka vietätte yhdessä kotona perheenne kanssa.

Se, miten iltanne rakentuu, ei ole niin tärkeää kuin siihen sijoitettu aika. Evankeliumia tulee opettaa sekä virallisesti että epävirallisesti. Tehkää siitä merkityksellinen kokemus jokaiselle perheenjäsenelle. Perheilta on kallisarvoista aikaa lausua todistus turvallisessa ympäristössä, oppia opettamisen, suunnittelemisen ja organisoimisen taitoja, vahvistaa perhesiteitä, luoda perheen perinteitä, puhua toisten kanssa, ja mikä tärkeintä, viettää erinomaista aikaa yhdessä!

Viime huhtikuun konferenssissa sisar Linda S. Reeves julisti rohkeasti: ”Minun täytyy – – todistaa päivittäisen pyhien kirjoitusten tutkimisen,

rukouksen ja viikoittaisen perheillan siunauksista. Juuri näiden asioiden tekeminen auttaa lievittämään stressiä, antaa suuntaa elämällemme ja lisää varjelusta kodissamme.”⁸ Sisar Reeves on hyvin viisas nainen. Kehotan painokkaasti teitä hankkimaan oman todistuksenne näistä kolmesta ratkaisevan tärkeästä tavasta.

Tempelissä käyminen

Neljäs apuneuvo on tempelissä käyminen. Me kaikki tiedämme, ettei tämän maan päällä ole rauhallisempaa paikkaa kuin Jumalan tempeleissä. Jos teillä ei ole tempelisuositusta, tulkaa kelvollisiksi saamaan se. Kun teillä on suositus, käyttäkää sitä usein.⁹ Suunnitelkaa säännöllinen ajankohta, jolloin olette tempelissä. Älkää antako kenenkään tai minkään estää teitä olemasta siellä.

Kun olette tempelissä, kuunnellkaa toimitusten sanoja, pohtikaa niitä, rukoilkaa niiden johdosta ja pyrkikää ymmärtämään niiden merkitys. Tempeli on yksi parhaista paikoista oppia ymmärtämään Jeesuksen Kristuksen sovituksen voima. Etsikää *Häntä* siellä. Muistakaa, että kun viette omia

perhenimiä tempeliin, saatte monia muita siunauksia.

Nämä neljä apuneuvoa ovat perustavaa laatua olevia tapoja, jotka varmistavat, että elämässänne on Jeesuksen Kristuksen sovituksen voima. Muistakaa, että Vapahtajamme on Rauhan Ruhtinas. Rauha tässä kuolevaisessa elämässä tulee Hänen sovitusuhristaan. Kun me johdonmukaisesti rukoilemme aamuin ja illoin, tutkimme päivittäin pyhiä kirjoituksia, pidämme viikoittaisen perheillan ja käymme säännöllisesti tempelissä, me vastaamme tietoisesti Hänen kutsuunsa tulla Hänen luokseen. Mitä enemmän me omaksumme näitä tapoja, sitä innokkaampi Saatana on vahingoittamaan meitä, mutta sitä vähemmän hänellä on kykyä tehdä niin. Kun käytämme näitä apuneuvoja, me käytämme tahdonvapauttamme siihen, että otamme täysin vastaan Hänen sovitusuhrinsa lahjat.

En väitä, että kaikki elämän kamppailut katoavat, kun teette nämä asiat. Me tulimme kuolevaiseseen elämään juuri siksi, että kasvaisimme koettelemusten ja testaamisen avulla. Haasteet auttavat meitä tulemaan enemmän taivaallisen Isämme kaltaisiksi, ja Jeesuksen Kristuksen sovituksen ansiosta meidän on mahdollista kestää nuo haasteet.¹⁰ Todistan, että kun me tulemme tietoisesti Hänen luokseen, me voimme kestää jokaisen kohtauksemme kiusauksen, jokaisen murheen, jokaisen haasteen. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Ks. Moos. 5:11.
2. Ks. Moos. 4–5.
3. Ks. Abr. 3:25.
4. 2. Nefi 2:11.
5. Ks. OL 18:36; ks. myös jakeet 34–35.
6. Joitakin esimerkkejä ovat seuraavat:
Presidentti Thomas S. Monson on sanonut: ”Kun luumme ja pohdimme pyhiä kirjoituksia, koemme Hengen kuiskautuvan suloisesti sieluumme. Voimme saada vastauksia kysymyksiimme. Saamme

Cuauhtémoc, Meksiko

tietää siunauksista, jotka koituvat Jumalan käskyjen pitämisestä. Saamme varman todistuksen taivaallisesta Isästämme ja Vapahtajastamme Jeesuksesta Kristuksesta sekä Heidän rakkaudestaan meitä kohtaan. Kun pyhien kirjoitusten tutkiminen yhdistyy rukouksiimme, voimme tietää varmasti, että Jeesuksen Kristuksen evankeliumi on totta. – Kun me muistamme rukouksen ja varaamme aikaa kääntyä pyhien kirjoitusten puoleen, elämästämme tulee äärettömästi siunattumpaa ja kuormamme tehdään keveämmiksi.” (”Emme koskaan kulje yksin”, *Liahona*, marraskuu 2013, s. 122.)

Presidentti Gordon B. Hinckley on sanonut: ”Lupaamme teille varauksetta, että jos te kaikki noudatatte tätä yksinkertaista ohjelmaa, riippumatta siitä, kuinka monta kertaa olette kenties aikaisemmin lukeneet Mormonin kirjan, saatte elämäenne ja koteihinne enemmän Herran Henkeä, voimakkaamman päättävyyden vaeltaa kuuliaisina Hänen käskyilleen ja lujemman todistuksen Jumalan Pojan elävästä todellisuudesta” (”Elävä ja tosi todistus”, *Liahona*, elokuu 2005, s. 6).

Presidentti Howard W. Hunter on sanonut: ”Perheet saavat suuria siunauksia siitä, että viisaat isät ja äidit kokoavat lapsensa ympärilleen, lukevat yhdessä heidän kanssaan pyhiä kirjoituksia ja sitten keskustelevat avoimesti niissä olevista kauniista kertomuksista ja ajatuksista kaikkien käsityskyvyn mukaisesti. Usein nuorilla ja lapsilla on hämmästyttävä kyky ymmärtää pyhiä kirjoituksia ja antaa niille arvoa.” (”Pyhien kirjoitusten lukeminen”, *Valkeus*, toukokuu 1980, s. 103.)

Presidentti Ezra Taft Benson on sanonut: ”Me näemme usein paljon vaivaa yrittäessämme lisätä aktiivisuutta vaarassamme. Me teemme ututterasti työtä kohottaaksemme sakramenttikokousten osallistumisprosenttia. Me työskentelemme saadaksemme suuremman osan nuorista miehistämme lähtemään lähetytyshöön. Yritämme lisätä tempPELLIAVIOLITTOJEN määrää. Kaikki

tämä on kiitettävää työtä ja tärkeää valtakunnan kasvun kannalta. Mutta kun yksittäiset jäsenet ja perheet uppoutuvat pyhiin kirjoituksiin säännöllisesti ja johdonmukaisesti, nämä muut toiminnan alueet hoituvat itsestään. Todistus voimistuu. Sitoutuminen lujittuu. Perheet vahvistuvat. Henkilökohtainen ilmoitus virtaa.” (Ks. ”Sanan voima”, *Valkeus*, 1986, konferenssiraportti 156. vuosikonferenssista, s. 83.)

Presidentti Spencer W. Kimball on julistanut: ”Kun alan suhtautua välinpitämättömästi Jumalaan ja kun tuntuu siltä, ettei kuuntelemassa ole yhtään jumalallista korvaa eikä mikään jumalallinen ääni puhu, huomaan, että olen itse hyvin, hyvin kaukana. Jos uppoudun pyhiin kirjoituksiin, etäisyys lyhenee ja hengellisyys palaa. Huomaan rakastavani syvemmin niitä, joita minun täytyy rakastaa koko sydämeistäni ja mielestäni ja koko voimallani, ja rakastassani heitä enemmän huomaan, että minun on helpompi noudattaa heidän neuvojaan. (*Kirkon presidenttien opetuksia: Spencer W. Kimball*, 2006, s. 72.)

Presidentti Marion G. Romney on sanonut: ”Olen varma, että jos vanhemmat lukevat kodeissamme Mormonin kirjaa rukoillen ja säännöllisesti sekä itseksensä että lastensa kanssa, tuon suuren kirjan henki täyttää kotimme ja kaikki, jotka siinä asuvat. Kunnioituksen henki lisääntyy. Keskinäinen arvontanto ja huomaavaisuus toisia kohtaan kasvaa. Riidan henki poistuu. Vanhemmat neuvovat lapsiaan suuremmissa rakkauksissa ja viisaudessa. Lapset ovat vastaanottavaisempia ja kuuliaisempia vanhempiensa neuvoille. Vanhurskaus enentyy. Usko, toivo ja rakkaus – Kristuksen puhdas rakkaus – vallitsevat runsaina kodeissamme ja elämässämme tuoden mukanaan rauhaa, iloa ja onnea.” (Ks. ”Mormonin Kirja”, *Valkeus*, lokakuu 1980, s. 119.)

Presidentti Boyd K. Packer on sanonut: ”Tosi opin ymmärtäminen muuttaa asenteita ja käyttäytymistä. Evankeliumin oppien tutkiminen parantaa käytöstä

nopeammin kuin käytöksen tutkiminen.” (”Älkää pelätkö”, *Liahona*, toukokuu 2004, s. 79.)

Vanhin David A. Bednar on sanonut: ”Jokainen perherukous, jokainen pyhien kirjoitusten tutkimishetki yhdessä perheenä ja jokainen perheiltä on yksi siveltimenveto sielumme kankaalla. Mikään yksittäinen tapahtuma ei kenties tunnu olevan erityisen vaikuttava tai mieleenpainuva. Mutta aivan kuten keltaiset ja kullankeltaiset ja ruskeat maalijuovat täydentävät toisiaan ja saavat aikaan vaikuttavan mestariteoksen, samoin meidän johdonmukaisuutemme näennäisen pienten asioiden tekemisessä voi johtaa merkittäviin hengellisiin tuloksiin.” (”Uutterampi ja huolehtivampi kotona”, *Liahona*, marraskuu 2009, s. 20.)

7. Ks. 2. Nefi 2:13.

8. ”Kristukseen keskittyvä koti – suoja porno-grafiaa vastaan”, *Liahona*, toukokuu 2014, s. 16–17.

9. Presidentti Howard W. Hunter on sanonut: ”Kehotan myöhempien aikojen pyhiä kohottamaan katseensa Herran temppeleihin suurena jäsenyyden vertauskuvana. Sydämeni hartain toive on, että jokainen kirkon jäsen olisi kelvollinen astumaan temppeleihin. Herralle olisi mieleen, jos jokainen aikuisen jäsen olisi kelvollinen saamaan temppeleisuutuksen ja pitäisi sen voimassa. Se, mitä meidän on tehtävä ja mitä me emme saa tehdä ollaksemme temppeleisuutuksen arvoisia, on juuri sitä, mikä takaa sen, että me olemme onnellisia yksilöinä ja perheinä. Olkaamme temppeleissä käyvää kansaa. Käykää temppeleissä niin usein kuin henkilökohtaiset olosuhteenne sallivat. Pitäkää kodissanne esillä temppelein kuva, jotta lapsenne saavat nähdä sen. Opettakaa heille Herran huoneen tarkoitusta. Kannustakaa heitä suunnittelemaan jo varhaisimpina vuosinaan, että he menevät sinne ja pysyvät kelvollisina saamaan tämän siunauksen.” (Ks. ”Kallit ja mitä suurimmat lupaukset”, *Valkeus*, tammikuu 1995, s. 7.)

10. Ks. 2. Nefi 2:2.

Vanhin Carlos A. Godoy
seitsemänkymmenen koorumista

Herralla on suunnitelma meitä varten!

Jos jatkamme nykyistä elämäämme, toteutuvatko luvatut siunaukset?

Mikä etuoikeus onkaan olla mukana tällä historiallisella hetkellä, jolloin yleiskonferenssin puhujat voivat halutessaan puhua äidinkielellään. Kun viimeksi puhuin tällä puhujakorokkeella, olin huolissani englannin korostuksestani. Nyt olen huolissani portugalini nopeudesta. En halua puhua tekstitystä nopeammin.

Meillä kaikilla on ollut tai tulee olemaan tärkeitä päätöksenteon hetkiä elämässämme. Tulisiko minun pyrkiä tälle uralle vai tuolle? Pitäisikö minun palvella lähetystyössä? Onko tämä henkilö oikea aviopuolisokseni?

Näissä elämämme erilaisissa tilanteissa pieni suunnanmuutos voi vaikuttaa merkittävästi seurauksiin tulevaisuudessa. Presidentti Dieter F. Uchtdorf on sanonut: ”Vuosien kuluessa palvellessani Herraa – olen oppinut, että ero onnellisuuden ja murheen välillä yksilöissä, avioliitoissa ja perheissä johtuu usein vain muutaman asteen virheestä” (”Vain muutaman asteen ero”, *Liahona*, toukokuu 2008, s. 58).

Kuinka vältämme nämä pienet laskuvirheet?

Havainnollistan sanomaani henkilökohtaisella kokemuksella.

1980-luvun lopussa nuori perheemme koostui vaimostani Mônica, kahdesta meidän neljästä lapsestamme ja minusta. Asuimme São Paulossa Brasiliassa, olin töissä hyvässä yhtiössä, olin valmistunut yliopistosta ja olin vapautunut hiljattain piispan tehtävästä seurakunnassa, jossa olimme asuneet. Elämä hymyili, ja kaikki näytti olevan kuten pitikin – kunnes eräänä päivänä vanha ystävä tuli käymään luonamme.

Vierailun päättyessä hän lausui huomautuksen ja esitti kysymyksen,

joka sai minut epävarmaksi. Hän sanoi: ”Carlos, sinulla kaikki näyttää olevan hyvin, samoin perheelläsi, urallasi ja palvelutyössäsi kirkossa, mutta...” Ja sitten tuli kysymys: ”Jos elät jatkuvasti kuten nyt, toteutuvatko patriarkallisessa siunauksessasi luvatut siunaukset?”

En ollut koskaan ajatellut patriarkallista siunaustani sillä tavalla. Luin sitä ajoittain, mutta en koskaan keskittyen tulevaisuudessa luvattuihin siunauksiin ja arvioiden, miten elin juuri sillä hetkellä.

Hänen käyntinsä jälkeen kiinnitin huomioni patriarkalliseen siunaukseeni miettien: ”Jos jatkamme nykyistä elämäämme, toteutuvatko luvatut siunaukset?” Pohdittuani asiaa minusta tuntui, että jotkin muutokset olivat välttämättömiä, etenkin koulutukseni ja ammattini osalta.

Se ei ollut päätös siitä, mikä oli oikein ja mikä väärin, vaan siitä, mikä oli hyvää ja mikä oli parempaa, kuten vanhin Dallin H. Oaks opetti meille sanoessaan: ”Harkitessamme eri vaihtoehtoja meidän tulee muistaa, ettei riitä, että jokin on hyvää. Toiset vaihtoehdot ovat parempia ja edelleen toiset parhaita.” (”Hyvä, parempi, paras”, *Liahona*, marraskuu 2007, s. 105, kursivointi poistettu).

Kuinka sitten voimme varmistaa, että teemme parhaan päätöksen?

Tässä on muutamia periaatteita, jotka olen oppinut.

Periaate numero 1: Meidän on harkittava vaihtoehtojamme päämäärän kannalta

Sellaisten päätösten tekemiseen, jotka voivat vaikuttaa omaan elämäämme ja rakkaisiimme, voi ilman laajempaa näkemystä seurauksista liittyä riskejä. Jos kuitenkin heijastamme näiden päätösten mahdolliset seuraukset tulevaisuuteen, voimme

nähdä selvemmin sen polun, joka on valittava tällä hetkellä.

Sen ymmärtäminen, keitä olemme, miksi olemme täällä ja mitä Herra odottaa meiltä tässä elämässä, auttaa meitä muodostamaan laajemman näkemyksen, jota tarvitsemme.

Pyhistä kirjoituksista voimme löytää esimerkkejä, joissa laajempi näkemys on selkeyttänyt polun valintaa.

Mooses puhui Herran kanssa kasvoista kasvoihin, sai tietää pelastussuunnitelmasta ja ymmärsi siksi paremmin tehtävänsä Israelin kokoamisen profeettana.

”Ja Jumala puhui Moosekselle sanoen: Katso, minä olen Herra Jumala Kaikkivaltias – –.

Niin minä näytän sinulle kätteni teon – –.

Ja minulla on työ sinulle, Mooses, poikani.” (KH Moos. 1:3–4, 6.)

Ymmärrettyään tämän Mooses pystyi kestäämään vahvana vuosien

koetelmuksissa erämaassa ja johtamaan Israelin takaisin kotiinsa.

Lehi, Mormonin kirjan suuri profeetta, näki unen, ja näyissään hän sai tietää tehtävästään johtaa perheensä luvattuun maahan.

”Ja tapahtui, että Herra käski isääni, niin unessa ottamaan perheensä ja lähtemään erämaahan.

– – Ja hän jätti talonsa ja perintömaansa ja kultansa ja hopeansa ja kalleutensa.” (1. Nefi 2:2–4.)

Lehi pysyi uskollisena tälle näylle huolimatta matkan vaikeuksista ja siitä, että hänen oli jätettävä taakseen mukava elämä Jerusalemissa.

Myös profeetta Joseph Smith on suuri esimerkki. Monien ilmoitusten avulla, alkaen ensimmäisestä näystä, hän kykeni suorittamaan tehtävänsä palauttaa kaiken (ks. JS–H 1–26).

Entä me? Mitä Herra odottaa jokaiselta meistä?

Meidän ei tarvitse nähdä enkeliä ymmärtääksemme. Meillä on pyhät kirjoitukset, temppeli, eläviä profeettoja, patriarkallinen siunauksemme, innoitettuja johtajia ja ennen kaikkea oikeus saada henkilökohtaista ilmoitusta ohjaamaan päätöksiämme.

Periaate numero 2: Meidän on valmistauduttava tuleviin haasteisiin

Elämän parhaat polut ovat harvoin helpoimpia. Usein asia on juuri päinvastoin. Voimme tarkastella äsken mainitsemiani profeettoja esimerkkeinä.

Mooseksen, Lehin ja Joseph Smithin matka ei ollut helppo, vaikka heidän valintansa olivat oikeita.

Haluammeko maksaa valintojemme hinnan? Olemmeko valmiita poistumaan mukavuusalueeltamme päästäksemme parempaan paikkaan?

Palatakseni kokemukseen patriarkallisesta siunauksestani tulini silloin johtopäätökseen, että minun pitäisi

opiskella lisää ja hakea stipendiä yhdysvaltalaiseen yliopistoon. Jos minut valittaisiin, minun olisi jätettävä työni, myytävä kaikki, mitä meillä oli, ja muutettava Yhdysvaltoihin kahdeksi vuodeksi opiskelemaan stipendillä.

Ensimmäisiä haasteita, jotka minun piti voittaa, olivat sellaiset kokeet kuin TOEFL ja GMAT [kieli- ja muita tasokokeita]. Valmistauduin kolme pitkää vuotta saaden monia kielteisiä vastauksia ja joitakin ehkä-vastauksia ennen kuin minut hyväksyttiin yliopistoon. Muistan vielä puhelun, jonka sain kolmannen vuoden lopulla stipendeistä vastaavalta henkilöltä.

Hän sanoi: ”Carlos, minulla on sinulle sekä hyviä että huonoja uutisia. Hyvä uutinen on, että olet tänä vuonna kolmen parhaan hakijan joukossa.” Sillä kertaa vapaita paikkoja oli vain yksi. ”Huono uutinen on, että kahdesta muusta hakijasta toinen on erään tärkeän henkilön poika ja toinen on erään muun tärkeän henkilön poika, ja sitten olet sinä.”

Vastasin nopeasti: ”Ja minä – minä olen Jumalan poika.”

Onneksi maallinen vanhemmuus ei ratkaissut, ja minut hyväksyttiin opiskelemaan sinä vuonna – 1992.

Me olemme kaikkivaltiaan Jumalan lapsia. Hän on Isämme, Hän rakastaa meitä, ja Hänellä on suunnitelma meitä varten. Emme elä täällä vain kuluttaaksemme aikaamme, vanhetaksemme ja kuollaksemme. Jumala haluaa meidän kasvavan ja saavuttavan kaiken, mikä meille on mahdollista.

Lainaan presidentti Thomas S. Monsonin sanoja: ”Jokaisella teillä, elittepä yksin tai avioliitossa, on ikään katsomatta mahdollisuus oppia ja kasvaa. Lisätkää tietomääränne, sekä älyllistä että hengellistä, jumalallisten mahdollisuuksienne täyteen mittaun.” (”Apuyhdistyksen suuri voima”, *Valkeus*, tammikuu 1998, s. 99.)

Periaate numero 3: Meidän on kerrottava tästä näkemyksestä ihmisille, joita rakastamme

Lehi yritti useammin kuin kerran auttaa Lamanian ja Lemuelia ymmärtämään sen muutoksen tärkeyden, jota he olivat tekemässä. Se, etteivät he yhtyneet isänsä näkemykseen, sai heidät nurisemaan matkan aikana. Toisaalta taas Nefi etsi Herraa nähdäkseen sen, mitä hänen isänsä oli nähnyt.

”Ja tapahtui, että minä, Nefi, kuulutuani isäni joka sanan siitä, mitä hän näki näyssä, – – olin myös halukas näkemään ja kuulemaan ja tietämään näistä asioista Pyhän Hengen voimalla” (1. Nefi 10:17).

Tämän näkemyksen ansiosta Nefi pystyi paitsi voittamaan matkan haasteet myös johtamaan perhettään tarvittaessa.

Hyvin todennäköisesti päätöksellämme kulkea jotakin polkua on vaikutusta rakkaisiimme, ja jotkut jopa kokevat kanssamme tämän valinnan vaikutukset. Ihannetapauksessa heidän pitäisi pystyä näkemään se, mitä me näemme, ja olla samaa mieltä kanssamme. Se ei aina ole mahdollista, mutta kun niin tapahtuu, matka on paljon helpompi.

Henkilökohtaisessa kokemuksessa, jota olen käyttänyt esimerkkinä, tarvitsin epäilemättä vaimoni tukea. Lapset olivat vielä pieniä, eikä heillä ollut paljonkaan sanomista, mutta vaimoni tuki oli olennaista. Muistan, että aluksi Mônica ja minun piti keskustella huolellisesti suunnitelmien muutoksesta, kunnes se tuntui hänestä hyvältä ja hän sitoutui siihen. Tämä yhteinen näkemys sai hänet paitsi tukemaan muutosta myös vaikuttamaan olennaisesti sen onnistumiseen.

Tiedän, että Herralla on meille suunnitelma tätä elämää varten. Hän tuntee meidät. Hän tietää, mikä meille on parhaaksi. Vaikka asiat sujuvat hyvin, se ei tarkoita, ettei meidän tulisi ajoittain harkita, voisiko olla olemassa jotakin parempaa. Jos jatkamme nykyistä elämäämme, toteutuvatko luvut siunaukset?

Jumala elää. Hän on meidän Isämme. Vapahtaja Jeesus Kristus elää, ja tiedän, että Hänen sovitusuhrinsa kautta voimme saada voimaa voittaa päivittäiset haasteemme. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

Vanhin Allan F. Packer
seitsemänkymmenen koorumista

Kirja

Sukututkimus- ja temppelityön – – tulee olla säännöllinen osa henkilökohtaista jumalanpalvelustamme.

Nuorena 12-vuotiaana partiolaisena sain lahjaksi kovasti kaipaamani täydennyksen partiovarusteisiini. Se oli piilukirves, jossa oli paksu nahkainen suo- jus! Seuraavalla yön yli kestäneellä vaelluksella saavuimme leiripaikalle pimeän tulon jälkeen – märkinä ja kylmissämme reitillä olleen paksun lumisohjon vuoksi. Minun mieles- säni oli pelkästään ison leimuavan nuotion sytyttäminen. Ryhdyin heti työhön hakaten uudella kirveelläni erästä kaatunutta puunrunkoa. Puuta hakatessani turhauduin, koska kirves ei tuntunut pilkkovan oikein hyvin. Turhautuneena tein työtä tarmok- kaemmin. Pettyneenä palasin leiriin

mukanani vain muutamia nuotiopuita. Jonkun toisen nuotion valossa keksin, mikä ongelma oli. En ollut poista- nut kirveen suojusta. Voin kuitenkin kertoa, että suojus oli pilkkoutunut riekaleiksi. Opetus: Olin antanut mui- den asioiden viedä huomioni.

Kun teemme työtä päämäärä- nämme korotus, meidän täytyy työskennellä kaikkien vaatimusten hyväksi eikä antaa yhden tai kah- den vaatimuksen tai muiden erillis- ten asioiden viedä huomiota. Jumalan valtakunnan tavoittelemi- nen johtaa iloon ja onnellisuuteen.¹ Tarvittaessa meidän täytyy olla halukkaita *muuttumaan*. Lukuisat pienet korjausliikkeet ovat vähemmän

kivuliaita ja häiritseviä kuin isot suunnanmuutokset.

Jokin aika sitten sisar Packer ja minä matkustimme muutamaan maahan. Haimme itsellemme passit ja muut asiakirjat. Hankimme rokotukset, lääkärintarkastukset, viisumit ja leimat. Saapuessamme kuhunkin maahan asiakirjamme tarkastettiin, ja kun kaikki vaatimukset oli täytetty, saimme luvan maahantuloon.

Tuleminen kelvolliseksi korotuk- seen on kuin menisi johonkin toiseen maahan. Meidän jokaisen täytyy hankkia hengellinen passimme. Me emme *aseta* vaatimuksia, mutta mei- dän täytyy henkilökohtaisesti täyttää ne kaikki. Pelastussuunnitelma sisältää kaikki niistä opeista, laeista, käs- kyistä ja toimituksista, jotka vaaditaan *kaikilta*, jotta voi tulla kelvolliseksi korotukseen.² Silloin ”koko ihmissuku voi pelastua [Jeesuksen] Kristuksen sovituksen ansiosta”³. Kirkko on apuna, mutta se ei voi tehdä tätä mei- dän puolestamme. Kelvollisuudesta korotukseen tulee elinikäinen tavoite.

Kristus on perustanut kirkkonsa auttaakseen meitä. Hän on kutsunut 15 miestä, jotka me hyväksymme profeetoiksi, näkijöiksi ja ilmoituksen- saajiksi, opastamaan kirkkoa ja opet- tamaan ihmisiä. Ensimmäinen presi- denttikunta⁴ ja kahdentoista apostolin koorumi⁵ ovat samanarvoiset voimassa ja valtuudessa⁶, ja virkaiältään vanhin apostoli nimitetään kirkon presiden- tiksi. Seitsemänkymmeniä kutsutaan avuksi.⁷ Kirkon johtajat eivät ole aset- taneet korotuksen vaatimuksia. Ne on asettanut Jumala! Nämä johtajat kutsu- taan opettamaan, selittämään, kehot- tamaan ja jopa *varoittamaan*, jotta me pysymme oikeassa suunnassa.⁸

Kuten käsikirjassa selitetään: ”Täyt- täessään tehtävänsä auttaa yksilöitä ja perheitä tulemaan kelvollisiksi korotukseen kirkko keskittyy Jumalan

antamiin vastuualueisiin. Näitä ovat jäsenten auttaminen elämään Jeesuksen Kristuksen evankeliumin mukaan, Israelin kokoaminen lähetystyön kautta, köyhistä ja apua tarvitsevista huolehtiminen sekä kuolleiden pelastuksen mahdollistaminen rakentamalla temppeleitä ja suorittamalla sijaistointituksia.”⁹ Nämä neljä painopistettä ja kaikki muut lait, käskyt ja toimitukset ovat välttämättömiä eivätkä valinnaisia. Jeesuksen Kristuksen sovituksen kautta ja tekemällä kutakin näistä me lisäämme vaadittuja leimoja hengelliseen passiimme.

Tämän konferenssin aikana meille opetetaan, mitkä muutokset auttavat meitä kaikkia olemaan paremmin valmistautuneita.

Perhe on pelastussuunnitelman keskipiste ja kenties syy siihen, miksi suunnitelmaa nimitetään myös ”suureksi onnensuunnitelmaksi”¹⁰. Presidentti Boyd K. Packer on sanonut: ”Kaiken kirkon toiminnan lopullinen päämäärä on, että mies ja hänen vaimonsa ja heidän lapsensa voivat olla onnellisia kotona.”¹¹

Presidentti Spencer W. Kimball on sanonut: ”Menestyksemme yksilöinä ja kirkkona määräytyy suureksi osaksi sen mukaan, kuinka uskollisesti me keskitymme elämään evankeliumin mukaan kotona.”¹² Temppele- ja sukututkimustyö kuuluu evankeliumin mukaiseen elämään kotona. Sen tulee olla pikemminkin perheen toimintaa kuin kirkon toimintaa.

Ensimmäinen presidenttikunta ja kahdentoista koorumi ovat uudelleen painottaneet sukututkimus- ja temppeleityötä.¹³ Se, että ryhdytte toimimaan tämän painotuksen mukaisesti, lisää omaa ja perheenne iloa ja onnea.

Opissa ja liitoissa sanotaan: ”Herran suuri päivä on käsillä – –. Uhratkaamme sen tähden kirkkona ja kansana ja myöhempien aikojen

pyhinä Herralle uhri vanhurskaasti; ja esittäkäämme hänen pyhässä temppeleissään – – kirja, joka sisältää muistiinmerkinnät kuolleistamme ja joka on kaiken hyväksymisen arvoinen.”¹⁴

Tämä ”kirja” valmistetaan käyttämällä kirkon Family Tree -tietokannan asiakirjojen nimi- ja toimitustietoja.

Minä tarkistan asiakirjoja ja lisään niitä tähän tietokantaan, koska haluan, että kirjassa on kaikkien minulle rakkaiden nimet. Ettekö tekin halua?

Opin ja liittojen luvussa 128 sanotaan: ”Sillä me emme voi päästä täydellisyyteen ilman [omia esivanhempiamme]; eivätkä he voi päästä täydellisyyteen ilman meitä.”¹⁵

Suvun tutkiminen on paljon muutakin kuin sukuluetteloa, sääntöjä, nimiä, päivämääriä ja paikkoja. Se on muutakin kuin keskittymistä menneeseen. Suvun tutkimiseen sisältyy myös nykyhetki, kun luomme oman sukumme historiaa. Siihen sisältyy tulevaisuus, kun muovaamme tulevaa historiaa jälkeläistemme kautta. Esimerkiksi nuori äiti, joka kertoo lapsilleen sukunsa tarinoita ja näyttää kuvia suvustaan, tekee sukhistoriatyötä.

Sakramentin nauttimisen, kokouksiin osallistumisen, pyhien kirjoitusten lukemisen ja henkilökohtaisten rukousten pitämisen tavoin

sukututkimus- ja temppeleityön tekemisen tulee olla säännöllinen osa henkilökohtaista jumalanpalvelustamme. Nuortemme ja muiden vastaus profeettojen esittämiin kutsuihin on ollut innoittavaa ja osoittaa, että tämän työn tekeminen *voi ja sen tulee* kuulua *kaikille ja kaikenikäisille* jäsenille.

Kuten vanhin Quentin L. Cook on selittänyt: ”Meillä on [nyt] oppi, temppelet ja tekniikka.”¹⁶ Työn tekeminen on nyt paljon helpompaa, ja ainoana rajoittavana tekijänä on niiden jäsenten lukumäärä, jotka asettavat sen etusijalle. Työ vaatii silti aikaa ja uhrauksia, mutta *kaikki* voivat tehdä sitä – ja suhteellisen helposti verrattuna vain muutaman vuoden takaiseen tilanteeseen.

Auttaakseen jäseniä kirkko on kerännyt aikakirjoja ja järjestänyt työkaluja, jotta suuri osa työstä voidaan tehdä omissa kodeissamme tai seurakuntakeskuksissa ja temppeleissä. Useimmat esteet on poistettu. Olipa aiempi näkemyksenne *mikä tahansa*, tilanne on nyt toisenlainen!

On kuitenkin yksi este, jota kirkko ei pysty poistamaan. Se on yksilön epärointi tämän työn tekemisessä. Tarvitaan vain päätös ja hieman ponnisteluja. Ei tarvita pitkää työrupeamaa.

Lyhytkin hetki säännöllisesti tuottaa työn iloa. Tehkää päätös ottaa askel, oppia, ja pyytäkää muita auttamaan teitä. He auttavat kyllä! Niistä nimistä, joita löydätte ja jotka viette temppeliin, tulee aikakirjoja sitä ”kirjaa” varten.¹⁷

Vaikka jäsenten osallistuminen on lisääntynyt merkittävästi, huomaamme, että suhteellisen harvat kirkon jäsenet ovat säännöllisesti mukana nimien etsimisessä ja tempelitoimitusten tekemisessä sukulaistensa puolesta.¹⁸ *Tämä edellyttää meiltä muutosta tärkeysjärjestykseen.* Älkää vastustako muutosta, ottakaa se vastaan! Muutos on osa suurta onnensuunnitelmaa.

Tämä työ on tehtävä – ei kirkon hyväksi vaan kuolleidemme ja oman itsemme hyväksi. Me ja edesmenneet esivanhempamme tarvitsemme leimat hengelliseen passiimme.

Perheidemme ”yhdistäminen yhteen”¹⁹ yli sukupolvien voi tapahtua vain temppelissä sinetöimistöimitusten kautta. Vaiheet ovat yksinkertaiset: *pitää vain etsiä nimi ja viedä se temppeliin.* Ajan mittaan osaatte auttaa muitakin tekemään sitä.

Muutamien poikkeuksin jokainen – jokainen – voi tehdä tätä!

Tämän työn mukana seuraa konkreettisia siunauksia. Monet vanhemmat ja johtohenkilöt ovat huolissaan tämänhetkisestä maailmantilanteesta ja sen vaikutuksesta perheisiin ja nuoriin.

Vanhin David A. Bednar on luvannut: ”Kutsun kirkon nuoria oppimaan Elian hengestä ja kokemaan sitä. – – Minä lupaan, että teitä varjellaan vastustajan voimistuvalla vaikutukselta. Kun osallistutte tähän pyhään työhön ja rakastatte sitä, teitä suojellaan nuoruudessanne ja koko elämänne ajan.”²⁰

Veljet ja sisaret, on aika poistaa suojus kirveestämme ja ryhtyä työhön. Emme saa uhrata omaa korotustamme tai perheemme korotusta

vähemmän tärkeiden kiinnostuksenkohteiden vuoksi.

Tämä on Jumalan työtä, ja niin kirkon jäsenten kuin kirkkoon kuulumattomien, niin nuorten kuin vanhojen, niin miesten kuin naisten on määrä tehdä sitä.

Päätän lainaamalla laulun numero 324 ensimmäistä säikeistöä vaihtaen siinä yhden sanan:

*Te [pyhät] Jumalan,
Turhuus jo hyljätkää
ja mielin, sieluin, sydämin
työ Herran täyttäkää.*²¹

Jeesus Kristus on Herramme!
Todistan Jeesuksesta Kristuksesta
Hänen nimessään. Aamen. ■

VIITTEET

1. Ks. 2. Nefi 2:22–25; 9:18; Moosia 2:41.
2. Ks. PKO, ”Lunastussuunnitelma”; scriptures.lds.org/ft.
3. UK 3.
4. Ks. OL 107:22.
5. Ks. OL 107:23.
6. Ks. OL 107:24.
7. Ks. OL 107:25–26.
8. Ks. PKO, ”Ensimmäinen presidenttikunta”, ”Apostoli”, ”Seitsenkymmen”; scriptures.lds.org/ft.
9. *Käsikirja 2: Johtaminen ja palveleminen kirkossa*, 2010, 2.2.
10. Ks. Alma 42:8.

11. ”Todistaja”, *Liahona*, toukokuu 2014, s. 95.
12. Ks. ”Evankeliumin mukainen elämä kodissa”, *Valkeus*, lokakuu 1978, s. 181.
13. Ks. Thomas S. Monson, ”Työn jouduttaminen”, *Liahona*, kesäkuu 2014, s. 4–5; Henry B. Eyring, ”Lupaus sydänten kääntymisestä”, *Liahona*, heinäkuu 2014, s. 4–5; Russell M. Nelson, ”It All Starts with Love” [Se kaikki alkaa rakkaudesta], video sivustolla lds.org/prophets-and-apostles/unto-all-the-world/it-all-starts-with-love; Russell M. Nelson, ”Adding ’Family’ to Family History Work” [Lisäämme ’perheen’ sukututkimustyöhön], video sivustolla lds.org/prophets-and-apostles/unto-all-the-world/adding-family-to-family-history-work; Russell M. Nelson, ”Rakkauden yhdistämät sukupolvet”, *Liahona*, toukokuu 2010, s. 91–94; Richard G. Scott, ”Kuolleiden lunastamisen aikaansaama ilo”, *Liahona*, marraskuu 2012, s. 93–95; Quentin L. Cook, ”Juuria ja oksia”, *Liahona*, toukokuu 2014, s. 44–48; David A. Bednar, ”Lasten sydämet kääntyvät”, *Liahona*, marraskuu 2011, s. 24–27; Neil L. Andersen, ”Uskon, toivon ja rakkauden luokkahuone”, puhe kirkon koululaitoksen uskonnonopettajille, lds.org/broadcasts; Neil L. Andersen, ”Find Our Cousins!” [Aiomme löytää serkkumme!], puhe RootsTechin sukututkimuskonferenssissa, 8. helmikuuta 2014, lds.org/prophets-and-apostles/unto-all-the-world/find-our-cousins.
14. OL 128:24.
15. OL 128:18.
16. ”Juuria ja oksia”, s. 47.
17. Ks. OL 128:24.
18. Ks. ”Juuria ja oksia”, s. 47.
19. OL 128:18.
20. ”Lasten sydämet kääntyvät”, s. 26–27.
21. ”Rise Up, O Men of God”, *Hymns*, 324.

Vanhin Hugo E. Martinez
seitsemänkymmenen koorumista

Henkilökohtainen palvelutyömme

Rakkauden Jeesusta Kristusta kohtaan tulee olla oppaanamme, jotta pääsisimme selville niiden ihmisten tarpeista, joita voimme auttaa jollakin tavalla.

Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkossa me saamme mahdollisuuden ja henkilökohtaisen siunauksen palvelulla. Niin kauan kuin olen ollut jäsen, olen palvellut monin tavoin kirkon tehtävissä. Kuten vanhin Enrique R. Falabellan isällä, Udine Falabellalla, oli tapana sanoa: ”Siitä, joka palvelee jossain, on johonkin, mutta siitä, joka ei palvele missään, ei ole mihinkään.” Nämä sanat meidän tulee pitää mielessämme ja sydämessämme.

Kun olen palvellessani etsinyt johdatusta, olen saanut lohtua muistaesani, että Vapahtaja kohdistaa huomionsa yksilöön ja perheeseen. Hänen rakkautensa ja hellä huomionsa yksilöä kohtaan on opettanut minulle, että Hän tuntee jokaisen taivaallisen Isän lapsen suuren arvon ja että meidän on tärkeää varmistaa, että jokaista yksilöä palvellaan ja vahvistetaan Jeesuksen Kristuksen evankeliumissa.

Pyhissä kirjoituksissa sanotaan:

”Muistakaa, että sielujen arvo on suuri Jumalan silmissä. – –

Ja jos kävisi niin, että te tekisitte työtä *koko* elinaikanne – – ja johdattaisitte *ainoastaan yhden* sielun minun

luokseni, kuinka suuri teidän ilonne onkaan hänen kanssansa minun Isäni valtakunnassa!”¹

Jokainen sielu on hyvin arvokas Jumalalle, sillä me olemme Hänen lapsiaan ja meillä on mahdollisuus tulla sellaisiksi kuin Hän on.²

Rakkauden Jeesusta Kristusta kohtaan tulee olla oppaanamme, jotta pääsisimme selville niiden ihmisten tarpeista, joita voimme auttaa jollakin

tavalla. Herramme Jeesuksen Kristuksen opetukset näyttävät meille tien. Ja tällä tavoin meidän henkilökohtainen palvelutyömme alkaa: havaitsemalla tarpeita ja huolehtien sitten niistä. Kuten sisar Linda K. Burton, Apuyhdistyksen ylijohtaja, on sanonut: ”Ensin huomaa, sitten palvele.”³

Presidentti Thomas S. Monson on suurenmoinen esimerkki tästä periaatteesta. Tammikuussa vuonna 2005 hän oli johtamassa pappeusjohtajien konferenssia Puerto Ricossa, kun hän osoitti, miten Vapahtaja ja Hänen palvelijansa palvelevat tekemällä palvelutyötä henkilökohtaisesti. Tuon erinomaisen kokouksen päätteeksi presidentti Monson ryhtyi tervehtimään kaikkia paikalla olleita pappeusjohtajia. Äkkiä hän huomasi, että eräs pappeusjohtajista katseli kaikkea yksin kauempaa.

Presidentti Monson jätti muun ryhmän ja käveli tuon veljen luo ja puhuteli häntä. Liikuttuneena José R. Zayas sanoi presidentti Monsonille, että oli ihme, että tämä oli lähestynyt häntä ja että se oli vastaus hänen ja hänen vaimonsa Yolandan ennen kokousta pitämiin rukouksiin. Hän kertoi presidentti

Monsonille, että hänen tyttärensä oli vakavasti sairaana ja että hänellä oli mukanaan vaimonsa kirjoittama kirje, jonka hänen vaimonsa halusi presidentti Monsonin saavan. Veli Zayas oli sanonut vaimolleen, ettei se onnistuisi, koska presidentti Monson olisi liian kiireinen. Presidentti Monson kuunteli tämän kertomuksen ja pyysi saada kirjeen, jonka hän luki ääneti. Sitten hän laittoi kirjeen pukunsa taskuun ja sanoi veli Zayasille huolehtivansa heidän pyynnöstään.

Tällä tavalla Herramme Jeesus Kristus kosketti tätä perhettä palvelijansa välityksellä. Uskon, että Vapah-tajan sanat laupiaan samarialaisen vertauksesta soveltuvat meihin: ”Mene ja tee sinä samoin.”⁴

Syyskuun 21. päivänä vuonna 1998 hurrikaani Georges iski Puerto Ricoon ja aiheutti laajaa tuhoa. Sisar Martinez, viisi lastamme ja minä onnistuimme selviytymään tuosta suuresta myrskystä ja sen pyörremyrskylukemaisista tuulista pysymällä kotonamme. Jouduimme kuitenkin kahden viikon ajan tulemaan toimeen ilman juoksevaa vettä ja sähköä.

Kun vesivarastomme tyhjeni, lisäveden saaminen oli vaikeaa. En koskaan unohda niitä veljiä, jotka huolehtivat meistä järjestämällä meille tuota kallisarvoista nestettä, enkä unohda sitä rakastavaa tapaa, jolla myös sisaret palvelivat meitä.

Germán Colón tuli meille avopakettiautolla mukanaan suuri muovinen vesisäiliö. Hän sanoi tekevänsä niin, koska, kuten hän sanoi: ”Minä tiedän, että teillä on pieniä lapsia, jotka tarvitsevat vettä.” Muutamaa päivää myöhemmin veljet Noel Muñoz ja Herminio Gómez lastasivat kolme suurta vesitankkia erään kuorma-auton avolavalle. He ilmaantuivat kotiimme yllättäen ja täyttivät jokaisen saatavilla olevan vesipullon

juomavedellä kehottaen myös naapuritamme täyttämään omansa.

Rukouksiimme vastattiin heidän henkilökohtaisella palvelutyöllään. Noiden kolmen veljen kasvoista heijastui se rakkaus, jota Jeesus Kristus tuntee meitä kohtaan, ja heidän apunsa – toisin sanoen heidän henkilökohtainen palvelutyönsä – toi elämäämme paljon muutakin kuin juomavettä. Jokaiselle Jumalan pojalle tai tyttärelle tieto siitä, että ihmiset välittävät heistä ja huolehtivat heidän hyvinvoinnistaan, on erittäin tärkeää.

Todistan teille, että taivaallinen Isä ja Herramme Jeesus Kristus tuntevat meidät yksilöllisesti ja henkilökohtaisesti. Siitä syystä He varaavat meille sen, mitä tarvitsemme, jotta meillä on mahdollisuus saavuttaa se, mikä meille Jumalan lapsina on mahdollista. Tien varteen He asettavat ihmisiä, jotka auttavat meitä. Sitten, kun meistä tulee välineitä Heidän käsissään, me pystymme palvelemaan ja auttamaan niitä, jotka He osoittavat meille ilmoituksen kautta.

Tällä tavoin Herra Jeesus Kristus tavoittaa kaikki taivaallisen Isän lapset. Hyvä paimen kokoaa kaikki lampansa. Hän tekee niin yksi kerrallaan, kun ihmiset toteuttavat moraalista tahdonvapauttaan – sen jälkeen kun he ovat kuulleet Hänen palvelijoidensa äänen ja vastaanottaneet heidän palvelutyötään. Silloin he tunnistavat Hänen äänensä ja seuraavat Häntä. Sellainen henkilökohtainen palvelutyö

on olennaista kasteenliittomme pitämiseksi.

Samaten se, että olemme hyvänä esimerkkinä Jeesuksen Kristuksen opetuslapsista, on paras käyntikorttimme niille, joille kerromme evankeliumista. Kun avaamme suamme ja kerromme Jeesuksen Kristuksen palautetusta evankeliumista, meistä tulee Hänen kanssapaimeniaan tehtävänämme ravita Hänen laitumensa lampaita ja Hänen laumansa karitsoita⁵. Meistä tulee heikkoja ja vähäisiä⁶ ”ihmisten kalastajia”⁷.

Auttamisemme ja henkilökohtainen palvelutyömme ei rajoitu vain eläviin tämän maan päällä. Me voimme tehdä työtä myös kuolleiden puolesta – niiden puolesta, jotka elävät henkimaailmassa ja joilla ei ollut kuolevaisen elämänsä aikana mahdollisuutta saada Jeesuksen Kristuksen evankeliumin pelastavia toimituksia. Voimme myös pitää päiväkirjaa ja kirjoittaa sukuhistoriaamme kääntääksemme elävien sydämet elävien puoleen – niin kuin myös elävien sydämet esivanhempiensa puoleen. Siinä on kyse sukumme liittämisestä yhteen sukupolvi kerrallaan iankaikkisin sitein. Kun teemme niin, meistä tulee pelastajia Siionin vuorella.⁸

Meillä on erityinen tilaisuus olla välineitä Hänen käsissään. Voimme olla sitä avioliittosamme, perheisämme ja ystäviemme ja lähimmäistemme parissa. Se on meidän henkilökohtaista palvelutyötämme Jeesuksen Kristuksen todellisina opetuslapsina.

”Kaikki kansat kootaan hänen eteensä, ja hän erottaa ihmiset toisistaan, niin kuin paimen erottaa lampaat vuohista.

Hän asettaa lampaat oikealle ja vuohet vasemmalle puolelleen.

Sitten kuningas sanoo oikealla puolellaan oleville: ”Tulkaa tänne, te Isäni siunaamat. Te saatte nyt periä valtakunnan, joka on ollut valmiina teitä varten maailman luomisesta asti.

Minun oli nälkä, ja te annoitte minulle ruokaa. Minun oli jano, ja te annoitte minulle juotavaa. Minä olin koditon, ja te otitte minut luoksenne.

Minä olin alasti, ja te vaatetitte minut. Minä olin sairas, ja te kävitte minua katsomassa. Minä olin vankilassa, ja te tulitte minun luokseni.’

Silloin vanhurskaat vastaavat hänelle: ’Herra, milloin me näimme sinut nälissäsi ja annoimme sinulle ruokaa, tai janoissasi ja annoimme sinulle juotavaa?’

Milloin me näimme sinut kodittomana ja otimme sinut luoksemme, tai alasti ja vaatetimme sinut?’

Milloin me näimme sinut sairaana tai vankilassa ja kävimme sinun luonasi?’

Kuningas vastaa heille: ”Totisesti: kaiken, minkä te olette tehneet yhdelle näistä vähäisimmistä veljistäni, sen te olette tehneet minulle.”⁹

Rukoilen, että voisimme kaikki tehdä niin. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. OL 18:10, 15, kursivointi lisätty.
2. Ks. PKO, ”Sielu”, scriptures.lds.org/fi.
3. ”Ensin huomaa, sitten palvele”, *Liahona*, marraskuu 2012, s. 78.
4. Luuk. 10:37.
5. Ks. Alexander B. Morrison, ”Ravitkaa Kristuksen laumaa”, *Valkeus*, heinäkuu 1992, s. 13.
6. Ks. OL 1:23.
7. Matt. 4:19.
8. Ks. Ob. 21, vuoden 1933 raamatunkäännös.
9. Matt. 25:32–40.

Vanhin Larry S. Kacher
seitsemänkymmenen koorumista

Älkää suhtautuko kevytmielisesti pyhiin asioihin

*[Tarkastelkaa] valintojanne esittämällä itsellenne [kysymys]:
”Onko tekemäni päätökset istutettu lujasti Jeesuksen Kristuksen evankeliumin hedelmälliseen maaperään?”*

Veljet ja sisaret, päätökset, joita teemme tässä elämässä, vaikuttavat suuresti iankaikkisen elämämme suuntaan. On olemassa sekä näkyviä että näkymättömiä voimia, jotka vaikuttavat meidän päätöksiimme. Ymmärsin tämän omakohtaisesti noin viisi vuotta sitten tavalla, joka oli käydä minulle kalliiksi.

Matkustimme perheen ja ystävien kanssa eteläisessä Omanissa. Päätimme rentoutua rannalla Intian valtameren rannikolla. Pian saapumisemme jälkeen 16-vuotias tyttäreemme Nellie kysyi, saisiko hän uida paikkaan, jota hän luuli hiekkasärkkäksi. Huomasin vedenaaltoilevan rauhottomasti ja sanoin hänelle meneväni ensin itse, sillä ajattelin, että vedessä saattaisi olla vaarallisia virtauksia.

Ituani lyhyen aikaa huusin vaimoleni ja kysyin, olinko jo lähellä hiekkasärkkää. Hän vastasi: ”Olet mennyt siitä reilusti ohi.” Olin tietämättäni joutunut ristiallokkoon¹, joka kuljetti minua nopeasti kauemmas merelle.

En ollut varma, mitä minun tulisi tehdä. Ainoa, mitä saatoin ajatella, oli kääntyä ja uida takaisin rantaa kohti. Se oli aivan väärä ratkaisu. Tunsin itseni avuttomaksi. Voimat, jotka eivät olleet hallinnassani, veivät minua yhä kauemmaksi merelle. Tilannetta pahensi entisestään se, että vaimoni, joka luotti minun harkintakykyyni, oli seurannut minua.

Veljet ja sisaret, pidin hyvin todennäköisenä, etten selviäisi ja että minä päätöksenteollani aiheuttaisin myös vaimoni kuoleman. Suurten ponnistelujen ja uskoakseni myös jumalallisen ohjauksen jälkeen jalkamme jotenkin koskettivat hiekkapohjaa, ja saatoimme kävellä turvallisesti takaisin ystäviemme ja tyttäreemme luokse.

Tässä maallisessa elämässä on monia virtauksia – jotkut niistä ovat turvallisia ja jotkut eivät. Presidentti Spencer W. Kimball on opettanut, että elämässämme on väkeviä voimia, jotka ovat näkymättömien merivirtausten kaltaisia.² Nämä voimat ovat todellisia.

Meidän ei tulisi koskaan jättää niitä vaille huomiota.

Saanen kertoa teille toisenlaisesta virtauksesta, jumalallisesta virtauksesta, josta on tullut suuri siunaus elämässäni. Olen kääntynyt kirkossa. Ennen kääntymystäni elämäni kunnianhimo oli laskettelu, ja sen vuoksi muutin lukion jälkeen Eurooppaan voidakseni toteuttaa tuota halua. Elettyäni muutaman kuukauden tavalla, joka vaikutti ihanteelliselta, minusta tuntui, että minun tulisi lähteä. Sillä hetkellä en ymmärtänyt, mistä tunteeni oli peräisin, mutta päätin toimia sen mukaan. Päädyin Provoon Utahiin muutaman hyvän ystävän kanssa, jotka minun laillani kuuluivat erääseen toiseen kirkkokuntaan.

Ollessani Provossa tapasin ihmisiä, jotka elivät hyvin erilaista elämää kuin minä. He vetivät minua puoleensa, vaikken ymmärtänyt miksi. Alkuun vastustelin näitä tunteita, mutta pian löysin sellaista rauhaa ja lohtua, jota en ollut koskaan tuntenut. Antauduin erilaisen virtauksen vietäväksi – virtauksen, jonka kautta sain ymmärryksen rakastavasta taivaallisesta Isästä ja Hänen Pojastaan Jeesuksesta Kristuksesta.

Minut ja ystäväni kastettiin vuonna 1972. Tämä uusi virtaus, jota päätin seurata, Jeesuksen Kristuksen evankeliumi, antoi elämälleni suunnan ja tarkoituksen. Se ei kuitenkaan ollut vailla haasteita. Kaikki oli minulle uutta. Toisinaan tunsin olevani eksyksissä ja hämmentynyt. Sekä ystävät että perheenjäsenet esittivät kysymyksiä ja aiheuttivat haasteita.

Minun oli tehtävä valinta. Jotkin heidän kysymyksistään herättivät minussa epäilystä ja epävarmuutta. Tämä valinta oli tärkeä. Mistä etsisin vastauksia? Oli monia, jotka halusivat saada minut vakuuttuneeksi teideni erheellisyydestä. Se oli kuin

ristiaallokko, joka päättäväisesti kuljettaisi minut kauas siitä rauhallisesta virtauksesta, josta oli tullut suurenmoisen onnen lähde. Opin hyvin selvästi periaatteen, jonka mukaan ”kaikessa on vastakohtaisuutta”. Opin myös, että minun on tärkeää toimia itse omasta puolestani, eikä jättää tahdonvapauttani toisten käsiin.³

Kysyin itseltäni: ”Miksi kääntyisin pois sellaisesta, mikä on tuonut minulle niin suurta lohtua?” Kuten Herra muistutti Oliver Cowderya: ”Enkö minä puhunut asiasta rauhaa sinun mieleesi?”⁴ Minun kokemukseni oli ollut samanlainen. Siksi käännyn yhä suuremmalla sitoumuksella rakastavan taivaallisen Isän puoleen, pyhien kirjoitusten puoleen sekä luotettavien ystävien puoleen.

Siitä huolimatta mielessäni oli monia kysymyksiä, joihin en osannut vastata. Kuinka käsittelisin epävarmuutta, jonka ne saivat aikaan? Sen sijaan, että sallisin niiden tuhota sen rauhan ja onnen, joka oli tullut elämääni, päätin siirtää nämä kysymykset syrjään joksikin aikaa luottaen siihen, että Herra ilmoittaisi kaiken omiana aikanaan. Löysin lohdutusta Hänen sanoistaan profeetta Josephille: ”Katso, te olette pieniä lapsia, ettekä te voi kestää kaikkia asioita nyt; teidän täytyy kasvaa armossa ja totuuden tuntemisessa.”⁵ Päätin, etten hylkäisi sitä, minkä tiesin todeksi, seuraamalla tuntematonta ja kyseenalaista virtausta – mahdollista ”ristiaallokkoa”. Minä opin, kuten presidentti N. Eldon Tanner on opettanut: ”Kuinka paljon

viisaampaa ja parempaa onkaan, jos ihminen hyväksyy evankeliumin yksinkertaiset totuudet – ja hyväksyy uskon kautta ne asiat, joita hän – ei kykene ymmärtämään.”⁶

Tarkoittaako tämä, ettei vilpittömille kysymyksille ole sijaa? Kysykää nuorelta pojalta, joka etsi turvaa pyhästä lehdosta haluten tietää, mihin kaikista kirkkoista hänen tulisi liittyä. Pidelkää kädessänne Oppia ja liittoja ja tietäkää, että suuri osa siitä, mitä tässä innoitetussa aikakirjassa on ilmoitettu, on seurausta nöyrästä totuuden etsinnästä. Kuten Joseph oppi: ”Jos kuitenkin joltakulta teistä puuttuu viisautta, pyytäköön sitä Jumalalta. Hän on saava pyytämänsä, sillä Jumala antaa auliisti kaikille.”⁷ Kysymällä vilpittömiä kysymyksiä ja etsimällä jumalallisia vastauksia me opimme ”rivin rivin päälle, käskyn käskyn päälle”⁸, kun tietomme ja viisautemme lisääntyvät.

Kysymys ei ole niinkään ”Onko rehellisille, vilpittömille kysymyksille sijaa?” vaan oikeammin ”Mistä etsin totuutta, kun kysymyksiä tulee?” ”Olenko riittävän viisas pitääkseni lujasti kiinni siitä, minkä tiedän todeksi, huolimatta muutamista kysymyksistä, joita minulla ehkä on?” Todistan, että on olemassa jumalallinen lähde – Eräs, joka tietää kaiken, lopun alusta asti. Kaikki on Hänen edessään.⁹ Pyhät kirjoitukset todistavat, että Hän ”ei vaella mutkaisia polkuja, – eikä hän poikkea siitä, mitä hän on sanonut”¹⁰.

Emme saa milloinkaan tällä matkalla kuolevaisuudessa ajatella, että

valintamme vaikuttaisivat ainoastaan meihin itseemme. Hiljattain eräs nuori mies vieraili kodissani. Hänessä oli hyvä henki, mutta vaistosin, ettei hän osallistunut kirkon toimintoihin täysin aktiivisesti. Hän kertoi, että hänet oli kasvatettu evankeliumikeskeisessä kodissa, kunnes hänen isänsä oli ollut uskonon hänen äidilleen, mistä seurasi vanhempien avioero. Tämä vaikutti kaikkiin hänen sisaruksiinsa siten, että he kyseenalaistivat kirkon ja luopuivat siitä. Sydämeni tuntui raskaalta, kun puhuin tämän nuoren isän kanssa. Isänsä valintojen tähden hän kasvatti näitä kallisarvoisia henkilöitä nyt Jeesuksen Kristuksen evankeliumin siunausten ulkopuolella.

Eräällä toisella tuntemallani miehellä, joka kerran oli uskollinen kirkon jäsen, oli kysymyksiä tietystä opista. Sen sijaan että hän olisi pyytänyt vastauksia taivaalliselta Isältä, hän päätti ohjausta etsiessään luottaa ainoastaan maallisiin lähteisiin. Hänen sydämensä kääntyi väärään suuntaan, kun hän etsi jotakin, mikä vaikutti ihmisten kunnianosoitukselta. Hänen ylpeytensä kenties tuli tyydytetyksi ainakin väliaikaisesti, mutta hän tuli eristetyksi taivaan voimista.¹¹ Sen sijaan että hän olisi löytänyt totuuden, hän menetti todistuksensa ja vei mukanaan monia perheenjäseniä.

Nämä kaksi miestä joutuivat näkyvämmän ristiaallokon ansaan, ja he veivät mukanaan monia.

Sitä vastoin ajattelen LaRue ja Louise Milleriä, vaimoni vanhempia, joilla ei

koskaan ollut paljon maallista omaisuutta. Siitä huolimatta he päättivät opettaa lapsilleen palautetun evankeliumin puhdasta oppia ja elää tämän opin mukaisesti elämänsä jokaisena päivänä. Näin tekemällä he ovat siunanneet jälkeläisiään evankeliumin hedelmillä ja iankaikkisen elämän toivolla.

He vakiinnuttivat kodissaan mallin, jossa pappeutta kunnioitettiin, rakkautta ja sopusointua oli runsain mitoin ja evankeliumin periaatteet ohjasivat heidän elämäänsä. Louise ja LaRue näyttivät rinta rinnan, mitä on elää sellaista elämää, jonka esikuvana on Jeesus Kristus. Heidän lapsensa näkivät selvästi, mitkä elämän virtauksista toisivat mukanaan rauhaa ja onnea. Ja he valitsivat sen mukaisesti. Kuten presidentti Kimball opetti: ”Jos kykenemme luomaan – – vahvan ja vakaan virtauksen, joka johtaa kohti vanhurskaan elämän tavoitettamme – –, me ja lapsemme voimme päästä eteenpäin koettelemusten, pettymysten [ja] kiusausten vastatuulista huolimatta.”¹²

Onko valinnoillamme merkitystä? Vaikuttavatko ne ainoastaan meihin? Olemmeko asettaneet suuntamme lujasti palautetun evankeliumin iankaikkiseen virtaukseen?

Silloin tällöin mieltäni ahdistaa eräs kuvitelma. Mitä jos tuona syyskuuisena päivänä rentoutuessamme Intian valtameren rannalla olisin sanonut tyttärelleni Nellielle: ”Kyllä, mene vain. Ui hiekkasärkälle.” Tai jos hänkin olisi seurannut esimerkkiäni eikä sitten

olisikaan jaksanut uida takaisin? Mitä jos joutuisin elämään elämäni tietäen, että minun esimerkkini johti siihen, että ristiaallokko kuljetti hänet merelle, mistä hän ei koskaan palannut?

Ovatko ne virtaukset, joita päättämme seurata, tärkeitä? Onko esimerkillämme väliä?

Taivaallinen Isä on siunannut meitä Pyhän Hengen ylimaallisella lahjalla, joka ohjaa meidän valintojamme. Hän on luvannut meille innoitusta ja ilmoitusta, kun elämme kelvollisina saamaan niitä. Kehotan teitä hyödyntämään tätä jumalallista lahjaa ja tarkastelemaan valintojanne esittämällä itsellenne kysymyksen: ”Onko tekemäni päätökset istutettu lujasti Jeesuksen Kristuksen evankeliumin hedelmälliseen maaperään?” Kehotan teitä tekemään mitä hyvänsä tarvittavia muutoksia, olivatpa ne pieniä tai suuria, taataksenne taivaallisen Isän suunnitelman iankaikkiset siunaukset itsellenne ja rakkaillenne.

Todistan, että Jeesus Kristus on Vapahtajamme ja Lunastajamme. Todistan, että Hänen kanssaan tekemämme liitot ovat pyhiä. Emme saa koskaan suhtautua kevytmielisesti pyhiin asioihin.¹³ Rukoukseni on, että pysyisimme ikuisesti uskollisina. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Ristiaallokko: ”aallonrintama, joka törmää toiseen tai useampaan aallonrintamaan aiheuttaen meressä voimakasta tasapainon järkkymistä” (Dictionary.com).
2. Ks. ”Merivirrat ja perheen vaikutus”, *Valkeus*, heinäkuu 1975, s. 2–5, 20.
3. Ks. 2. Nefi 2:11, 16.
4. OL 6:23.
5. OL 50:40.
6. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1968, s. 49.
7. Jaak. 1:5.
8. OL 98:12.
9. Ks. Moos. 1:6.
10. OL 3:2.
11. Ks. OL 121:35–37.
12. Ks. ”Merivirrat ja perheen vaikutus”, s. 3.
13. Ks. OL 6:12.

Vanhin David A. Bednar
kahdentoista apostolin koorumista

Tulkaa, niin näette

Jeesuksen Kristuksen kirkko on aina ollut ja tulee aina olemaan lähetytyökirikko.

Sanomani on kohdistettu erityisesti niille, jotka eivät ole Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon jäseniä. Käsittelen erästä peruskysymystä, joka teillä monella saattaa olla: ”Miksi myöhempien aikojen pyhät niin innokkaasti kertovat minulle siitä, mihin he uskovat, ja kehottavat minua saamaan tietoa heidän kirkostaan?”

Rukoilen, että Herran Henki auttaa minua vastaamaan tähän tärkeään kysymykseen tehokkaasti ja auttaa teitä ymmärtämään vastaukseni selkeästi.

Jumalallinen tehtävä

Jeesuksen Kristuksen omistautuneet opetuslapset ovat aina olleet ja tulevat aina olemaan uskollisia lähetyssaarnaajia. Lähetyssaarnaaja on Kristuksen seuraaja, joka todistaa Hänen olevan Lunastaja ja joka julistaa Hänen evankeliuminsa totuuksia.

Jeesuksen Kristuksen kirkko on aina ollut ja tulee aina olemaan lähetytyökirikko. Vapahtajan kirkon yksittäiset jäsenet ovat ottaneet vastaan pyhän veloitteen auttaa Herran apostoleilleen antaman pyhän tehtävän täyttämässä, kuten Uudessa testamentissa kerrotaan:

”Menkää siis ja tehkää kaikki kansat minun opetuslapsiksi: kastakaa

heitä Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen

ja opettakaa heitä noudattamaan kaikkea, mitä minä olen käsenyt teidän noudattaa. Ja katso, minä olen teidän kanssanne kaikki päivät maailman loppuun asti. [Aamen.]” (Matt. 28:19–20.)

Myöhempien aikojen pyhät suhtautuvat vakavasti tähän vastuuseen kertoa kaikille ihmisille kaikissa kansoissa Herrasta Jeesuksesta Kristuksesta ja Hänen palautetusta evankeliumistaan. Me uskomme, että sama kirkko, jonka Vapahtaja muinoin perusti, on perustettu maan päälle uudelleen Hänen

toimestaan myöhempiä aikoina. Hänen evankeliuminsa oppi, periaatteet, pappeuden valtuus, toimitukset ja liitot ovat nykyään Hänen kirkossaan.

Kun me kutsumme teitä tulemaan kirkkoon kanssamme tai saamaan opetusta kokoaikaisilta lähetyssaarnaajilta, me emme yritä myydä teille mitään tuotetta. Me kirkon jäsenet emme saa palkintoja tai lisäpisteitä jossakin taivaallisessa kilpailussa. Me emme pyri pelkästään lisäämään kirkon jäsenistön lukumäärää. Ja mikä tärkeintä, me emme yritä pakottaa teitä uskomaan niin kuin me uskomme. Me kutsumme teitä kuulemaan Jeesuksen Kristuksen evankeliumin palautettuja totuuksia, jotta voitte tutkia, pohdiskella, rukoilla ja saada omakohtaisen tiedon siitä, ovatko meidän teille kertomamme asiat tosia.

Jotkut teistä saattavat vastata: ”Mutta minähän jo uskon Jeesukseen ja noudatan Hänen opetuksiaan” tai ”En ole varma, onko Jumala todella olemassa”. Meidän kutsumme teille eivät ole yritystä väheksyä teidän uskonnollista perintöänne tai elämäkokemustanne. Säilyttäkää kaikki se, minkä tiedätte olevan totta, hyvää ja kiitettävää – ja koetelkaa meidän sanomaamme. Aivan kuten Jeesus kutsui kahta opetuslapsistaan: ”Tulkaa, niin näette” (Joh. 1:39), samoin mekin kehotamme teitä tulemaan ja näkemään, laajentaako ja rikastaako Jeesuksen Kristuksen palautettu evankeliumi sitä, minkä te jo uskotte olevan totta.

Me todellakin koemme vakaavaksi vastuuksemme viedä tämä sanoma jokaiselle kansakunnalle, suvulle, kielelle ja kansalle. Ja juuri niin me nykyään teemmekin niiden yli 88 000 kokoaikaisen lähetyssaarnaajan voimin, jotka tekevät työtä yli 150 itsenäisessä valtiossa eri puolilla maailmaa. Nämä merkittävät miehet ja naiset auttavat kirkkomme jäseniä

täyttämään Jumalan antaman yksilöllisen vastuun, joka meillä jokaisella on julistaa Jeesuksen Kristuksen ikuista evankeliumia (ks. OL 68:1).

Enemmän kuin hengellinen velvollisuus

Innokkuutemme julistaa tätä sanaa ei kuitenkaan johdu yksinomaan hengellisen velvollisuuden tunnosta. Pikemminkin meidän halumme kertoa Jeesuksen Kristuksen palautetusta evankeliumista teille kuvastaa sitä, kuinka tärkeitä nämä totuudet ovat meille. Uskon, että pystyn parhaiten kuvailemaan, miksi yritämme selittää uskonkäsityksiämme teille niin suoraan, kun kerron erään kokemuksen, joka vaimollani ja minulla oli monta vuotta sitten kahden poikamme kanssa.

Eräänä iltana Susan ja minä seisoimme kotimme erään ikkunan luona ja katselimme, kun kaksi pientä poikaamme leikkivät ulkona. Seikkailujensa tiimellyksessä pienempi näistä kahdesta pojasta loukkaantui hieman pienessä onnettomuudessa. Tajusimme pian, ettei hän ollut loukkaantunut vakavasti, ja päätimme olla menemättä apuun heti. Halusimme tarkkailla ja katsoa, olivatko perheemme keskustelut veljellisestä rakkaudesta painuneet

heidän mieleensä. Se, mitä seuraavaksi tapahtui, oli sekä kiinnostavaa että opettavaista.

Vanhempi veli lohdutti ja auttoi huolehtien nuoremman veljen takaisin sisälle. Susan ja minä olimme menneet lähelle keittiötä, jotta voisimme nähdä, mitä seuraavaksi tapahtuisi, ja olimme valmiita puuttumaan tilanteeseen heti, jos näyttäisi siltä, että luvassa olisi lisää ruumiillista vahinkoa tai vakava onnettomuus uhkaisi.

Vanhempi veli kiskoi tuolin keittiön tiskipöydän luo. Hän kiipesi tuolille, auttoi veljensä tuolille, avasi vesihanauksen ja alkoi kaataa paljon tiskiainetta pikkuveljensä naarmuuntuneelle käsivarrelle. Parhaansa tehden hän pesi hellästi lian pois. Pikkuveljen reaktiota tähän menettelytapaan voi kuvata täsmällisesti vain käyttämällä pyhien kirjoitusten ilmaisutapaa: ”Ja heillä on syytä valittaa ja itkeä ja vaikeroida ja kiristellä hampaitaan” (Moosia 16:2). Ja kylläpä se pieni poika valittikin!

Kun jynssääminen oli päättynyt, käsivarsi kuivattiin huolellisesti pyyhkeellä. Lopulta huutokin lakkasi. Vanhempi veli kiipesi seuraavaksi keittiön sivupöydälle, avasi erään kaapin ja etsi käsiinsä uuden putkilon lääkevoidetta. Vaikka pikkuveljen naarmut eivät

olleet isoja eivätkä laajalla alueella, isovelji levitti putkilosta lähestulkoon kaiken voiteen koko loukkaantuneelle käsivarrelle. Huuto ei alkanut uudelleen, sillä pikkuveli ilmiselvästi piti voiteen lievittävästä vaikutuksesta paljon enemmän kuin hän oli pitänyt tiskiaineen puhdistavasta vaikutuksesta.

Isoveli palasi jälleen kaapille, josta hän oli löytänyt lääkevoiteen, ja löysi uuden paketin steriiliä sideharsoa. Sitten hän avasi paketin ja kietoi sideharsoa veljensä koko käsivarteen – ranteesta kyynärpäähän. Kun hätätilanne oli nyt selvitetty ja saippuakuplia, voidetta ja sidetarpeita oli joka puolella keittiötä, nämä kaksi pientä poikaa hypähtivät tuoilta lattialle iloisesti hymyillen ja kasvot onnellisina.

Se, mitä seuraavaksi tapahtui, on erittäin tärkeää. Loukkaantunut veli keräsi jäljelle jääneet sidetarpeet ja miltei tyhjäksi puristetun lääkevoideputkilon ja meni takaisin ulos. Hän etsi nopeasti ystävänsä ja alkoi laittaa voidetta ja siteitä heidän käsivarsiansa. Hänen reaktionsa vilpittömyys, innokkuus ja nopeus tekivät vaikutuksen Susaniin ja minuun.

Miksi tämä pieni poika teki, mitä hän teki? Huomaattehan, että hän halusi heti ja vaistomaisesti antaa ystävilleen samaa, mikä oli auttanut häntä itseään, kun hän oli loukkaantunut. Tätä pientä poikaa ei tarvinnut patistaa, haastaa, kehottaa tai yllyttää toimimaan. Hänen halunsa jakaa oli luonnollinen seuraus mitä hyödyllisimmästä ja suotuisimmasta omakohteisesta kokemuksesta.

Monet meistä aikuisista käyttäytyvät täsmälleen samalla tavalla, kun löydämme jonkin hoidon tai lääkkeen, joka lievittää kauan kärsittyä kipua, tai saamme neuvon, jonka avulla pystymme kohtaamaan haasteet rohkeasti ja hämmentävät asiat kärsivällisesti. Se, että jaamme muille ihmisille asioita,

jotka ovat meille kaikkein merkityksellisimpiä tai jotka ovat auttaneet meitä, ei ole ollenkaan epätavallista.

Tämä sama malli käy erityisen hyvin ilmi asioissa, joilla on suuri hengellinen tärkeys ja merkitys. Esimerkiksi eräs kertomus pyhässä kirjassa, joka tunnetaan nimellä Mormonin kirja, tähdentää unta, jonka muinainen profeetta-johtaja nimeltä Lehi sai. Keskeinen osa Lehin unta on elämän puu. Se kuvastaa Jumalan rakkautta, joka on ”kaikkein haluttavinta” ja ”riemullisinta sielulle” (1. Nefi 11:22–23; ks. myös 1. Nefi 8:12, 15).

Lehi selitti:

”Ja tapahtui, että minä menin puulle nauttimaan sen hedelmää; ja minä huomasin, että se oli mitä makeinta, yli kaiken sen, mitä milloinkaan ennen olin maistanut. Niin, ja minä näin, että sen hedelmä oli valkoista, voitaen kaiken milloinkaan näkemäni valkoisuuden.

Ja kun nautin sen hedelmää, se täytti sieluni tavattoman suurella ilolla; sen vuoksi aloin toivoa, että perheenikin nauttisi sitä.” (1. Nefi 8:11–12, kursivointi lisätty.)

Suurimpia ilmauksia Jumalan rakkaudesta lapsiaan kohtaan ovat Herran Jeesuksen Kristuksen kuolevaisuuden palvelutyö, sovitushuhri ja ylösnousemus. Puun hedelmää voidaan pitää vertauskuvana Vapahtajan sovituksen siunauksista.

Lehin välitön reaktio siihen, että hän nautti puun hedelmää ja koki suurta iloa, oli kasvava halu jakaa se perheensä kanssa ja palvella perhettään. Näin ollen kun hän kääntyi Kristuksen puoleen, hän kääntyi myös ulospäin rakastaen ja palvellen.

Toinen tärkeä tapahtuma Mormonin kirjassa kuvailee sitä, mitä tapahtui miehelle nimeltä Enos, kun Jumala kuuli hänen vilpittömän ja anovan rukouksensa ja vastasi siihen.

Enos sanoi:

”Ja minun sielullani oli nälkä; ja minä polvistuin maahan Luojani eteen, ja minä huusin hänen puoleensa voimallisessa rukouksessa ja anomisessa oman sieluni puolesta; ja kaiken päivää minä huusin hänen puoleensa; niin, ja kun yö tuli, minä yhä korotin korkealle ääneni, niin että se yliti taivaiisiin.

Ja minulle tuli ääni sanoen: Enos, sinun syntisi on annettu sinulle anteeksi, ja sinä olet oleva siunattu.

Ja minä, Enos, tiesin, ettei Jumala voinut valehdella; sen vuoksi syyllisyyteni oli pyyhitty pois.

Ja minä sanoin: Herra, kuinka se on tapahtunut?

Ja hän sanoi minulle: Uskosi tähden Kristukseen, jota et ole koskaan ennen kuullut etkä nähnyt. – Mene siis, uskosi on tehnyt sinut puhtaaksi.

Nyt, tapahtui, että *kun olin kuulut nämä sanat, aloin toivoa veljieni nefiläisten parasta; sen vuoksi minä vuodatin koko sieluni Jumalalle*

heidän puolestaan.” (En. 4–9, kursivointi lisätty.)

Kun Enos kääntyi Herran puoleen ”täysin vilpittömin sydämin” (2. Nefi 31:13), samanaikaisesti kasvoi hänen huolensa perheensä, ystäviensä ja tuttaviensa hyvinvoinnista.

Nämä kaksi tapahtumaa antavat meille kestävän opetuksen siitä, että meidän on tärkeää kokea Jeesuksen Kristuksen sovituksen siunaukset omassa henkilökohtaisessa elämässämme, ja se on edellytyksenä vilpittömälle ja aidolle palvelulle, joka ulottuu paljon laajemmalle kuin vain asioiden mekaaniseen suorittamiseen. Hyvin samaan tapaan kuin Lehi, Enos ja pieni poikamme kertomuksessani, me Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon jäsenet olemme tunteneet hengelliseen epävarmuuteen ja syntiin liittyvää tuskaa. Olemme myös kokeneet sitä puhdistumista, omantunnonrauhaa, hengellistä paranemista ja uudistumista sekä johdatusta, jota voi saada vain oppimalla

Vapahtajan evankeliumin periaatteita ja elämällä niiden mukaan.

Jeesuksen Kristuksen sovitus tarjoaa puhdistusaineen, jota tarvitaan puhtaaksi ja tahrattomaksi tulemiseen, lievittävää voidetta parantamaan hengellisiä haavoja ja poistamaan syyllisyyden sekä suojaa, jonka avulla voimme olla uskollisia sekä hyvinä että huonoina hetkinä.

Ehdoton totuus on olemassa

Teille sukulaisille ja ystäville, jotka ette ole Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon jäseniä, olen yrittänyt selittää perussyitä siihen, miksi me olemme lähetyssaarnaajia.

Maailmassa, joka yhä enenevässä määrin halveksii kiistattomia totuuksia ja hylkää ne, on olemassa ehdoton totuus. Eräänä tulevana päivänä ”on kaikkien polvistuttava – ja jokaisen kielen on tunnustettava Isän Jumalan kunniaksi: ’Jeesus Kristus on Herra’” (Fil. 2:10–11). Jeesus Kristus ehdottomasti on iankaikkisen Isän ainosyntynyt Poika. Me Hänen kirkkonsa jäsenet todistamme, että Hän elää ja että Hänen kirkkonsa on palautettu täyteydessään näinä myöhempinä aikoina.

Kun esitämme teille kutsun kuulla sanomaamme ja koetella sitä, tämä kutsu kumpuaa niistä myönteisistä vaikutuksista, joita Jeesuksen Kristuksen evankeliumilla on ollut meidän elämäämme. Toisinaan me saatamme olla kömpelöitä tai tylyn suorasukaisia tai jopa itsepintaisia yrityksissämme. Yksinkertaisena halunamme on jakaa teidän kanssanne niitä totuuksia, jotka ovat meille kaikkein kallisarvoisimpia.

Yhtenä Herran apostoleista ja koko sieluni voimalla todistan Hänen jumalallisuudestaan ja todellisuudestaan. Ja kutsun teitä tulemaan, niin näette (ks. Joh. 1:39). Herran Jeesuksen Kristuksen pyhässä nimessä. Aamen. ■

Presidentti Thomas S. Monson

Kunnes taasen kohtaamme

Pohtikaamme kaikki kuulemiamme totuuksia, ja auttakoot ne meitä tulemaan vieläkin urhoollisemmiksi opetuslapsiksi.

Veljeni ja sisareni, olemme kokeneet kaksi loistavaa päivää innoitettuja puheita. Sydäntämme on kosketettu ja uskomme on vahvistunut, kun olemme saaneet osamme Hengestä, joka on ollut läsnä näiden konferenssikokousten aikana. Kun päätämme konferenssin, kiitämme taivaallista Isäämme Hänen monista meille suomistaan siunauksista.

Kaunis musiikki, jota kokouksissa on esitetty, on kohottanut ja innoittanut meitä. Rukoukset, joita on pidetty, ovat tuoneet meitä lähemmäksi taivasta.

Saanen ilmaista koko kirkon

sydämelliset kiitokset veljillemme, jotka on vapautettu tässä konferenssissa. Tulemme kaipaamaan heitä. Heidän panoksensa Herran työssä on ollut suunnaton, ja se tullaan tuntemaan tulevissa sukupolvissa.

Palatkaamme koteihimme sydämestämme päätös olla vähän parempia kuin olemme olleet aiemmin. Olkaamme hieman ystävällisempiä ja huomaavaisempia. Ojentakaamme auttava kätemme sekä kirkkomme jäsenille että myös niille, jotka eivät kuulu kirkkoomme. Kun olemme tekemisissä heidän kanssaan, osoitakaamme kunnioittavamme heitä.

Linda K. Burton
Apuyhdistyksen ylijohtaja

On niitä, jotka kamppailevat joka päivä haasteiden kanssa. Tarjotkaamme heille huolenpitoamme ja ojentakaamme auttava käsi. Kun pidämme huolta toisistamme, meitä siunataan.

Muistakaamme vanhuksia ja niitä, jotka ovat liikuntarajoitteisia. Kun varaamme aikaa käydä heidän luonaan, he tietävät, että heitä rakastetaan ja arvostetaan. Noudattakaamme velvoitetta auttaa heikkoja, nostaa hervonneita käsiä ja vahvistaa voimattomia polvia.¹

Olkaamme rehellistä ja nuhteetonta kansaa, joka pyrkii tekemään oikein kaikkina aikoina ja kaikissa olosuhteissa. Olkaamme Kristuksen uskollisia seuraajia, esimerkkejä vanhurskautesta, jotta voimme loistaa maailmassa ”kuin tähdet taivaalla”².

Veljeni ja sisareni, minä kiitän teitä siitä, että rukoilette puolestani. Teidän rukouksenne vahvistavat minua ja kohottavat minua, kun pyrin koko sydämestäni ja voimastani tekemään Jumalan tahdon ja palvelemaan Häntä ja palvelemaan teitä.

Lähtiessämme tästä konferenssista pyydän taivaan siunauksia teille jokaiselle. Toivon teidän, jotka olette poissa kotoa, palaavan sinne turvallisesti ja huomaavan, että kaikki on kunnossa. Pohtikaamme kaikki kuulemiamme totuuksia, ja auttakoot ne meitä tulemaan vieläkin urhoollisemmiksi opetuslapsiksi kuin olimme tämän konferenssin alkaessa.

Kunnes taasen kohtaamme puolen vuoden kuluttua, pyydän Herran siunauksia teidän päällemme ja tosiaan kaikkien meidän päällemme, ja teen sen Hänen pyhässä nimessään, Jeesuksen Kristuksen, meidän Herramme ja Vapahtajamme, nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Ks. OL 81:5.
2. Fil. 2:15.

Valmistautuneet tavalla, jollaista ei ollut koskaan tunnettu

Valmistautukaamme kelvollisesti saamaan pelastavat toimitukset pisara pisaralta ja pitämään niihin kuuluvat liitot koko sydämeistämme.

Kun nuorin tyttäreemme palasi ensimmäisen koulupäivänsä jälkeen kotiin, kysyin: ”Miten koulu meni?”

Hän vastasi: ”Se meni hyvin.”

Kun seuraavana aamuna herätin häntä kouluun, hän kuitenkin laittoi kätensä puuskaan ja esitti lujasti: ”Minähän jo kävin koulussa!” Ilmiselvästikään en ollut *valmistanut* häntä eli selittänyt, että kouluun meneminen ei ole kertaluonteinen tapahtuma vaan että hänen odotettiin menevän kouluun viitenä päivänä viikossa monta, monta vuotta.

Kun mietimme valmistautumisen periaatetta, kuvitelkaapa seuraava kohta. Olette istumassa temppelein selestisessä huoneessa ja huomaatte useita morsiamia ja sulhasia, jotka kunnioittavasti ohjataan sisään ja ulos heidän odottaessaan vihkimistä ajaksi ja koko iankaikkisuudeksi. Eräs morsian astuu selestiseen huoneeseen käsi

kädessä rakkaimpansa kanssa. Hänellä on yllään vaatimaton mutta kaunis temppelepuku, ja hänen kasvoillaan on tyyni, rauhallinen, lämmin hymy. Hänen ulkoinen olemuksensa on huoliteltu muttei huomiota herättävä. Hän käy istumaan, vilkaisee ympärilleen, ja sitten yhtäkkiä hänet valtaa syvä liikutus. Näyttää siltä, että hänen kyyneleensä kumpuavat siitä ihmetyksestä ja kunnioituksesta, jota hän tuntee sekä sitä paikkaa kohtaan, jossa hän on, että sitä pyhää toimitusta kohtaan, joka odottaa häntä ja hänen elämänsä rakkautta. Hänen käyttöksensä tuntuu viestivän: ”Kuinka kiitollinen olenkaan siitä, että saan olla Herran huoneessa tänään, valmiina aloittamaan iankaikkisen matkan rakkaan iankaikkisen kumppanini kanssa!” Hän näyttää olevan *valmistautunut* paljon muuhunkin kuin vain yhteen tapahtumaan.

Soma teini-ikäinen tyttärentyttäreemme jätti hiljattain tyynyni päälle

minulle viestin, jossa luki muun muassa näin: ”Yksi asia, jonka olen huomannut temppeleihin mennessäni, on se rauhallinen, rakastava henki, joka siellä vallitsee. – Ihmiset voivat mennä temppeleihin saamaan innoitusta.”¹ Hän on oikeassa. Temppeleissä voimme saada innoitusta ja ilmoitusta – ja myös voimaa selviytyä elämän vastoinkäymisistä. Se, mitä hän oppii temppeleistä, kun hän osallistuu johdonmukaisesti vieden omien sukulaisten nimiä temppeleihin sekä menee kastettavaksi ja konfirmoitavaksi, valmistaa häntä saamaan lisää temppeletoimituksia, liittoja ja siunauksia sekä itselleen että niille, jotka ovat verhon toisella puolella.

Vanhin Russell M. Nelson on opettanut: ”Kun temppeleitä valmistetaan kansaa varten, niin kansan pitää valmistautua temppeleitä varten.”²

Kun jälleen luen Mormonin kirjasta sotapäällikkö Moronista, saan muistutuksen siitä, että yksi Moronin suurimpia saavutuksia oli se, kun hän valmisti huolella nefiläisiä vastustamaan lamanilaisten pelottavaa sotajoukkoa. Hän valmisti kansaansa niin hyvin, että meille kerrotaan: ”Katso, heidän [lamanilaisten] mitä suurimmaksi hämmästykseseen [nefiläiset] *olivat valmistautuneet heidän varalleen tavalla, jollaista ei ollut koskaan tunnettu.*”³

Tuo ilmaus ”olivat valmistautuneet – tavalla, jollaista ei ollut koskaan tunnettu”, kiinnitti todellakin huomioni.

Kuinka me voimme valmistautua paremmin pyhiin

temppelesiunauksiin? Herra on opettanut: ”Ja vielä, minä annan teille mallin kaikkeen.”⁴ Tarkastelkaamme erästä pyhien kirjoitusten antamaa mallia, joka auttaa meitä valmistautumaan hyvin. Moronin valmistautumiseen vihollista vastaan tarvittiin johdonmukaista ja uskollista uutteruutta, ja tämä malli edellyttää samaa.

En tunnu koskaan kyllästyvän siihen kauniiseen vertaukseen, jonka Vapahtaja kertoi viidestä viisaasta ja viidestä tyhmästä morsiusneidosta. Vaikka tämä vertaus viittaa valmistautumiseen Vapahtajamme toista tulemistä varten, voisimme myös verrata sitä valmistautumiseen temppelesiunauksiin, jotka voivat olla hengellinen juhla-ateria niille, jotka ovat valmistautuneet hyvin.

Evankeliumissa Matteuksen mukaan kerrotaan näin:

”Silloin taivasten valtakunta on oleva tällainen. Oli kymmenen morsiusneitoa, jotka ottivat lampunsa ja lähtivät sulhasta vastaan.

Viisi heistä oli tyhmää ja viisi viisasta. –

Viisaat – ottivat lampun lisäksi mukaansa öljyastian.

Kun sulhanen viipyi, heitä kaikkia alkoi väsyttää ja he nukahtivat.

Mutta keskellä yötä kuului huuto: ”Ylkä tule! Menkää häntä vastaan!”

Silloin kaikki morsiusneidot heräsivät ja panivat lampunsa kuntoon.

Tyhmät sanoivat viisaille: ”Antakaa meille vähän öljyä, meidän lampumme sammuvat.”

Mutta viisaat vastasivat: ”Emme me voi, ei se riitä meille kaikille. Menkää ostamaan kauppiailta.”

Mutta kun he olivat ostamassa öljyä, sulhanen tuli. Ne, jotka olivat valmiit, menivät hänen kanssaan häätaloon, ja ovi suljettiin.

Jonkin ajan kuluttua toisetkin saapuivat sinne ja huusivat: ”Herra, Herra, avaa meille!”

Mutta hän vastasi: ”Totisesti, minä en tunne teitä.”⁵

En usko, että on ketään – varsinkin niiden joukossa, joilla on lempeä sydän – joka ei tuntisi murhetta niiden tyhmien neitokaisten vuoksi. Ja jotkut meistä haluavat vain sanoa muille: ”Mitä jos vain jakaisitte muille, niin kaikki voivat olla onnellisia?” Mutta miettikääpä asiaa. Tämä on kertomus, jonka Vapahtaja kertoi, ja juuri Hän nimitti viittä heistä ”viisaaksi” ja viittä heistä ”tyhmäksi”.

Kun tarkastelemme tätä vertausta mallina temppeleihin valmistautumiselle, miettikääpä näitä erään myöhempien aikojen profeetan sanoja hänen opettaessaan: ”Hengellisen valmiuden öljyä ei voi antaa muille.”⁶ Presidentti Spencer W. Kimball on selventänyt, miksi nämä viisi ”viisasta” nuorta naista eivät voineet antaa öljyä lampuistaan niille, jotka olivat ”tyhmiä”. Hän sanoi: ”Osallistuminen sakramenttikokoukseen lisää öljyä lamppuihimme pisara pisaralta vuosien mittaan. Paastoaminen, perherukous, kotiopetus, ruumiillisten halujemme hillitseminen, evankeliumin saarnaaminen, pyhien kirjoitusten tutkiminen, jokainen antautuksellinen ja kuuliainen teko on öljyymme lisätty pisara. Ystävälliset teot, uhrien ja kymmenysten maksaminen, siveelliset ajatukset ja teot – myös nämä lisäävät suuresti sitä öljyä, jolla me keskiyöllä voimme täyttää tyhjentyneet lamppumme.”⁷

Näettekö tämän valmistautumisen mallin – pisara pisaralta – joka voi auttaa meitä, kun mietimme, kuinka voisimme olla uutterampia valmistautuessamme saamaan pyhät toimitukset itsellemme ja muiden puolesta? Mitä muita pieniä ja yksinkertaisia asioita voisimme tehdä lisätäksemme kallisarvoisia hengellisiä öljypisaroita valmistautumisen lamppuihimme?

Vanhin Richard G. Scott on opettanut meille: ”Henkilökohtainen kelvollisuus on välttämätön vaatimus, jotta voi nauttia temppelin siunauksista. – Kelvollisen luonteen muovaaminen tapahtuu parhaiten elämällä niin, että tekee johdonmukaisesti oikeita valintoja Mestarin opetusten mukaisesti.”⁸ Rakastan sanaa *johdonmukainen*. Johdonmukaisuus tarkoittaa sitä, että on vakaa, jatkuva ja luotettava. Miten suurenmoinen kuvaus kelvollisuuden periaatteesta!

Raamatun sanastossa meille muistutetaan: ”Vain koti on verrattavissa temppeliin pyhydessä.”⁹ Sopiiko kotimme tähän kuvaukseen? Eräs kultainen nuori nainen seurakunnassamme tuli äskettäin käymään luonamme. Koska tiesin, että hänen veljensä oli juuri palannut lähetystyöstä, kysyin häneltä, miltä hänestä tuntui saada veli jälleen kotiin. Hän sanoi, että se oli hienoa, mutta toisinaan veli pyysi, että musiikin voimakkuutta voisi säätää pienemmälle. Nuori nainen sanoi: ”Eikä se edes ollut mitään *huonoa* musiikkia!” Aika ajoin meidän ehkä kannattaa arvioida itseämme varmistuaksemme, että kotimme on paikka, jossa meitä valmistetaan tuntemaan Hengen vaikutusta. Kun luomme kodistamme paikan, jonne Henki on tervetullut, me olemme valmiimpia tuntemaan olomme kotoisammaksi, kun astumme Herran huoneeseen.

Kun valmistaudumme kelvollisesti menemään temppeliin ja olemme

uskollisia temppeliliitoille, Herra suo meille lukuisia siunauksia¹⁰. Hyvä ystäväni Bonnie Oscarson käänsi hiljattain erään pyhien kirjoitusten kohdan aivan toisin päin sanoessaan: ”Jolta paljon vaaditaan, sille paljon enemmän annetaan.”¹¹ Olen täsmälleen samaa mieltä! Koska menemme temppeliin saamaan *iankaiikkisia* siunauksia, meidän ei pitäisi yllättyä siitä, että kelvollisuus niiden siunausten saamiseen edellyttää korkeampaa mittapuuta. Vanhin Nelson on edelleen opettanut: ”Koska temppeli on Herran huone, Hän on asettanut sisäänpääsyvaatimukset. Menemme sisään Hänen vierainaan. Temppelisuosituksen saaminen on mittaamattoman arvokas etuoikeus ja käsin kosketeltava merkki kuuliaisuudesta Jumalaa ja Hänen profeettojaan kohtaan.”¹²

Maailmanluokan urheilijat ja yliopistossa väitöskirjaa tekevät

opiskelijat ovat käyttäneet valmistautumiseen tunteja, päiviä, viikkoja ja kuukausia, jopa vuosia. Heiltä vaaditaan päivittäisiä valmistautumisen pisaroita, jotta he voivat päästä huipulle. Samalla tavoin niiden, jotka haluavat tulla kelvollisiksi korotukseen selestisessä valtakunnassa, odotetaan elävän kuuliaisuuden korkeamman mittapuun mukaan, joka tulee osoittamalla kuuliaisuuden hyvettä päivä päivältä ja pisara pisaralta.

Kun me johdonmukaisesti ja uutterasti lisäämme öljyä hengellisiin lamppuihimme pisara pisaralta tekemällä näitä pieniä ja yksinkertaisia asioita, niin meidän lamppumme voivat olla kunnossa ja palavia¹³ ja me olemme valmistautuneet hämmästyttävällä tavalla. Suloinen mieheni, joka on vaaranjohtaja, mainitsi hiljattain,

että hän pystyy miltei aina sanomaan, milloin joku on valmistautunut ja kelvollinen menemään temppeliin, koska tullessaan pyytämään temppelisuositusta ”he valaisevat huoneen”.

Kirtlandin temppelein vihkimisrukouksessa profeetta Joseph Smith pyysi Herralta, ”jotta kaikki ihmiset, jotka astuvat Herran huoneen kynnyksen yli, tunsivat sinun voimasi, – – että he kasvaisivat sinussa ja saisivat Pyhän Hengen täyteyden – – ja valmistautuisivat saamaan kaiken tarpeellisen”¹⁴.

Rukoukseni on, että temppeliin meneminen on meille paljon enemmän kuin vain yksittäinen tapahtuma. Valmistautukaamme kelvollisesti saamaan pelastavat toimitukset pisara pisaralta ja pitämään niihin kuuluvat liitot koko sydämeistämme. Tiedän, että kun teemme niin, meistä tulee kelvollisia saamaan Pyhän Hengen täyteyden ja Herran voiman luvatut siunaukset kotiimme ja henkilökohtaiseen elämäämme. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Henkilökohtainen viesti Aydia Kaylie Melolta Linda K. Burtonille, 31. elokuuta 2014.
2. ”Valmistautukaa temppelein siunauksiin”, *Liahona*, lokakuu 2010, s. 41.
3. Alma 49:8, kursivointi lisätty; ks. myös jakeet 6–7.
4. OL 52:14.
5. Matt. 25:1–2, 4–11; JST, Matthew 25:12, alaviite a.
6. Marvin J. Ashton, ”Hätätila”, *Konferenssi-raportit 1973–1975*, s. 102.
7. *Faith Precedes the Miracle*, 1972, s. 256.
8. Ks. ”Temppelisiunausten vastaanottaminen”, *Liahona*, heinäkuu 1999, s. 29.
9. Bible Dictionary, ”Temple”.
10. Ks. OL 104:2.
11. ”Suuria odotuksia”, seminaarien ja uskontoinstituuttien satelliittilähetyt, 5. elokuuta 2014; lds.org/broadcasts; ks. myös Luuk. 12:48; OL 82:3.
12. Ks. ”Henkilökohtainen valmistautuminen temppelisiunauksiin”, *Liahona*, heinäkuu 2001, s. 38.
13. Ks. OL 33:17.
14. OL 109:13, 15.

Jean A. Stevens

ensimmäinen neuvonantaja Alkeisyhdistyksen ylimmässä johtokunnassa

Jumalan liittotyttäriä

Kun Jumalan tyttäret keskittyvät temppeliin ja pyhiin liittoihinsa, Jumala voi lähettää siunauksia henkilökohtaisin ja voimallisin tavoin.

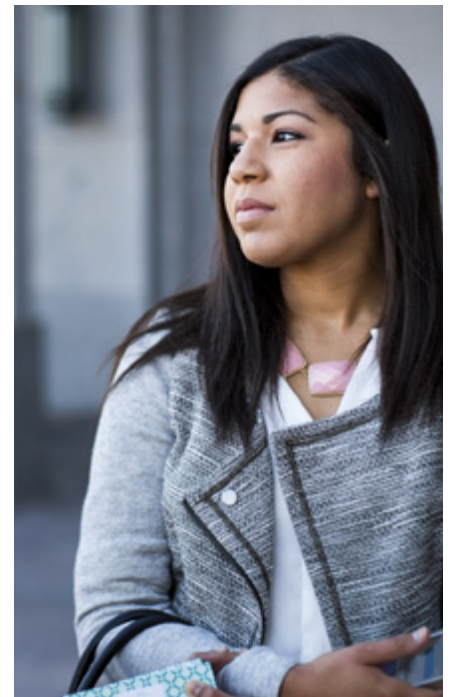
Rakkaat sisaret, tervehdin teitä tuntien suurta rakkautta. Juuri nyt, missä olettekin maailmassa, toivon, että tunnette Herran rakastavan juuri teitä ja Hengen todistavan sydämeenne tämän ihanan kuoron juuri laulamasta sanomasta. Lisään oman todistukseni äänen heidän todistukseensa: tiedän, että Lunastajani elää ja että Hän rakastaa meitä jokaista.

Tänä iltana kokoonnumme yhteen Jumalan liittotyttärinä. Ikämme, olosuhteemme ja persoonallisuutemme eivät pysty erottamaan meitä, koska ennen kaikkea me olemme Hänen. Olemme sitoutuneet muistamaan aina Hänen Poikansa.

Tuon yksittäisen lupauksen voima painui sydämeeni kolme viikkoa sitten, kun osallistuin erääseen kastetilaisuuteen. Edessäni oli kahdeksan kaunista lasta, jotka istuivat kunnioittavasti ja innokkaasti odottaen, sillä viimeinkin heidän erityinen päivänsä oli koittanut. Mutta kun katsoin heidän aurinkoisia kasvojaan, en nähnyt vain lapsiryhmää. Sen sijaan näin heidät sellaisina kuin uskon Herran näkevän heidät – yksilöinä. Näin Emman, Sophian, Ianin, Loganin, Adenin, Williamin, Sophien ja Micahin. Jokainen kasteenliitto solmitaan yksi kerrallaan. Jokainen heistä valkoisiin pukeutuneena oli valmis

ja halukas koko 8-vuotiaan sydämeensä solmimaan ensimmäisen liittonsa Jumalan kanssa.

Muistelkaa omaa kastepäivääne ja kuvitelkaa se mielessänne. Muistattepa sitten monia yksityiskohtia tai vain muutaman, yrittäkää nyt tuntea sen liiton merkitys, jonka olette henkilökohtaisesti tehneet. Teitä puhuteltiin omalla nimellänne, sitten teidät upotettiin veteen ja te nousitte vedestä Jumalan tyttärenä – liittotyttärenä, joka halusi tulla kutsutuksi Hänen nimensä mukaan ja lupasi seurata Häntä ja pitää Hänen käskynsä.

Jumalan kanssa solmitut liitot auttavat meitä tietämään, keitä me todella olemme. Ne yhdistävät meidät Häneen henkilökohtaisella tavalla, jonka avulla opimme tuntemaan arvomme Hänen silmissään ja paikkamme Hänen valtakunnassaan. Tavalla, jota emme pysty täysin ymmärtämään, Hän tuntee meidät ja rakastaa meitä yksilöinä. Ajatelkaa sitä – meillä jokaisella on sellainen paikka Hänen sydämessään. Hän haluaa, että me valitsemme tien, joka tuo meidät kotiin Hänen luokseen.

Niin tärkeä ja merkityksellinen kuin kasteenliitto onkin, se on vasta alku – portti, joka vie meidät iankaikkiseen elämään johtavalle tielle. Edessäpäin matkallamme on temppeliliittoja, jotka tulee solmia, ja pappeuden toimituksia, jotka tulee ottaa vastaan. Vanhin David A. Bednar onkin muistuttanut meille: ”Kun seisomme kasteen vesissä, katseemme kohdistuu temppeliin.”¹

Sekä solmimalla liittoja että myös pitämällä uskollisesti nuo liitot me valmistaudumme saamaan iankaikkisen elämän. Se on toivomme, tavoittemme ja ilomme.

Olen saanut todistaa liittojen voimaa katsoessani vanhurskaita vanhempiani, jotka rakastivat evankeliumia ja elivät sen mukaan. Suloisessa äidissäni sain etuoikeuden nähdä selkeästi, mitä päätöksiä Jumalan liitto-tytär tekee päivittäin. Silloinkin kun hän oli pieni tyttö, hänen valintansa kuvastivat hänen tärkeysjärjestystään ja tekivät selväksi, että hän oli Jeesuksen Kristuksen todellinen opetuslapsi. Olen nähnyt sen rauhan, voiman ja suojan, jota hän sai elämäänsä solmiessaan ja pitäessään pyhiä liittoja matkansa varrella. Hänen elämänsä maan päällä ilmensi hänen rakkauttaan Vapahtajaa kohtaan ja hänen haluaan seurata Vapahtajaa. Voi, kuinka haluunkaan noudattaa hänen esimerkkiään.

Vanhempieni yhteiselämä alkoi poikkeuksellisella tavalla. Oli vuosi 1936. He olivat seurustelleet vakavasti ja suunnittelivat solmivansa avioliiton, kun isäni sai kirjeen, jossa hänet kutsuttiin palvelemaan kokoaikaisena lähetyssaarnaajana Etelä-Afrikassa. Kirjeessä sanottiin, että jos hän oli kelvollinen ja halukas palvelemaan, hänen tuli ottaa yhteyttä piispaansa. Voitte heti huomata, että lähetyssaarnaajan kutsumisprosessi oli noihin aikoihin hyvin erilainen! Isä näytti kirjeen rakkaimmalleen, Helenille, ja heille oli täysin selvää, että isäni palvelisi.

Kahden viikon ajan ennen isän lähtöä äiti ja isä tapasivat joka päivä ja söivät retkilounaan Memory Grove -puistossa lähellä Salt Lake Cityn keskustaa. Yhdellä näistä lounaista äiti – etsittyään johdatusta paastomalla ja rukoilemalla – kertoi rakkaalle Claronilleen, että jos tämä yhä halusi mennä naimisiin, hän halusi heidän avioituvan ennen tämän lähtöä. Kirkon alkuaikoina miehet kutsuttiin toisinaan

lähetystyöhön, ja he jättivät vaimonsa ja perheensä kotiin. Näin oli myös äitini ja isäni laita. Isän pappeusjohtajien hyväksynnän saatuaan he päättivät solmia avioliiton ennen kuin isä lähtisi lähetystyöhön.

Äiti sai endaumenttinsa Suolajärven temppelissä, ja sitten heidät vihki ajaksi ja koko iankaikkisuudeksi presidentti David O. McKay. Heidän avioliittonsa alku oli vaatimatonta. Ei ollut valokuvausta, ei kaunista hämpukua, ei kukkia eikä vastaanottoa tapahtuman juhlistamiseksi. He olivat selkeästi keskittyneet temppeliin ja liittoihinsa. Heille liitot olivat kaikki kaikessa. Vain kuusi päivää vihkimisestä ja kyöneleisten hyvästien jälkeen isä lähti Etelä-Afrikkaan.

Mutta heidän avioliitossaan oli kyse muustakin kuin vain syvästä rakkaudesta, jota he tunsivat toisiaan kohtaan. He rakastivat myös Herraa ja halusivat palvella Häntä. Heidän solmimansa pyhät temppeliliitot antoivat heille lujutusta ja voimaa, mikä auttoi heitä selviytymään kahden vuoden

Las Piñas, Filippiinit

erossaolosta. Heillä oli iankaikkinen näkemys elämän tarkoituksesta ja luvatuista siunauksista, jotka suodaan niille, jotka ovat uskollisia liitoilleen. Kaikki nämä siunaukset olivat suurempia kuin heidän lyhytkestoinen uhrauksensa ja erossaolonsa.

Vaikka se ei ollut varmastikaan helppo tapa aloittaa avioelämää, se osoittautui ihanteelliseksi keinoksi laskea iankaikkisen perheen perustus. Kun lapsia tuli, me tiesimme, mikä oli vanhemmillemme tärkeintä. Se oli heidän rakkautensa Herraa kohtaan ja heidän horjumaton sitoumuksensa pitää solmimansa liitot. Vaikka kumpikin vanhemmistani on jo kuollut, perhettämme siunaa edelleen heidän mallinsa vanhurskaudesta.

Heidän elämänsä esimerkki kuvastuu sisar Linda K. Burtonin sanoissa: ”Paras tapa vahvistaa kotia, nykyistä tai tulevaa, on pitää liitot.”²

Heidän vaikeuksien ja koettelemusten aikansa ei ollut ohi. Kolme vuotta sen jälkeen kun isä oli palannut lähetystyöstä, riehui toinen maailmansota, ja hyvin monien muiden tavoin isäkin väräytyi armeijaan. Hän oli poissa kotoa seuraavat neljä vuotta palveluksessaan laivastossa, taistelulaivoilla Tyynellämerellä.

Se oli vaikeaa aikaa vanhemmilleni, kun he olivat jälleen erossa toisistaan. Mutta äidilleni noita yksinäisyyden, huolen ja epävarmuuden päiviä leimasivat myös Hengen kuiskaukset, jotka

kertoivat iankaikkisista lupauksista, lohdusta ja rauhasta myrskyn keskellä.

Haasteistaan huolimatta äitini elin onnen, ilon, rakkauden ja palvelemisen täyttämää rikasta elämää. Hänen rakkautensa Vapahtajaa kohtaan kuvastui tavassa, jolla hän eli elämänsä. Hänellä oli huomionarvoinen side taivaaseen sekä lahja ja kyky rakastaa ja siunata jokaista lähellään. Hänen uskonsa Jumalaan ja toivonsa Jumalan lupauksiin kuvastuvat sanoista, jotka presidentti Thomas S. Monson lausui temppelistä: ”Mikään uhraus [ei] ole liian suuri, mikään hinta liian korkea, mikään ponnistelu liian vaikea noiden siunausten saamiseksi.”³

Kaikissa elämänvaiheissa äitiä vahvistivat ja siunasivat hänen rakkautensa Herraan ja ne liitot, jotka hän oli uskollisesti solminut ja pitänyt.

Teidän tarinanne yksityiskohdat ovat varmastikin erilaiset kuin hänen. Mutta hänen elämänsä ohjanneet periaatteet soveltuvat meihin kaikkiin. Kun Jumalan tyttäret keskittyvät temppeliin ja pyhiin liittoihinsa, Jumala voi lähettää siunauksia henkilökohtaisin ja voimallisin tavoin. Kuten äitini esimerkki minulle, teidän päätöksenne uskoa ja pitää liitot johtaa rikkaaseen uskon perintöön niille, jotka tulevat jälkeenne. Kuinka siis me, rakkaat sisaret, voimme saada temppeliliiton voiman ja siunaukset? Mitä me voimme tehdä nyt valmistautuaksemme noihin siunauksiin?

Kun olen matkustanut, olen oppinut tietämään, että on kaikenikäisiä ja kaikissa olosuhteissa eläviä sisaria, joiden elämä antaa vastauksia näihin kysymyksiin.

Tapasin Maryn pian hänen 8. syntymäpäivänsä jälkeen. Kuten niin monet muut, hän on innostunut tekemään sukututkimusta ja on valmistanut yli tuhat nimeä temppelityötä varten. Mary valmistautuu nyt siunaukseen päästä temppeliin, kun hän täyttää 12.

Brianna on 13. Hän rakastaa sukututkimus- ja temppelityön tekemistä. Hän on ottanut vastaan vanhin Neil L. Andersenin temppelihaasteen.⁴ Hän on valmistanut satoja nimiä temppelityötä varten ja on innostanut perheensä ja ystävänsä mukaansa tekemään kasteita. Tässä pyhässä työssä Briannan sydän kääntyy paitsi hänen maallisten isänsä myös hänen taivaallisen Isänsä puoleen.

Vaikka Anfissa on kiireinen nuori aikuinen, joka on työssä ja suorittaa maisterinopintoja, hän järjestää silti aikaa käydä joka viikko temppelissä. Hän etsii innoitusta ja löytää rauhaa palveluksessaan Herran huoneessa.

Katja, suloinen ukrainalainen sisar, rakastaa syvästi temppeliä. Ennen kuin Kiovaan rakennettiin temppeli, hän ja muut seurakuntalaiset tekivät uhrauksen matkustaa 36 tuntia bussilla

päästäkseen kerran vuodessa temppeleihin Saksaan. Matkan aikana nämä omistautuneet pyhät rukoilivat, tutkivat pyhiä kirjoituksia, lauloivat kirkon lauluja ja keskustelivat evankeliumista. Katja sanoi minulle: ”Kun viimein saavuimme temppeleihin, olimme valmiita ottamaan vastaan sen, mitä Herralla oli meille annettavana.”

Jos me haluamme saada kaikki ne siunaukset, joita Jumala niin anteliaasti tarjoaa, maallisen polkumme täytyy johtaa temppeleihin. Temppeleitä ovat ilmaus Jumalan rakkaudesta. Hän kutsuu meitä kaikkia tulemaan, oppimaan Hänestä, tuntemaan Hänen rakkauttaan ja ottamaan vastaan ne pappeuden toimitukset, jotka ovat välttämättömiä iankaikkiselle elämälle Hänen luonaan. Jokainen liitto solmitaan yksi kerrallaan. Jokainen voimallinen sydämenmuutos on tärkeä Herralle. Ja teidän sydämenmuutoksenne on tärkein teille. Sillä kun me menemme Hänen pyhään huoneeseensa, me voimme olla varustettuja Hänen voimallaan, Hänen nimensä voi olla päällämme, Hänen kirkkautensa voi ympäröidä meitä ja Hänen enkelinsä voivat varjella meitä.⁵

Lausun teille varman todistukseni, että rakastava taivaallinen Isämme elää. Hänen rakkaan Poikansa Jeesuksen Kristuksen ansiosta täyttyy jokainen toivo, jokainen lupaus ja jokainen siunaus, jonka temppeleissä saa. Rukoilen, että meillä on uskoa luottaa Häneen ja Hänen liittoihinsa. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. ”Jolla on kunniallinen nimi ja asema”, *Liahona*, toukokuu 2009, s. 98.
2. ”Etsitään: käsiä ja sydäntä jouduttamaan työtä”, *Liahona*, toukokuu 2014, s. 123.
3. ”Pyhä temppeleitä – johtotähti maailmalle”, *Liahona*, toukokuu 2011, s. 92.
4. Ks. templechallenge.lds.org.
5. Ks. OL 109:22.

Neill F. Marriott

toinen neuvonantaja Nuorten Naisten ylimmässä johtokunnassa

Antakaa valonneloista

Meidän täytyy seistä lujina uskossamme ja kohottaa äänemme julistamaan tosi oppia.

Tänä iltana haluaisin tarkastella kahta tärkeää vastuuta, jotka meillä on: ensiksi – lisätä johdonmukaisesti evankeliumin valoa ja totuutta elämäämme, ja toiseksi – jakaa sitä valoa ja totuutta muille.

Tiedättekö, miten tärkeitä te olette? Joka ikinen teistä – juuri nyt – on arvokas ja välttämätön taivaallisen Isän pelastussuunnitelmassa. Meillä on työ tehtävänä. Me tunnemme palautetun evankeliumin totuuden. Olemmeko me valmiita puolustamaan sitä totuutta? Meidän täytyy elää sen mukaan; meidän täytyy jakaa sitä. Meidän täytyy seistä lujina uskossamme ja kohottaa äänemme julistamaan tosi oppia.

Syyskuun 2014 *Liahonassa* vanhin M. Russell Ballard kirjoittaa: ”Me tarvitsemme enemmän naisten selvästi erottuvaa, vaikutusvaltaista ääntä ja uskoa. Me tarvitsemme sitä, että he oppivat opin ja ymmärtävät, mihin me uskomme, jotta he voivat lausua todistuksensa kaikkia asioita koskevasta totuudesta.”¹

Sisaret, te vahvistatte minun uskoani Jeesukseen Kristukseen. Olen katsellut teidän esimerkkiänne, kuullut teidän todistuksianne ja tuntenut teidän uskonne vaikutusta Brasiliasta Botswanaan! Teillä on vaikutusta lähipiiriinne kaikkialla, minne menettekin. Sen tuntevat ihmiset, jotka ovat teitä

lähellä – perheenne jäsenistä erilaisiin tuttaviiin sekä sosiaalisen median ystävistäni niihin, jotka istuvat viereksenne tänä iltana. Olen samaa mieltä sisar Harriet Uchtdorfin kanssa, joka on kirjoittanut: ”Te – – olette voimaa säteileviä ja innokkaita esimerkkejä yhä synkkenevässä maailmassa, kun te omalla elämäntavallanne näytätte, että evankeliumi on iloinen sanoma.”²

Presidentti Thomas S. Monson on huomauttanut: ”Jos haluaa antaa toisille valoa, on loistettava itse.”³ Kuinka voimme pitää sen totuuden valon loistavana sisimmässämme? Toisinaan tunnen olevani kuin himmeä hehkulamppu. Miten voimme tulla kirkkaammiksi?

Pyhissä kirjoituksissa opetetaan: ”Se, mikä on Jumalasta, on valo; ja se, joka ottaa vastaan valoa ja pysyy Jumalassa, saa lisää valoa.”⁴ Meidän tulee pysyä Jumalassa, kuten pyhissä kirjoituksissa sanotaan. Meidän täytyy mennä valon lähteelle – taivaallisen Isän ja Jeesuksen Kristuksen luokse sekä pyhien kirjoitusten ääreen. Voimme myös mennä temppeliin tietoisina siitä, että kaikki sen seinien sisäpuolella viittaa Kristukseen ja Hänen suureen sovitusuhriinsa.

Ajatelkaapa, mikä vaikutus tempeleillä on ympäristöönsä. Temppelit kaunistavat kaupunkien lähiöitä, ne loistavat huomattavilta kukkuloilta. Miksi ne kaunistavat ja loistavat? Koska, kuten pyhissä kirjoituksissa sanotaan, ”totuus loistaa”⁵, ja temppelit sisältävät totuuden ja iankaikkisen tarkoituksen. Samoin on teidän laitanne.

Vuonna 1877 presidentti George Q. Cannon sanoi: ”Jokainen – – temppeli vähentää Saatanan voimaa maan päällä.”⁶ Minä uskon, että aina kun jonnekin maan päälle rakennetaan temppeli, se työntää pimeyden syrjään. Temppelin tarkoituksena on palvella ihmiskuntaa ja suoda kaikille

taivaallisen Isän lapsille mahdollisuus palata asumaan Hänen luonaan. Eikö tarkoituksemme olekin samanlainen kuin näillä pyhitetyillä rakennuksilla, näillä Herran huoneilla? Palvella muita sekä auttaa heitä työntämään syrjään pimeys ja palaamaan taivaallisen Isän valoon?

Pyhä temppelityö vahvistaa uskoamme Kristukseen, ja silloin voimme paremmin vaikuttaa muiden uskoon. Temppelin ravitsevan hengen avulla voimme oppia Vapahtajan sovituksen todellisuutta, voimaa ja toivoa omassa henkilökohtaisessa elämässämme.

Muutamia vuosia sitten perheemme kohtasi ison haasteen. Menin temppeliin ja rukoilin siellä hartaasti apua. Minulle suotiin totuuden hetki. Sain selkeän käsityksen heikkouksistani ja järkytyin. Sinä hengellisesti opettavaisena hetkenä näin ylpeän naisen, joka teki asioita omalla tavallaan – ei välttämättä Herran tavalla – ja omassa mielessään otti kunnian kaikista niin kutsutuista saavutuksista. Tiesin, että katsoin itseäni. Huudahdin sydämesäni taivaalliselle Isälle ja sanoin: ”En halua olla tuo nainen, mutta kuinka voin muuttua?”

Temppelissä vallitsevan ilmoituksen puhtaan hengen kautta minulle opetettiin, että tarvitsin syvästi Lunastajaa. Käännyin heti ajatuksissani Vapahtajan, Jeesuksen Kristuksen, puoleen ja tunsin, kuinka tuskani suli pois ja sydämessäni heräsi suuri

toivo. Hän oli minun ainoa toivoni, ja kaipasin saada takertua vain Häneen. Minulle kävi selväksi, että itsekeskeinen luonnollinen nainen ”on Jumalan vihollinen”⁷ – ja vaikutuspiirissään olevien ihmisten vihollinen. Sinä päivänä temppelissä opin, että vain Jeesuksen Kristuksen sovituksen avulla ylpeä luonteeni voisi muuttua ja pystyisin tekemään hyvää. Tunsin Hänen rakkautensa voimakkaasti ja tiesin, että Hän opettaisi minua Hengen avulla ja muuttaisi minua, jos antaisin Hänelle sydämeni, mitään pidättämättä.

Taistelen yhä heikkouksiani vastaan, mutta luotan sovituksen jumalalliseen apuun. Sain tätä puhdasta opetusta, koska menin pyhään temppeliin etsimään huojennusta ja vastauksia. Menin temppeliin taakan painamana ja lähdin tietäen, että minulla on kaikkivoipa ja kaikkia rakastava Vapahtaja. Oloni oli kevyempi ja iloinen, koska olin saanut Hänen valonsa ja hyväksynyt Hänen suunnitelmansa minua varten.

Eri puolilla maailmaa sijaitsevilla tempeleillä on kullakin oma ainutlaatuinen ulkonäkönsä ja muotoilunsa, mutta niiden kaikkien sisäpuolella on samaa iankaikkista valoa, tarkoitusta ja totuutta. Kohdassa 1. Kor. 3:16 sanotaan: ”Ettekö tiedä, että te olette Jumalan temppeli ja että Jumalan Henki asuu teissä?” Temppelien lailla meidätkin – Jumalan tyttäret – on asetettu eri puolille maailmaa, ja temppelien lailla meillä kullakin on oma ainutlaatuinen ulkonäkömme ja muotoilumme. Lisäksi temppelien lailla meidänkin sisimmässämme on hengellinen valo. Tämä hengellinen valo on heijastus Vapahtajan valoa. Tämä kirkkaus houkuttelee muita puoleensa.

Meillä on omat roolimme maan päällä – tyttärestä, äidistä, johtohenkilöstä ja opettajasta sisareen,

palkansaaajaan, vaimoon ja muihin. Jokaisella on vaikutusta. Jokaisessa roolissa on moraalista voimaa, kun heijastamme elämässämme evankeliumin totuuksia ja temppeleliittoja.

Vanhin D. Todd Christofferson on sanonut: ”Joka tapauksessa äiti voi vaikuttaa tavalla, jonka vertaista ei ole kenelläkään toisella missään muussa ihmissuhteessa.”⁸

Kun lapsemme olivat pieniä, minusta tuntui aivan kuin olisin yhdessä mieheni Davidin kanssa ohjannut laivaa, ja kuvittelin, että 11 lastamme olivat kuin pienten alusten laivue, joka keikkui ympärillämme satama-alueen aalloilla valmistautuen purjehtimaan maailman merellä. David ja minä tunsimme tarvetta kääntyä päivittäin Herran, suunnan näyttäjän, puoleen saadaksemme parhaat ohjeet pienen laivueemme purjehtimista varten.

Päiväni olivat täynnä helposti unohtettavia asioita, kuten pyykin taittelemista, lastenkirjojen lukemista ja laatikkoruokien valmistamista päivällistä varten. Toisinaan kotimme satamassa emme pysty näkemään, että pienillä, johdonmukaisilla teoilla – kuten perherukouksella, pyhien kirjoitusten tutkimisella ja perheilloilla – saadaan aikaan suuria. Mutta todistan, että juuri näillä teoilla on iankaikkinen merkitys. Saamme suurta iloa, kun nuo pienet alukset – meidän lapsemme – kasvavat mahdavisiksi merenkulkualuksiksi, jotka ovat täynnä evankeliumin valoa ja valmiita siihen, että ryhtyvät palvelemaan Jumalaa⁹. Pienet uskon ja palvelun tekemme ovat juuri niitä, joiden avulla useimmat meistä voivat pysyä Jumalassa ja lopulta tuoda iankaikkista valoa ja kirkkautta perheellemme, ystävillemme ja tuttavillemme. Te todellakin vaikutatte niihin, jotka ovat ympärillänne!

Ajatelkaapa, millainen vaikutus alkeisyhdistysikäisen tytön uskolla voi olla hänen perheeseensä. Meidän tyttäremme usko siunasi perhettämme, kun eräässä huvipuistossa pieni poikamme eksyi. Koko perhe ryntäili hätääntyneenä edestakaisin häntä etsien. Lopulta 10-vuotias tyttäremme nykäisi minua käsivarresta ja kysyi: ”Äiti, eikö meidän pitäisi rukoilla?” Hän oli oikeassa! Sivustakatsojien joukon keskellä koko perhe kokoontui rukoilemaan, että löytäisimme lapsemme. Me löysimme hänet. Sanon kaikille Alkeisyhdistyksen tytöille: ”Muistutattehan jatkuvasti vanhemmillenne rukoilemisesta!”

Tänä kesänä minulla oli etuoikeus osallistua 900 nuoren naisen leirille Alaskassa. Heidän vaikutuksensa minuun on ollut syvälinen. He tulivat leirille hengellisesti valmistautuneina: luettuuan Mormonin kirjan ja opeteltuaan ulkoa julistuksen ”Elävä Kristus – apostolien todistus”. Leirin kolmantena iltana kaikki 900 nuorta naista

seisoivat yhdessä ja toistivat koko julistuksen sanasta sanaan.

Henki täytti valtavan salin, ja minun olisi tehnyt mieli liittyä mukaan. Mutta en voinut. En ollut maksanut ulkoa opettelemisen hintaa.

Olen nyt alkanut opetella ”Elävä Kristus” -julistuksen sanoja, kuten nämä sisaret olivat tehneet, ja heidän vaikutuksensa ansiosta koen nyt entistä täydemmin sakramenttiliiton lupauksen muistaa aina Vapahtaja, kun toistan yhä uudestaan apostolien todistusta Kristuksesta. Sakramentti on alkanut saada mielessäni syvemmän merkityksen.

Toiveenani on tänä vuonna antaa Vapahtajalle joululahjaksi se, että olen opetellut ulkoa ”Elävä Kristus” -julistuksen ja painanut sen sydämeeni 25. joulukuuta mennessä. Toivon, että voin olla hyvää aikaansaava voima – kuten sisaret Alaskassa olivat minulle.

Löydättekö te itsenne tämän ”Elävä Kristus” -julistuksen seuraavista

sanoista? ”Hän pyysi hartaasti kaikkia seuraamaan esimerkkiään. Hän kulki Palestiinan teitä parantaen sairaita, tehden sokeat näkeviksi ja herättäen kuolleita.”¹⁰

Me kirkon sisaret emme kävele Palestiinan teitä parantaen sairaita, mutta me voimme rukoilla jonkin tulehtuneen ja kiristyneen ihmissuhteen puolesta ja käyttää sovituksen parantavaa rakkautta.

Vaikka emme saakaan sokeita näkeviksi samalla tavoin kuin Vapahtaja, me voimme todistaa pelastussuunnitelmasta hengellisesti sokeille. Voimme avata heidän ymmärryksensä silmät käsittämään iankaikkisissa liitoissa vaikuttavan pappeuden voiman välttämättömyyden.

Me emme herätä kuolleita kuten Vapahtaja teki, mutta me voimme siunata kuolleita etsimällä heidän nimensä temppelityötä varten. Silloin me todellakin nostamme heidät heidän henkivankilastaan ja tarjoamme heille tien iankaikkiseen elämään.

Todistan, että meillä on elävä Vapahtaja Jeesus Kristus, ja Hänen voimallaan ja valollaan me pystymme työntämään syrjään maailman pimeyden, tuomaan julki tuntemamme totuuden ja saamaan muita tulemaan Hänen luokseen. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. ”Miehet ja naiset ja pappeuden voima”, *Liahona*, syyskuu 2014, s. 36.
2. *The Light We Share*, 2014, s. 41; käytetty luvalla.
3. ”Minä, joka olin sokea, nyt näen”, *Liahona*, heinäkuu 1999, s. 69.
4. OL 50:24.
5. OL 88:7.
6. Julkaisussa *Valmistaudun astumaan pyhään temppeliin*, kirjanen, 2003, s. 36.
7. Moosia 3:19.
8. ”Naisten moraalinen voima”, *Liahona*, marraskuu 2013, s. 30.
9. Ks. OL 4:2.
10. ”Elävä Kristus – apostolien todistus”, *Liahona*, huhtikuu 2000, s. 2.

Presidentti Dieter F. Uchtdorf

toinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa

Eläkää iloiten evankeliumin mukaan

Turvatkaa Jeesuksen Kristuksen pelastavaan voimaan, pitäkää Hänen lakinsa ja käskynsä. Toisin sanoen – eläkää iloiten evankeliumin mukaan.

Rakkaat sisareni, rakkaat ystäväni ja siunatut Jeesuksen Kristuksen opetuslapset, on ilo ja kunnia, että minulla on tämä tilaisuus olla kanssanne, kun avaamme jälleen yhden Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon yleiskonferenssin. Tulevalla viikolla ensimmäinen presidenttikunta ja kaksitoista apostolia kokoontuvat kaikkien johtavien auktoriteettien ja apujärjestöjen ylimpien johtajien kanssa. Tulevana lauantaina ja sunnuntaina ovat maailmanlaajuisen yleiskonferenssimme loput kokoukset. Olen mitä kiitollisin presidentti Thomas S. Monsonille, Jumalan profeetalle meidän ajanamme, siitä, että hän on pyytänyt minua edustamaan ensimmäistä presidenttikuntaa, kun puhun kirkon sisarille.

Pohtiessani, mitä saattaisin sanoa, ajatukseni palasivat naisiin, jotka ovat muovanneet elämäni ja auttaneet minua selviytymään kuolevaisuuden haasteista. Olen kiitollinen isoäidistäni, joka vuosikymmeniä sitten päätti viedä perheensä mormonien sakramenttikokoukseen. Olen kiitollinen sisar Ewigista, iäkkästä naimattomasta

saksalaisnaisesta, jonka nimi tarkoittaa iankaikkista. Juuri hän esitti tämän rohkean ja suurenmoisen kutsun isoäidilleni. Olen hyvin, hyvin kiitollinen äidistäni, joka johti neljä lastaan läpi toisen maailmansodan myllerryksen. Mielessäni ovat myös tyttäreni, lapsenlapseni, jotka ovat tyttöjä, sekä ne uskollisten naisten tulevat sukupolvet, joita vielä seuraa.

Ja tietenkin olen iankaikkisesti kiitollinen vaimolleni Harriellelle, joka hurmasi minut teini-ikäisenä, kantoi nuoren perheemme raskaimmat kuormat äitinä, seisoo rinnallani vaimona ja rakastaa ja hellii lapsiamme, lastenlapsiamme ja lastenlastemme lapsia. Hän on ollut voima kodissamme niin hyvinä kuin huonoinakin aikoina. Hän tuo auringonpaistetta kaikkien niiden elämään, jotka tuntevat hänet.

Lopuksi olen hyvin kiitollinen kaikille teille miljoonille kaikenikäisille uskollisille sisarille kautta maailman, jotka teette niin paljon Jumalan valtakunnan rakentamiseksi. Olen kiitollinen teille niistä lukemattomista tavoista, joilla innoitate, hoivaatte ja siunaatte lähellänne olevia.

Jumalan tyttäriä

Olen iloinen saadessani olla näin monien Jumalan tyttärien joukossa. Kun laulamme laulua ”Oon lapsi Jumalan”, sen sanat painuvat sydämeemme. Tämän totuuden – että me olemme taivaallisten vanhempien lapsia¹ – pohtiminen täyttää meidät ymmärryksellä alkuperästäme, tarkoituksestamme ja päämäärästäme.

On hyvä muistaa, että te olette aina Jumalan lapsia. Tämä tieto kantaa teitä elämänne vaikeimpien aikojen halki ja innoittaa teitä saavuttamaan merkittäviä asioita. On kuitenkin tärkeää muistaa, että iankaikkisten vanhempien tyttärenä oleminen ei ole asema, jonka olette ansainneet tai jonka joskus menetätte. Te tulette aina ja ikuisesti olemaan Jumalan tyttäriä. Taivaallisella Isällänne on suuria teitä koskevia toiveita, mutta jumalallinen alkuperänne *yksinään* ei takaa jumalallista perintöosaanne. Jumala lähetti teidät tänne valmistautumaan suurenmoisempaan tulevaisuuteen kuin mikään, mitä pystytte kuvittelemaan.

Jumalan uskollisille lupaamat siunaukset ovat loistavia ja innoittavia. Niiden joukossa on ”valtaistumia, valtakuntia, ruhtinaskuntia ja valtoja, herruuksia, kaikki korkeudet ja syvyydet”². Ja näiden käsittämättömien siunausten saamiseen vaaditaan enemmän kuin hengellinen syntymätodistus tai ”Jumalan lapsen jäsenkortti”.

Mutta kuinka me saamme ne?

Vapahtaja on vastannut tähän kysymykseen meidän aikanamme:

”Ellette te pysy minun laissani, te ette voi saavuttaa tätä kirkkautta.

Sillä ahdas on se portti ja kapea se tie, joka vie korotukseen – –.

Ottakaa sen tähden vastaan minun lakini.”³

Tästä syystä me puhumme opetuslapsuuden polun kulkemisesta.

Puhumme kuuliaisuudesta Jumalan käskyille.

Puhumme evankeliumin mukaan elämisestä iloiten koko sydäme-stämme, väkevyydestämme, mielestämme ja sielustamme.

Jumala tietää sellaista, mitä me emme

Ja silti muutamista meistä kuuliaisuus Jumalan käskyille ei aina tunnu kovin iloiselta. Olkaamme rehellisiä: jotkin niistä voivat tuntua vaikeammilta tai vähemmän houkuttelevilta – ne käskyt, joihin suhtaudumme yhtä innokkaasti kuin lapsi, joka istuu edessään lautasel-linen terveellisiä mutta inhottuja vihanneksia. Puremme hammasta ja pakotamme itsemme toimimaan oikein, jotta voimme siirtyä haluttavampiin toimiin.

Ehkäpä tällaisina aikoina saatamme huomata kysyvämme: ”Pitääkö meidän todella noudattaa *kaikkia* Jumalan käskyjä?”

Vastaukseni tähän kysymykseen on yksinkertainen:

Minun mielestäni Jumala tietää sellaista, mitä me emme – asioita, joita me emme kykene käsittämään! Taivaallinen Isämme on iankaikkinen olento, jonka kokemus, viisaus ja äly ovat äärettömän paljon suurempia kuin meidän.⁴ Sen lisäksi Hän on myös iankaikkisen rakastava, myötätuntoinen ja keskittynyt yhteen siunattuun tavoitteeseen: meidän kuolematto-muutemme ja iankaikkisen elämämme toteuttamiseen.⁵

Toisin sanoen Hän paitsi *tietää*, mikä on teidän parhaaksenne, Hän

myös innokkaasti *haluaa teidän valitsevan sen*, mikä on teidän parhaaksenne.

Jos uskotte sen sydämessänne – jos todella uskotte, että taivaallisen Isämme suuri tehtävä on korottaa ja kirkastaa lapsensa ja että Hän tietää parhaiten, kuinka se tapahtuu – eikö silloin olekin järkevää hyväksyä Hänen käskynsä ja noudattaa niitä, jopa niitäkin, jotka tuntuvat vaikeilta? Eikö meidän pitäisi vaalia niitä Hänen antamiaan valopylväitä, jotka opastavat meitä kuolevaisuuden pimeyden ja koettelemusten läpi? Ne ovat merkkejä tiellä takaisin taivaalliseen kotiimme! Valitsemalla taivaallisen Isän tien te laskette jumalallisen perustan henkilökohtaiselle edistymisellenne Jumalan tyttärenä, ja se suo teille siunausta koko elämänne ajan.

Osa haastettamme on mielestäni se, että me kuvittelemme, että Jumalalla on kaikki siunauksensa suljettuina valtavaan pilveen ylhäällä taivaassa ja Hän kieltäytyy antamasta niitä meille, ellemmme me noudata joitakin ankaria, holhoavia vaatimuksia, jotka Hän on asettanut. Mutta käskyt eivät ole lainkaan sellaisia. Todellisuudessa meille satelee lakkaamatta siunauksia taivaalliselta Isältä. Omat pelkomme, epäilyksemme ja syntimme estävät sateenvarjon tavoin noita siunauksia saavuttamasta meitä.

Hänen käskynsä ovat rakastavia ohjeita ja jumalallista apua, jolla suljemme sateenvarjon, niin että voimme ottaa vastaan taivaallisten siunausten ryöpyn.

Meidän pitää hyväksyä se, etteivät Jumalan käskyt ole pelkkä pitkä lista hyviä ajatuksia. Ne eivät ole jostakin internetin blogista saatuja nikskejä tai Pinterestin seinältä noukittuja motivoivia lainauksia. Ne ovat jumalallisia neuvoja, jotka perustuvat iankaikkisiin totuuksiin, ja ne on annettu tuomaan meille ”rauhan tässä maailmassa ja iankaikkisen elämän tulevassa maailmassa”⁶.

Meidän on siis tehtävä valinta. Toisaalla on maailman mielipide alati vaihtuvine teorioineen ja kyseenalaisine motiiveineen. Toisaalla on Jumalan sana lapsilleen – Hänen iankaikkinen viisautensa, Hänen varmat lupauksensa ja Hänen rakastavat ohjeensa siitä, kuinka palata Hänen eteensä kirkkauteen, rakkauteen ja majesteettisuuteen.

Valinta on teidän!

Merien, hietikoiden ja lukemattomien tähtien Luoja ojentaa kätensä teitä kohti juuri tänä päivänä! Hän tarjoaa tärkeimmän reseptin onneen, rauhaan ja iankaikkiseen elämään!

Ollaksenne näiden loistavien siunausten arvoisia teidän täytyy nöyrytyä, osoittaa uskoa, ottaa päälleen Kristuksen nimi, etsiä Häntä sanoissa ja teoissa sekä olla määrätietoisesti ”Jumalan todistajina kaikkina aikoina ja kaikessa ja kaikkialla”⁷.

Syy kuuliaisuuteen

Kun sitten ymmärrätte Jumalan ja Hänen käskyjensä todellisen luonteen, ymmärrätte paremmin myös itseänne ja olemassaolonne jumalallisen tarkoituksen. Sen myötä motivaationne noudattaa käskyjä muuttuu ja sydämessänne herää halu elää iloiten evankeliumin mukaan.

Esimerkiksi ne, jotka näkevät kirkon kokouksiin osallistumisen omakohtaisena keinona vahvistaa rakkauttaan Jumalaan, kokea rauhaa, kohottaa muita, tavoitella Henkeä ja uudistaa

sitoumuksensa seurata Jeesusta Kristusta, saavat paljon rikkaamman kokemuksen kuin ne, jotka käyttävät vain aikansa istumiseen penkissä. Sisaret, on *hyvin tärkeää*, että me osallistumme sunnuntaikokouksiimme, mutta olen melko varma siitä, että taivaallinen Isämme on vielä enemmän kiinnostunut uskostamme ja parannuksen-teostamme kuin osallistumistilastoista.

Tässä on toinen esimerkki:

Eräs kahden lapsen yksinhuoltaja-äiti sairastui äskettäin vesirokkoon. Ei tietenkään kulunut kauan, kun hänen lapsensakin sairastuivat. Tehtävä huolehtia itsestään ja pikkuisistaan yksin oli tälle nuorelle äidille melkein liikaa. Ja sen johdosta yleensä tahrattomasta kodista tuli sekainen ja sotkuinen. Altaaseen kasautui likaisia astioita ja kaikkialle muualle kasautui pyykkiä.

Kun hän yritti selviytyä itkevien lasten kanssa – ja halusi itkeä itsekin – ovelta kuului koputus. Siellä olivat hänen kotikäyntiopettajansa. He näkivät nuoren äidin ahdingon. He näkivät hänen kotinsa, hänen keittiönsä. He kuuluivat lasten itkun.

Jos nämä sisaret olisivat olleet kiinnostuneita vain kuukausittaisten käyntiensä hoitamisesta rutiininomaisesti, he olisivat saattaneet ojentaa äidille lautasellisen pikkuleipiä, mainita, etteivät olleet nähneet häntä edellisellä viikolla Apuyhdistyksessä, ja sanoa jotakin tämäntapaista: ”Kerro meille, jos voimme tehdä jotakin!” Sitten he olisivat iloiten jatkaneet matkaa kiitollisina siitä, että he olivat suoriutuneet taas yhdestä kuukaudesta sataprosenttisesti.

Onneksi nämä sisaret olivat Kristuksen todellisia opetuslapsia. He huomasivat sisarensa tarpeet ja ottivat käyttöön monet kykynsä ja kokemuksensa. He raivasivat kaaoksen, toivat kotiin valoa ja puhtautta ja soittivat erään ystävän tuomaan joitakin kipeästi tarvittuja ruokatavaroita. Kun he olivat viimein saaneet työnsä tehtyä ja sanoivat hyvästit, he jättivät tuon nuoren äidin kyyneliin – kiitollisuuden ja rakkauden kyyneliin.

Tuosta hetkestä alkaen nuoren äidin mielipide kotikäyntiopetuksesta muuttui. ”Minä tiedän”, hän sanoi, ”etten ole vain hoidettava rasti jonkun toisen tehtäväluettelossa.”

Niin, kotikäyntiopettajien pitää olla uskollisia kuukausittaisten käyntiensä hoitamisessa, mutta he eivät saa unohdtaa tärkeintä *syystä* tämän käskyn taustalla: rakastaa Jumalaa ja lähimmäisiä.

Kun me ajattelemme Jumalan käskyjä ja omaa osaamme Hänen valtakuntansa rakentamisessa ikään kuin hoidettavina rasteina tehtäväluettelossa, meiltä jää kokematta opetuslapseuden ydin. Meiltä jää kokematta kasvu, joka seuraa siitä, että elää iloiten taivaallisen Isämme käskyjen mukaan.

Kulkemisen opetuslapseuden polulla ei tarvitse olla katkera kokemus. Se ”on makeampaa kuin kaikki, mikä on makeaa”⁸. Se ei ole taakka, joka painaa meitä kumaraan. Opetuslapseus kohottaa henkeämme ja keventää sydäntämme. Se innoittaa meitä uskolla, toivolla ja rakkaudella. Se täyttää henkemme valolla pimeyden hetkinä ja seesteisyydellä surun hetkinä.

Se antaa meille jumalallista voimaa ja kestäväää iloa.

Eläkää iloiten evankeliumin mukaan

Rakkaat sisareni evankeliumissa, olettepa 8- tai 108-vuotiaita, on yksi

asia, jonka toivon teidän todella ymmärtävän ja tietävän:

Teitä rakastetaan.

Te olette rakkaita taivaallisille vanhemmillenne.

Valon ja elämän ääretön ja iankaikkinen Luoja tuntee teidät! Hän on tietoinen teistä.

Niin, Jumala rakastaa teitä juuri tänä päivänä ja aina.

Hän ei odota, kunnes olette voittaneet heikkoutenne ja pahat tapanne, voidakseen rakastaa teitä. Hän rakastaa teitä tänään ymmärtäen täysin kamppailunne. Hän on tietoinen siitä, että käännytte Hänen puoleensa vilpittömässä ja toiveikkaassa rukouksessa. Hän tietää hetkistä, jolloin olette pitäneet kiinni katoavasta valosta ja osoittaneet uskoa – jopa tihenevän pimeyden keskellä. Hän tietää kärsimyksistänne. Hän tietää katumuksenne niistä hetkistä, kun ette ole saavuttaneet tavoitetta tai olette epäonnistuneet. Ja Hän rakastaa teitä silti.

Ja Jumala tietää onnistumisistanne. Vaikka ne ehkä tuntuvat teistä pieniltä, Hän arvostaa niitä ja vaalii

niitä jokaista. Hän rakastaa teitä, kun annatte aikaanne muille. Hän rakastaa teitä, kun ojennatte kätenne ja autatte muita kantamaan raskaita kuormiaan – silloinkin kun kamppaillette omanne kanssa.

Hän tietää teistä kaiken. Hän näkee teidät selkeästi – Hän tuntee teidät sellaisina kuin todella olette. Ja Hän rakastaa teitä – tänään ja aina!

Luuletteko, että taivaalliselle Isällemme on merkitystä sillä, ovatko meikkinne, vaatteenne, hiuksenne ja kyntenne täydelliset? Arveletteko, että arvonne Hänen silmissään muuttuu sen perusteella, kuinka monta seuraajaa teillä on Instagramissa tai Pinterestissä? Ajatteletteko, että Hän haluaa teidän olevan huolissaan tai lannistuvan, jos joku valitsee olla olematta ystävänne tai olla seuraamatta teitä Facebookissa tai Twitterissä? Uskotteko, että ulkoisella viehättävyydellä, vaatekoollanne tai suosiolanne on vähäisintäkään merkitystä arvollenne Hänen silmissään, joka loi maailmankaikkeuden?

Hän rakastaa teitä sekä sellaisina

kuin olette juuri nyt, että myös sellaisina kirkkauden ja valon persoonina, jollaisiksi teillä on mahdollisuus ja halu tulla.

Enemmän kuin pystyisitte koskaan kuvittelemaan, Hän haluaa, että saavuttatte päämääränne – palaatte taivaalliseen kotiinne kunnialla.

Todistan, että keino, jolla voitte sen toteuttaa, on laskea itsekkäät halunne ja arvottomat tavoitteenne uhraamisen ja palvelemisen alttarille. Sisaret, turvatkaa Jeesuksen Kristuksen pelastavaan voimaan, pitäkää Hänen lakinsa ja käskynsä. Toisin sanoen – eläkää iloiten evankeliumin mukaan.

Rukoilen, että koette uudistuneessa ja laajentuneessa määrin Jumalan ihanaa rakkautta elämässänne, että löydätte uskoa, päättäväisyyttä ja sitoutumista oppia, mitä Jumalan käskyt ovat, että vaalitte niitä sydämässänne ja elätte iloiten evankeliumin mukaan.

Lupaan, että kun teette niin, löydätte parhaan itsenne – *todellisen* itsenne. Huomaatte, mitä todella merkitsee olla ikuisen Isän, kaiken vanhurskauden Herran, tytär. Tästä todistan ja jätän teille siunaukseni Herran apostolina. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Jumala ei ole ainoastaan meidän hallitsijamme ja luojamme vaan Hän on myös meidän taivaallinen Isämme. Kaikki miehet ja naiset ovat kirjaimellisesti Jumalan poikia ja tyttäriä. Presidentti Joseph F. Smith on opettanut, että ihminen ”syntyi henkenä taivaallisista vanhemmista ja kasvoi aikuiseksi Isän iankaikkisissa asumuksissa ennen tulemistaan maan päälle ajalliseen [fyysiseen] ruumiiseen” (*Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph F. Smith, 1999, s. 335*).
2. OL 132:19.
3. OL 132:21–22, 24.
4. Ks. Jes. 55:9.
5. Ks. Moos. 1:39.
6. OL 59:23.
7. Moosia 18:9.
8. Alma 32:42.

Sobral, Brasilia

Konferenssikertomusten hakemisto

Seuraavassa on luettelo eräistä yleiskonferenssissa kerrotuista kokemuksista, joita voi käyttää henkilökohtaisessa tutkimisessa, perheilloissa ja muussa opetuksessa. Numero viittaa puheen ensimmäiseen sivuun.

PUHUJA	KERTOMUS
Neil L. Andersen	(28) Neil L. Andersen vahvistaa kotiin palanneen lähetyssaarnaajan todistusta Joseph Smithistä.
M. Russell Ballard	(89) Jokiopas kehottaa retkeläisiä pysymään veneessä, kun nämä valmistautuvat laskemaan läpi kuohuvien koskien.
David A. Bednar	(107) Saatuaan lääkintää pieneen haavaan David A. Bednarin poika tarjoaa samanlaista hoitoa ystävilleen.
Linda K. Burton	(111) Kokoaikainen lähetyssaarnaaja päättää lähetystyönsä, ja hänen henkensä on jalostunut hänen annettuaan Herralle sydämensä, väkyytensä, mielensä ja voimansa.
Tad R. Callister	(32) Äiti saa Ben Carsonin kääntämään elämänsä suunnan. Libanonilainen tyttö oppii evankeliumia äidiltään. Vanhemmat opettavat Tad R. Callisterille evankeliumia.
Craig C. Christensen	(50) Useat diakonit kertovat, miksi he ihailevat presidentti Monsonia. Craig C. Christensen saa todistuksen tutkimalla Mormonin kirjaa.
D. Todd Christofferson	(16) Kuningas Henrik Viides sanoo miehilleen, että jokainen on oman sielunsa herra. Eräs mies, joka kieltäytyy hänelle annettavasta huolenpidosta, suostuu siihen, että hänet viedään hautausmaalle.
Quentin L. Cook	(46) <i>Tenavat</i> -sarjakuvan Tellu esittää tekosytä sille, miksei hän saa palloa kiinni. Nuori mies tekee valintoja, jotka eivät ole sopusoinnussa hänen tavoitteidensa kanssa palvella lähetystyössä ja solmia avioliitto temppeleissä. Tapaaminen yliopiston valmentajan kanssa vahvistaa Quentin L. Cookin päätöksen noudattaa isänsä neuvoa.
Dean M. Davies	(53) Kirkko ja sen jäsenet Filippiineillä pelastavat jäseniä ja kirkkoon kuulumattomia tuhoisan taifuunin jälkeen.
Cheryl A. Esplin	(12) Nuorten Naisten johtohenkilö oppii sakramentin kaiken mahdolliseksi tekevästä voimasta. 96-vuotias mies käy kirkossa, jotta voi nauttia sakramentin.
Henry B. Eyring	(59) Uusi käännyttäminen auttaa nuorta Henry B. Eyringia ja tämän veljeä valmistautumaan pappeuden palvelutyöhön. Henry B. Eyringin isä ja piispa ilmaisevat luottavansa häneen pyytämällä hänen apuaan. Vanhempi kotiopetustoveri ilmaisee luottavansa Henry B. Eyringin poikaan. (70) Henry B. Eyringin äiti rukoilee, että hänen poikansa kuulisi hänen neuvoissaan Jumalan sanan. Kirkon johtohenkilöt Idahossa Yhdysvalloissa saavat ilmoitusta auttaakseen tulvan uhreja. Eräs nainen, jonka aviomies saa sinetöimisvoiman, tietää ilmoituksen kautta, että hänen miehensä on Jumalan kutsuma.
Eduardo Gavarret	(37) Ollessaan kokoaikainen lähetyssaarnaaja Eduardo Gavarret saa opetuksen Vapahtajan äänen seuraamisesta. Uruguayssa vanhemmat ja sisarukset noudattavat 14-vuotiaan tytön esimerkkiä ja liittyvät kirkkoon. Eduardo Gavarretin vanhemmat ottavat vastaan lähetyssaarnaajat ja näiden sanoman.
Carlos A. Godoy	(96) Saadakseen patriarkallisessa siunauksessaan luvatusiunaukset Carlos A. Godoy hankkii vaimonsa tukemana lisää koulutusta.
Robert D. Hales	(80) Nuori Robert D. Hales saa todistuksen, kun hän saa tietoa Jumalasta vanhemmiltaan, opettajiltaan, pyhistä kirjoituksista ja Pyhäältä Hengeltä.
Jeffrey R. Holland	(40) Thomas S. Monson palaa Saksasta toivelti jalassa annettuaan pois kenkänsä ja ylimääräisen pukunsa ja ylimääräiset paitansa.
Larry S. Kacher	(104) Larry S. Kacher ja hänen vaimonsa joutuvat ristialokkoon, mutta jumalallisen johdatuksen ansiosta he pääsevät rantaan. Kaksi miestä tekevät valintoja, jotka johtavat heidän perheensä pois kirkosta. Larry S. Kacherin vaimon vanhemmat siunaavat jälkeläisiään elämällä evankeliumin mukaan ja opettamalla sitä lapsilleen.
Jörg Klebingat	(34) Jörg Klebingat neuvoo erästä sisarta Kiovan lähetykentällä Ukrainassa, ettei tämä antaisi heikkouksiensa lomaannuttaa itseään.
Neill F. Marriott	(117) Neill F. Marriott lähtee temppeleistä tietäen voivansa luottaa Vapahtajaan. Neill F. Marriottin tytär kannustaa perhettään rukoilemaan, kun perheen pieni poika on kadonnut. Yhdeksänsataa nuorta naista Alaskassa lausuvat ulkoa julistuksen ”Elävä Kristus”.
Hugo E. Martinez	(102) Presidentti Monson palvelee isää, jonka tytär on sairas. Veljet tuovat vettä Martinezin perheelle hirmumyrskyn jälkeen.
Thomas S. Monson	(67) Torpedo osuu taistelulaiva <i>Bismarckin</i> peräsimeen, eikä laiva pysty enää ohjautumaan viitoitetulle kurssille. (86) Kirkon jäsenet Kanadassa käyvät usein erään saksalaisen maahanmuuttajapariskunnan kotona, jotta voivat nauttia siellä vallitsevasta hengestä.
Russell M. Nelson	(74) Suoritettuaan leikkauksen presidentti Spencer W. Kimballille Russell M. Nelson saa todistuksen siitä, että presidentti Spencer W. Kimballista tulee profeetta.
Dallin H. Oaks	(25) Vaimonsa kärsivällisyyden ja ystävällisyyden ansiosta kirkkoon kuulumaton aviomies päättää mennä kasteelle.
Allan F. Packer	(99) Keskiyttyessään pilkkomaan puita nuori Allan F. Packer unohtaa poistaa suojuksen kirveestään.
Boyd K. Packer	(6) Nainen ymmärtää, että Vapahtaja on jo maksanut siitä hirvittävästä vääryydestä, jota naiselle on tehty.
L. Tom Perry	(43) Presidentti Harold B. Leen tyttärenpoika muistuttaa nukkumaanmenoaikaa äitiään rukouksen tarkeydestä.
Lynn G. Robbins	(9) Presidentti Boyd K. Packer kysyy Lynn G. Robbinsilta, mihin suuntaan vanhin Robbins katsoo, muistuttaen häntä siitä, että hän edustaa profeettaa kansan edessä.
Jean A. Stevens	(114) Jean A. Stevensin vanhemmat pitävät kiinni liitoistaan ja rakkaudesta Herraa kohtaan. Nuori nainen valmistautuu temppeleliittoihin.
Dieter F. Uchtdorf	(56) Eräs mies suhtautuu pakkomiellehenomaisesti yksittäiseen voikukkaan naapurinsa pihalla. Pankin ryöstäjä hieroo sitruunamehua kasvoilleen uskoen, että se tekee hänet näkymättömäksi. Ilmeisen vahvassa seurakunnassa 11 avioliittoa päätyttyä avioeroon. (120) Kotikäyntiopettajat tulevat auttamaan yksinhuoltajaäitiä, jonka kaksi lasta ovat sairaina.

Presidentti Thomas S. Monson puhumassa yleiskonferenssin sunnuntain iltapäiväkokouksessa.

”Kaksi innoitettujen puheiden loistavaa päivää”

”Olemme kokeneet kaksi innoitettujen puheiden loistavaa päivää”, presidentti Thomas S. Monson sanoi 184. puolivuotiskonferenssin päättyessä sunnuntaina 5. lokakuuta 2014.

Niissä puheissa tähdennettiin selälaisen todistuksen hankkimista, jonka ansiosta voi kestää kaikki olosuhteet, Vapahtajan polulla kulkemista ja omistautuneeksi opetuslapsiksi tulemista, profeettojen seuraamista ja heille tuen antamista, tahdonvapauden viisasta käyttämisestä sekä sitä, että luomme kodista rakkauden, turvan, esimerkin ja evankeliumin oppimisen tyyssijan.

Avajaispuheessaan lauantaina presidentti Monson totesi, että kirkko jatkaa kasvuaan. ”Meitä on nyt yli 15 miljoonaa, ja määrämme kasvaa edelleen”, presidentti Monson sanoi. ”Lähetystyöponnistelumme edistyvät esteettä. Meillä on yli 88 000 lähetyssaarnaajaa palvelemissa ja kertomassa evankeliumin sanomaa kautta maailman.”

Lauantain iltapäiväkokouksessa seitsemänkymmenen ensimmäisen koorumin jäsenet, vanhin Carlos H. Amado ja vanhin William R. Walker,

vapautettiin ja heidät nimitettiin täysinpalvelleiksi johtaviksi auktoriteeteiksi. Vanhin Arayik V. Minasyan ja vanhin Gvido Senkans vapautettiin vyöhyke-seitsenkymmenen tehtävästä.

Ensimmäistä kertaa yleiskonferenssissa muutamat puhujat, joiden äidinkieli ei ole englanti, pitivät puheensa omalla äidinkielellään. Vanhin Chi Hong (Sam) Wong puhui kantoninkiinaksi, vanhin Eduardo Gavarret ja vanhin Hugo E. Martinez espanjaksi ja vanhin Carlos A. Godoy portugaliksi.

Jokaisessa konferenssokokouksessa väki täytti 21 000 -paikkaisen konferenssikeskuksen ja lisätilat temppelikaupungissa Salt Lake Cityssä Utahissa Yhdysvalloissa. Kokoukset tulkattiin yli 90 kielelle, ja ne lähetettiin yli 170 maahan ja territorioon. Lisäksi kokouksia pystyi seuraamaan television, radion ja satelliittilähetyksen välityksellä sekä internetissä, jossa kokouksia voi seurata myös mobiililaitteilla. Tämän konferenssin myötä tuli kuluneeksi 90 vuotta siitä, kun konferenssien radiolähetykset alkoivat, ja 65 vuotta siitä, kun konferenssien televisiolähetykset alkoivat. ■

Elokuva Joseph Smithistä on nyt saatavana Hulu-palvelussa

Milljoonilla ihmisillä on nyt mahdollisuus katsoa kirkon tuottamaa elokuvaa, joka kunnioittaa profeetta Joseph Smithiä. Elokuva *Joseph Smith – palautuksen profeetta* kuvaa profetaan elämää ja perintöä ja on nyt katsottavissa maksutta Hulu-verkkosivustolla, joka tarjoaa videoiden suoratoistoa.

Tämä on ensimmäinen kirkon elokuva, joka tulee saataville Hulun kaltaisella valikoivalla ja merkittävällä jakelukanavalla, jonka kautta noin 4 miljoonaa tilaajaa voi katsoa haluamiaan videoita suoratoistona Rokun, Apple TV:n, Xboxin ja PlayStationin välityksellä sekä internetiin yhteydessä olevista älypuhelimista ja tableteista. Koska elokuva on saatavana Hulu-sivustolla, se on helpommin kirkon jäsenten käytettävissä. Näin se myös tarjoaa useammille ihmisille, jotka eivät ole myöhempien aikojen pyhiä, mahdollisuuden katsella kirkon aineistoa ja saada lisää tietoa kirkosta.

Kun jäsenet katsovat elokuvan, jättävät siitä kommentteja ja arvioivat sitä, muiden on helpompi löytää se. ■

Temppeleihankkeet etenevät

Kun kaikki aiemmin ilmoitetut temppeleit ovat valmistuneet ja ne on vihitty, meillä on 170 temppeleä toiminnassa eri puolilla maailmaa”, sanoi presidentti Thomas S. Monson lokakuun 2014 yleiskonferenssissa. ”Koska keskitymme saamaan valmiiksi temppeleit, joista on ilmoitettu aiemmin, emme tällä hetkellä ilmoita uusista temppeleistä. Tulevaisuudessa uusista temppeleistä kuitenkin ilmoitetaan sitä mukaa kuin pääsemme selville tarpeista ja löydämme tontteja.”

Kun syyskuussa 2014 presidentti Monson vihki uudelleen käyttöön Ogdenin temppelein Utahissa Yhdysvalloissa, toiminnassa olevien temppelein lukumäärä maailmanlaajuisesti nousi 143:een.

Presidentti Dieter F. Uchtdorf, toinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa, vihki toukokuussa 2014 Fort Lauderdale temppelein Floridassa Yhdysvalloissa. Phoenixin temppelei Arizona Yhdysvalloissa vihittään

Ogdenin temppelei Utahissa Yhdysvalloissa vihittiin uudelleen käyttöön 21. syyskuuta 2014.

16. marraskuuta 2014, ja vuonna 2015 vihittään tai vihittään uudelleen käyttöön ainakin viisi muuta temppeleä. ■

PALVELEMISEN LÄHDE- AINEISTOA NEUVOSTOJEN KÄYTTÖÖN

Vaarnaneuvostojen ja seurakuntaneuvostojen jäsenillä on nyt käytettävissään uusi kirkon verkkosivusto nimeltä Ministering Resources [Lähdeaineistoa palvelemiseen] osoitteessa ministering.lds.org, kun he auttavat yksilöitä ja perheitä näiden ajallisissa ja hengellisissä tarpeissa, myös vaikeissa ja arkaluonteisissa asioissa. Ne, joilla tällä hetkellä on jokin tehtävä vaarna- tai seurakuntaneuvostossa, pääsevät tälle sivustolle käyttämällä LDS Account-tiliään.

Lähdeaineistoa, joka aiemmin oli vain piispojen ja vaarnanjohdajien käytettävissä, on päivitetty ja laajennettu täsmällisin ohjein siitä, kuinka auttaa väkivallan uhreja, riippuvuudesta kärsiviä, lasta odottavia naimattomia vanhempia, pornografian käyttäjiä, niitä, jotka kärsivät samaan sukupuoleen kohdistuvasta viihetyksestä, sekä niitä, joilla on raha-asioihin tai työllistymiseen liittyviä ongelmia.

Piispan johdolla seurakuntaneuvosto voi käyttää sivustoa Ministering Resources, kun he pitävät yhdessä neuvoa auttaakseen seurakunnan alueella asuvia yksilöitä ja perheitä. ■

VALOKUVA SARAH JANE WEAVER, CHURCH NEWS

Opetuksia aikaamme varten

Marraskuusta 2014 maaliskuun 2015 loppuun Melkisedekin pappeuden ja Apuyhdistyksen kokousten neljännen sunnuntain oppiaineet tulee valmistaa yhdestä tai useammasta lokakuun 2014 yleiskonferenssin puheesta. Huhtikuussa 2015 puheet voidaan valita joko lokakuun 2014 tai huhtikuun 2015 konferenssista. Vaarnan- ja piirinjohtajien

tulee valita, mitä puheita heidän alueellaan käytetään, tai he voivat antaa tämän tehtävän piispoille ja seurakunnanjohtajille.

Neljännen sunnuntain oppitunnille osallistuvia kehoitetaan tutkimaan valittuja puheita etukäteen. Konferenssi puheet ovat saatavissa monilla kielillä osoitteessa conference.lds.org. ■

APUA TARJOLLA NIILLE, JOIDEN OMAINEN KÄRSII RIIPPUVUUDESTA

Jos puolisolasi tai jollakulla muulla perheesi jäsenellä on riippuvuus, voit hakea apua, toivoa ja parantumista uudesta verkko-oppaasta.

Osoitteessa AddictionRecovery.Ilds.org olevan julkaisun Spouse and Family Support Guide [Puolison ja perheen tukiopas] tarkoituksena on auttaa puolisoa ja perheenjäseniä selviytymään haasteista, joita he kokevat omaisen huumeiden, alkoholin, pornografian tai muiden haitallisten aineiden tai tapojen aiheuttaman riippuvuuskäyttäytymisen vuoksi. Englannin kielen lisäksi opas on pian saatavana myös espanjaksi, italiaksi, japaniksi, kiinaksi, koreaksi, portugaliaksi, ranskaksi, saksaksi ja venäjäksi.

Opas on jaettu 12 osioon, jotka keskittyvät parantumiseen, toivon kasvattamiseen ja voiman saamiseen Jeesuksen Kristuksen avulla.

Oppaassa annetaan monia käytännön ehdotuksia, kuten miten asettaa rajoja ja sääntöjä, kuinka keskustella riippuvuudesta ja toipumisesta omaisen kanssa sekä kuinka suhtautua asianmukaisesti uudelleen hairautumiseen.

Opasta käytetään keskusteltaessa puolison ja perheen luottamuksellisissa tukikokouksissa, joita MAP-perhepalvelut tarjoavat. Sitä voidaan käyttää myös henkilökohtaisessa tutkimisessa, ja kirkon johtohenkilöt voivat käyttää sitä puhutellakseen jäseniä ja antaessaan heille neuvoja. ■

VALOKUVA SCOTT G. WINTERIN, DESERET NEWS

Nuria aikuisia kuuntelemassa hartaustilaisuuden puhetta Marriott Centerissä Brigham Youngin yliopistossa Provossa Utahissa Yhdysvalloissa.

Nuorten aikuisten hartaustilaisuuksiin tulee muutoksia tammikuusta alkaen

Ensimmäinen presidenttikunta ja kirkon kouluneuvottelukunta ovat ilmoittaneet muutoksista nuorten aikuisten hartaustilaisuuksien määrään, sijainteihin ja julkaisemiseen. Muutokset tulevat voimaan tammikuussa 2015. Muutokset:

Nimi: Maailmanlaajuinen hartaustilaisuus nuorille aikuisille: ilta (puhujan nimi) kanssa.

Määrä: Kolme kertaa vuodessa – tammikuun 2. sunnuntaina, toukokuun 1. sunnuntaina sekä syyskuun 2. sunnuntaina.

Yleisö: Osallistumaan kutsutaan kaikki nuoret aikuiset, sekä naimisissa olevat että naimattomat. Osallistumaan kutsuttuja ovat myös oppilaat, jotka ovat päättämässä lukiota tai vastaavaa.

Sijainnit: Tammikuun hartaustilaisuudet pidetään Brigham Youngin yliopiston kampuksella Provossa Utahissa, BYU-Idahon kampuksella tai BYU-Havaijin kampuksella. Toukokuun hartaustilaisuudet pidetään konferenssikeskuksessa Salt Lake Cityssä tai muissa tiloissa kirkon keskuspaikassa. Syyskuun hartaustilaisuudet pidetään muualla Yhdysvalloissa.

Julkaiseminen: Muutaman päivän kuluessa kunkin hartaustilaisuuden jälkeen puheiden tekstit sekä audio- ja videoformaatit tulevat saataville englanninkielisinä sivustolle lds.org sekä Evankeliumiaiheinen kirjasto -sovelluksen uuteen Nuorten aikuisten kokoelmaan. Versiot muilla kielillä tulevat myöhemmin. Puheiden tiivistelmiä julkaistaan *Liahonassa*, ja monia erilaisia tekstilainauksia, kuvallainauksia (meemejä) ja videoiden kohokohtia julkaistaan sekä reaaliaikaisesti että hartaustilaisuuden jälkeen kirkon sosiaalisen median kanavien välityksellä ja puhujan omilla sosiaalisen median sivuilla.

Ensimmäinen presidenttikunta valitsee puhujat jatkossakin kirkon johtavista auktoriteeteista ja johtavista virkailijoista.

Muutoksista ilmoitettiin nuorille aikuisille kirkon koululaitoksen hartaustilaisuudessa 2. marraskuuta 2014 sekä pappesusjohtajille ensimmäisen presidenttikunnan kirjeessä, joka on päivätty 28. elokuuta 2014 ja johon sisältyi vuoden 2015 lähetyssaikataulu. ■

LDS Charities -järjestö antaa apua

Palautuksen varhaisista päivistä lähtien Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon jäsenet ovat olleet tunnettuja päättäväisyydestään auttaa ja kohottaa kärsiviä.

Viime vuosina kirkon jäsenet ja muut ovat anteliilla lahjoituksillaan suoneet kirkon humanitaarisen palvelun ohjelmille varoja ihmisten elämän siunaamiseen eri puolilla maailmaa. Pelkästään vuonna 2013 kirkon humanitaariset ohjelmat auttoivat yli 10,5 miljoonaa ihmistä 130 maassa.

Näiden ponnistelujen avulla on sekä annettu elinoloja kohentavia tarvikkeita että järjestetty puhdasta vettä ihmisten käyttöön, koulutettu kättilöitä ja lääkäreitä pelastamaan tuhansia vastasyntyneitä sekä annettu pyörätuoleja. Lisäksi kirkko avustaa näkökykyä parantavassa hoidossa ja koulutuksessa sekä rokotuksissa ja auttaa asuinyhteisöjä kasvattamaan ravitsevia ruoka-aineita.

Pakolaisapu

Kirkko on antanut jatkuvaa ja merkittävää apua pakolaisille ja muille, jotka kärsivät selkkauksista ja ruokapulasta. Viime aikoina:

- Kirkko on lahjoittanut tuhansia telttoja ja perusruokatarvikkepakkauksia perheille Tšadissa sekä rakennuttanut käsipumppukaivoja, kenttäkäymälöitä ja suihkurakennuksia pakolaisleireillä Burkina Fasossa.
- Jordaniassa, Syriassa, Libanonissa, Irakissa ja kurdialueella LDS Charities -järjestö jakaa ruokapaketteja, huopia, lääkintatarvikkeita,

hygieniapakkauksia, vuodevaatteita ja talvivaatteita. Irakiin ja kurdi-alueelle on viety pyörätuoleja ja muita apuvälineitä selkkauksissa loukkaantuneille ihmisille.

- Gazan keskussairaalaan on lahjoitettu lääkkeitä, lääkintatarvikkeita ja maitojauhetta.
- Israelissa erääseen sairaalaan on lahjoitettu ultraäänilaite.
- Ukrainassa ja Venäjällä kirkko on tehnyt yhteistyötä Yhdistyneiden kansakuntien kehitysohjelman kanssa hankkiakseen ruokaa, vuodevaatteita, vaatteita ja henkilökohtaisia hygieniatarvikkeita 30 000 ihmiselle, jotka levottomuuksien aikana on ajettu pois kotoaan.

LDS Charities -järjestö työskentelee poliittisesti puolueettomana ja auttaa kaikkiin uskontokuntiin kuuluvia.

Avustustyöhankkeita

Kirkko antaa apua myös luonnonmullistusten kohdatessa.

- Sierra Leonessa ja Liberiassa kirkko on järjestänyt 1 600 paikallista vapaaehtoistyöntekijää antamaan koulutusta Ebolan välttämiseen ja järjestänyt ruoka-, peruspuhtaanapito- ja lääkintatarvikkeita.
- Rankan sadekauden aiheuttaman tulvan vuoksi kirkko lähetti Pakistaniin ja Intiaan ruokaa, hygieniapakkauksia ja lääkintatarvikkeita.
- Tongassa hirmumyrsky tuhosi satoja koteja, näiden joukossa 116 jäsenperheen kodit. Jäsenet avustavat kotiensa jälleenrakentamisessa. He saavat koulutusta oman suojansa rakentamiseen, ja sitten heitä pyydetään auttamaan suojan rakentamisessa ainakin neljälle muulle henkilölle. Kirkko osallistuu myös maanviljelykseen siellä, missä sato on menetetty, sekä järjestää koulutusta kotipuutarhan hoidossa.

SARAH JANE WEAVER, CHURCH NEWS

Ammanin piirin johtaja ja hänen tyttärensä Jordaniassa tapaamassa pakolaisia.

- Meksikossa, missä pyörremyrsky vaurioitti tai tuhosi tuhansia koteja, paikalliset kirkon johtohenkilöt ovat antaneet ruokaa ja vettä vaurioista kärsiville jäsenille, ja kirkko on hankkinut ruokatarvikkepakkauksia yhteistyössä valtion viranomaisten kanssa.

Mitä sinä voit tehdä

Humanitaarisen avun rahastoon tehtyjen lahjoitusten avulla kirkko vastaa kriiseihin välittömästi. Jäsenet – missä tahansa he asuvatkin – voivat lisäksi osoittaa Kristuksen kaltaista rakkautta, palvella ja edistää kunnioitusta kaikkia ihmisiä kohtaan. Se, että huomaamme omalla asuinpaikkakunnallamme pakolaiset ja maahanmuuttajat tai ne, jotka kärsivät henkilökohtaisesta hätätilanteesta, ja tarjoamme heille ystävyyttä, kiinnostusta ja lämmihen kisen ilmapiiriin, on Kristuksen kaltainen teko, joka ei koskaan mene hukkaan.

Humanitaarisen ohjelmansa avulla kirkko pyrkii toteuttamaan presidentti Thomas S. Monsonin neuvoa siitä, että ”voimme vahvistaa toisiamme; meillä on kyky huomata huomaamatta jääneet. Kun meillä on näkevät silmät, kuulevat korvat ja sydän, joka tietää ja tuntee, voimme auttaa ja pelastaa.” (Ks. ”Kutsu palvella”, *Liahona*, tammikuu 2001, s. 58.) ■

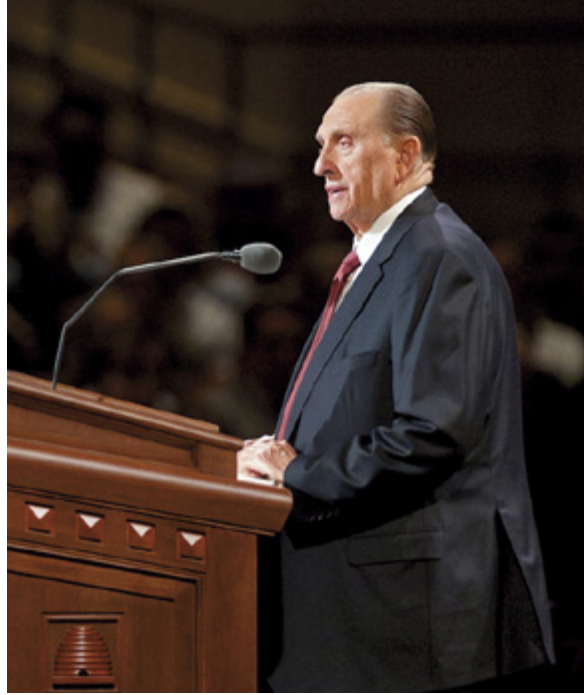
Linda Curley Christensenin teos *Pyhä rukous*

Profeetta Joseph Smith kirjoitti kokemuksestaan 14-vuotiaana pyhässä lehdossa:

”Vetäydyin metsään --. Se oli kauniin, kirkkaan päivän aamuna aikaisin keväällä tuhatkahdeksansataakaksikymmentä.

-- Kaikkien huolieni keskellä en ollut vielä milloinkaan siihen mennessä yrittänyt rukoilla ääneen.

-- Katsottuani ympärilleni ja havaittuani olevani yksin polvistuin maahan ja aloin esittää sydämeni toiveita Jumalalle.” (JS-H 14–15.)

”Kun pyrimme asettamaan Kristuksen elämämme keskipisteeksi oppimalla Hänen sanojaan, noudattamalla Hänen opetuksiaan ja kulkemalla Hänen polkuaan, Hän on luvannut jakaa kanssamme iankaikkisen elämän, jonka saadakseen Hän kuoli”, sanoi presidentti Thomas S. Monson kirkon 184. puolivuotiskonferenssissa. ”Ei ole suurempaa päämäärää kuin se, että päätämme hyväksyä Hänen järjestyksensä ja tulla Hänen opetuslapsikseen ja tehdä Hänen työtään läpi koko elämämme. Mikään muu asia, mikään muu tekemämme valinta ei voi tehdä meistä sitä, mitä Hän voi.”

MYÖHEMPIEN AIKOJEN PYHIEN
JEESUKSEN
KRISTUKSEN
KIRKKO